DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

BANA SADECE ANILARIMIZI BIRAKTIN

"TATLILIKLA YIKAN, SEVGİ DOLU BİR ŞEKİLDE DÜRÜST VE KALP KIRACAK KADAR İNSANA DAİR. YALNIZCA ADAM SILVERA BU HİKÂYEYİ YAZABİLİRDİ."
BECKY ALBERTALLI

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

ADAM SILVERA

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ADAM SILVERA

BANA SADECE ANILARIMIZI BIRAKTIN

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçmişi kalplerinden ve akıllarından çıkaramayanlara...

Beni keşfeden Daniel Ehrenhaft'a ve beni herkesin bulmasını sağlayan Meredith Barnes'a teşekkürlerimi sunuyorum. Gelmiş geçmiş en iyi ekip.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BUGÜN

20 KASIM 2016, PAZARTESİ

Sen alternatif evrenlerde hâlâ hayattaydın, Theo ama ben o sabah açık tabutlu cenaze töreninin yapılacağı gerçek dünyada yaşıyordum. Orada bir yerlerden beni dinlediğini biliyordum. Sana çok kızdığımı bilmelisin çünkü asla ölmeyeceğine yemin etmiştin ama sonuç ortadaydı. Üstelik bir de bu, tutmadığın ilk söz olmadığı için canımı daha da acıtıyordu.

Bu sözünün ayrıntılarına bir kez daha girecektim. Geçen ağustos ayında vermiştin. İnan bana, bu anımızı ya da diğerlerini tüm ayrıntılarıyla hatırlarken seni küçümsemiyordum. Beyninin tuhaf bir işleyişinin olduğuyla ilgili sürekli dalga geçtiğimiz için bunun seni şaşırtacağını sanmıyordum. Defterler dolusu boş bilgin vardı ama arada sırada daha önemli şeyleri unutuyordun, mesela bu sene doğum günümü unuttuğun gibi (17 Mayıs, 18 değil) ve sana kapağında zombilerin olduğu ajandayı (gerçi kim-olduğunu-bilirsin-sen muhtemelen sana zorla attırmıştır) almama rağmen akşam derslerine düzenli gitmiyordun. Sadece bazı şeyleri benim hatırladığım şekilde hatırlatmak istiyorum. Geçmişten bahsetmek seni sinirlendiriyorsa –New York'tan Kaliforniya'ya taşındığın zaman

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olduğu gibi–, bil ki bunun için üzgünüm ama anılarımızı yeniden yaşadığım için bana kızma. Bana sadece anılarımızı bıraktın.

Santa Monica'da hayatını rahatça yaşayabilesin diye ayrıldığımız gün birbirimize bazı sözler vermiştik. Bu sözlerin bazılarının sonu kötü oldu ama yine de tuttuk; bana yeterince sebep vermene rağmen senden asla nefret etmediğimi söylemem ya da erkek arkadaşının benimle arkadaşlığını bitirmeni istemesine rağmen asla bitirmemen gibi. Ama kutularını Kaliforniya'ya göndermek üzere Wade'le birlikte postaneye gittiğimiz gün, geri geri yürüyerek sokağa çıktın ve az kalsın bir arabanın altında kalacaktın. Sonumuzun –doğru zaman geldiğinde ne olursa olsun birbirimize döneceğimiz zamanın– olmadığını anladım ve kendine her zaman dikkat edeceğine ve asla ölmeyeceğine dair sana söz verdirdim.

"Tamam. Asla ölmeyeceğim," dedin bana sarılırken.

Tutmamana izin verebileceğim sözlerden biri değildi bu ama bir saat içinde tabutunun yanına gidip sana veda etmek zorundaydım.

Tabii bu bir veda olmayacaktı.

Sen hep beni dinleyecektin. Fakat temmuzdan beri seninle ilk ve son kez yüz yüze gelmek katlanılmaz olacaktı, özellikle de istenmeyen erkek arkadaşın yanımızdayken.

O sabah onun adını mümkün olduğunca ağzıma almak istemiyordum. O günü, ertesi günü ve ondan sonraki günleri atlatma şansım varsa bunun için en başa dönmem gerektiğini düşünüyordum; yapbozlar aracılığıyla birbirlerine bağlanıp âşık olan iki çocuk olduğumuz zamana.

Bana olan aşkın bittikten sonra her şey ters gitmeye başladı. Beni bu kadar geren, ayrıldıktan sonra yaşananlar. Artık her neredeysen beni görebiliyordun. Orada olduğunu, beni izlediğini, paramparça hayatımı tekrar bir araya getirmeye uğraştığını biliyordum. Beni delirten yalnızca yaptığım utanç verici şeyler değildi, Theo. Bunları yapmaya devam edeceğimi bilmekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANI

8 HAZİRAN 2014, PAZAR

Bugün tarih yazacaktım.

Zaman, içinde bulunduğum L treninden daha hızlı ilerliyordu ama Theo McIntyre'ın solunda oturduğum için bunu sorun etmiyordum. Onu ortaokulda, teneffüste bakışlarımı yakaladığından beri tanıyordum. El sallayarak beni yanına çağırmış, "Yardım et, Griffin. Pompei'yi yeniden inşa ediyorum," demişti. Bahsettiği şey Pompei'nin yüz parçalık yapbozuydu tabii ki. O zamanlar Pompei hakkında hiçbir şey bilmiyordum; Vezüv Yanardağı'nın bir çizgi roman karakterinin gizli sığınağı olduğunu sanıyordum. Theo'nun yapboz parçalarını renklerine göre gruplayan; granit yolları yıkık dökük, külle kaplı olanlardan ayıran ellerinden büyülenmiştim. Gökyüzüne yardım etmiş ve tüm bulutları yanlış yerleştirmiştim. Yapbozda pek ilerleme kaydedememiştik ama o günden beri aramızdan su sızmıyordu.

O günkü gezimizde bitpazarındaki kayıp hazinelerin herkesin söylediği gibi pahalı olup olmadığını görmek için Manhattan'dan Brooklyn'e gidiyorduk. Nerede olursak olalım, Brooklyn ya da Manhattan, okul bahçesi ya da Pompei, bu çift sayılı günde Theo'yla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gidişatımızı değiştirmeyi planlıyordum ve onun da beni reddetmemesini diliyordum.

"En azından burada yalnızız," dedim.

Vagonun bu kadar boş olması neredeyse şüpheli bir durumdu ama bunu sorgulamadım. Orayı ve diğer her yeri, haritacılığı, yapbozları, animasyon videolarını ve insanlarda tike neyin sebep olduğunu bulmayı seven bu çokbilmişle sürekli paylaşmanın nasıl olacağını hayal etmekle meşguldüm. Theo'yla ne zaman kalabalık bir trende sıkışarak otursak kalçalarımız ve kollarımız yapışırdı, tıpkı sarılmak gibiydi ama onu o kadar kısa sürede bırakmak zorunda değildim. Theo'nun o anda karşımda oturması çok kötüydü ama en azından manzaram harikaydı. Her şeyde (trenlerdeki diş beyazlatma reklamlarında bile) bir mucize gören mavi gözler, ıslandığında koyulaşan kumral saçlar, şubat ayındaki doğum gününde hediye ettiğim Taht Oyunları tişörtü.

"İnsanlar olmayınca insanları izlemek de zorlaşıyor," dedi Theo gözlerini bana dikerek. "Ama sanırım sen varsın."

"Eminim bitpazarında enteresan insanlar vardır. Hipster'lar mesela."

"Hipster'lar insan değil birer karakterler," dedi Theo.

"Hipster ayrımcılığı yapma. Balıkçı berelerinin ve vintage oduncu gömleklerinin altında gerçek duyguları olanlar var."

Theo ayağa kalkıp tutunma barına asılarak başarısız bir barfiks çekti; beyni en yüksek notları almasını sağlıyordu ama kasları onu aynı şekilde yukarı taşımıyordu. Pes edip bir trapezci gibi koltukların üzerinde birinden diğerine zıplayarak ilerledi. Parende atıp yanımda kıpırdamadan durmasını diledim. Yukarıdaki demire asılıp bacağını karşıdaki koltuğa uzattığında gömleği biraz yukarı kalktı ve bakışlarımı onun gülümsemesinden çekmeden, açılan karnına gözucuyla baktım. Bunu yaptığım son gün olabilirdi.

Tren sonunda durdu ve indik.

Manhattan'da yaşadığımız için Theo hakkında hiç kötü konuşmazdı ama Manhattan'da daha fazla duvarın Brooklyn'dekiler

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gibi graffitiyle dolu olmasını, güneş ışığında parlamasını dilediğini biliyordum. Theo bitpazarına yürürken en sevdiklerini gösteriyordu: HAYAL yazan renkli blok harflerin arasından yürüyen siyah beyaz küçük bir çocuk; üzerinde Theo'nun mükemmel elyazısına rakip olacak kadar düzgün bir elyazısıyla en güzeli bulmak için yazı yazılmış ayna; Neptün'ün etrafında dolaşan uçak ki bende uçma korkusu yaratmadığı için bile yeterince olağanüstüydü; dünya yuvarlak masalarıymışçasına etrafında oturmuş şövalyeler. Bunun ne anlama geldiğini ikimiz de bilmiyorduk ama oldukça havalıydı.

East River'daki bitpazarına gitmek için sıcakta uzun bir yürüyüş yapmamız gerekiyordu. Theo içecek arabası gördü ve donmuş limonatalar için beşer dolar ödedik fakat içinde yeterince şekerli su kalmadığından sıcaktan bayılmamak için buzları çiğnemek zorunda kaldık.

Theo Yıldız Savaşları eşyalarının olduğu tezgâhta durdu. Bana dönüp yüzünü buruşturdu. "Oyuncak ışın kılıcı yetmiş dolar mı?"

Theo'nun iç sesi fenaydı. Bu bir sorundu.

Kırklı yaşlardaki kadın satıcı başını kaldırdı. "O piyasadan çekilmiş bir kılıç," dedi doğrudan. "Nadide bir parça ve aslında daha fazla para istemem gerekir." Tişörtünde PRENSES LEIA BEYAZ ATLI PRENSİNİ BEKLEYENLERDEN DEĞİL yazıyordu.

Theo kadının sert bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Neden çekilmiş ki? Biri birinin kolunu mu kesmiş?"

Yıldız Savaşları hakkında bilgim oldukça sınırlıydı, tıpkı Theo'nun Harry Potter bilgisi gibi. Herkesin sevdiği büyücüye hayran olmayan, tanıdığım tek on altı yaşındaki insanoğluydu. Bir gece tam bir saat boyunca Lord Voldemort ile Darth Vader arasındaki düelloyu hangisinin kazanacağını konuşmuştuk. Hâlâ arkadaş olduğumuza şaşırıyordum.

"Pil kapağı kolayca çıkıyor ve görünüşe bakılırsa çocuklar onları ağızlarına götürmeden duramıyor," dedi kadın. Artık Theo'yla konuşmuyordu. R2-D2 çalar saati nasıl çalıştıracağını bir türlü anlayamayan, kendi yaşında ve eşit derecede mutsuz adamla konuşuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Theo, "Peki öyleyse," diyerek kadına veda etti ve oradan uzaklaştık.

Birkaç dakika gezindik. (Kesin konuşmam gerekirse altı dakika.) "İşimiz bitti mi?" diye sordum. Sıcaktı ve eriyordum. Bazı eşyalarınsa kesinlikle yasadışı sayılacak kadar pahalı olduklarını görmüştük.

"Hayır, tabii ki bitmedi," dedi Theo. "Elimiz boş dönemeyiz."

"O zaman bir şey al."

"*Sen* neden bana bir şey almıyorsun?"

"O ışın kılıcına ihtiyacın yok."

"Hayır, aptal, başka bir şey almandan bahsediyorum."

"Karşılığında sen de bana bir şey alırsan neden olmasın."

"Adil bir beklenti," dedi Theo. Tehlikeli saatine vurdu. Takması güvenli olmayan, gerçekten tehlikeli bir saatti. Nasıl ya da neden yapıldığını bile bilmiyordum çünkü keskin uçları insanların vücutlarını –benimkisi dahil– o kadar çok çizmişti ki Theo'nun onu ateşe atıp yok etmesi, sonra da üreticiye dava açması gerekirdi. Theo yine de farklı olduğu için takıyordu. "Yirmi dakika sonra girişte buluşalım. Arayışa hazır mısın?"

"Hazırım."

Theo hızla uzaklaşırken az kalsın omuzlarında küçük bir kız çocuğu taşıyan, sakallı bir adama çarpıyordu. Saniyeler içinde gözden kayboldu. Telefonumun saatine baktım –16.18, çift sayıydı– ve hızla ters yönden, insanların satılık eski eşyalarından oluşan labirente girdim. Eski spor ayakkabısı kasalarının, yamuk bir sıra halinde dizilmiş eğri büğrü gösteren lekeli aynaların, gizli havalandırmanın rüzgârıyla uçuşan çiçekli şalların ve boya fırçalarıyla birlikte satılan deniz kabukları kutularının yanından geçtim.

Deniz kabukları fena sayılmazdı ama tam olarak "Theo!" diye bağırdıkları söylenemezdi.

Birkaç dakika sonra pazarın Theo'nun dilinden konuşan bölümünü buldum. En sevdiği yeşil tonunda söğüt çemberiyle bir düşkapanı. İçlerinde minik gemi maketleri olan şişelerle dolu bir masa. Son zamanlarda kendisine bir tane yapma umuduyla karmaşık yanları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hakkında araştırma yapıyordu ama asıl içinde uzay gemisi olan bir şişe istediğini biliyordum çünkü her zaman her şeyde bir Theo dokunuşu olmalıydı.

Hâlâ dünyanın vaktine sahiptim, tabii dünyanın yalnızca on iki dakikası falan varsa. Kurguya daha düşkün olmasını diliyordum çünkü buradaki mektup açacakları oldukça güzeldi ve bu tezgâhı benden önce bulup bana çoktan bunlardan bir tane almış olmasını umuyordum; tercihen kılıç kınına benzer ya da kemik saplı olanlardan. Çok zamanım olduğu için sorun yoktu... Aslına bakılırsa, hayır, çok zamanım yoktu çünkü telefonuma göre yalnızca dokuz dakikam kalmıştı; beni gerçekten geren bir tek sayıydı, bu yüzden tekrar koşarken avucumu kaşıdım. Gereksiz eşyalarla dolu bir bölüme girdim. Theo portakal suyunun yanında kâseler dolusu mısır gevreği yemekten memnun olduğu için kahvaltı dostu çaydanlık ya da tavayla işi olmazdı ve bahçe aletlerine de kesinlikle ihtiyaç duymuyordu; tabii nasıl daha fazla video oyunu ve bedava bilgisayar uygulaması bulacağına dair açıklamaları yoksa.

O sırada turnayı gözünden vurdum.

Yapboz.

Telefonuma tekrar baktım: Altı dakika kalmıştı. Artık kaygılı değil, heyecanlıydım. Theo'lara yeterince gittiğim için bunlardan hiçbirine sahip olmadığını biliyordum: bilimkurgu filmlerindekini andıran türde, hurdalardan yapılma kanatlarıyla bir uydudan uzaklaşan çiftlik evi; su altında balinalar tarafından çekilen Noel Baba kızağı (hediye paketlerinin içinde ne olduğunu bilmek istemiyordum ama Theo'nun tahminlerini duymayı çok isterdim); üç boyutlu futbol topu (üç boyutlu olması güzeldi ama spor kısmı değildi). Theo'nun üç boyutlu yapbozlar hakkındaki fikrini bilmiyordum ama bunda "tam on ikiden" havası yoktu.

O sırada buldum. Tezgâhta dördüncü sıradaki: Kaderine Terk Edilmiş Korsan Gemisi. Fırtınalı havada ve köpüren denizde korsanlar denize düşüyor, bazıları tekrar çıkmaya çalışırken diğerleri kalaslardan sarkıyordu. Theo'nun bununla ilgili müthiş bir hikâye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yazacağına emindim. Yapboz dokuz dolar olmasına rağmen satıcı onu kahverengi naylon poşete koydu. On dolar verip para üstünü almadan uzaklaştım.

Theo geç saate kadar –ya da erken?– dışarıda kalmış bir vampir gibi, gölgede durabilmek için çıkışta bir duvara yaslanmış bekliyordu. Onu suçlayamazdım. İkimiz de terliyorduk. Saatine baktı. "İki dakika erken geldin! Haydi alev almadan ya da daha da kötüsü sen güneş yanığı olmadan gidelim."

Metroya yürürken hediyesiyle ilgili tek ipucum kutuydu. Küp şeklindeydi. Ne olabileceğine dair ise en ufak tahminim yoktu. Yerin altında güneşten korunuyorduk fakat kalabalık platformun boğuculuğu dayanılmazdı; sanki bir yanardağın tepesine kamp kurmuş ve çadırın fermuarını çekmiştik. Altı dakikalık bekleme süresinden bir şekilde sağ çıktık ve vagonun kapıları açılır açılmaz, üniversite öğrencisi yaşlarında gençler kapmadan köşedeki boş yere oturduk. Klima tam gaz çalışıyordu ve biraz kendime gelmiştim.

"Hediyeler?" dedi Theo parmaklarıyla torbama nişan alarak.

Dizlerimiz kazara birbirine değebilsin diye bacağımı ona biraz yaklaştırarak, "Alışverişi önce sen bitirdin, o yüzden sen başla," dedim.

"Bunun mantığını çözemedim ama tamam," dedi Theo.

Bana küçük kutuyu verdi, içindeki her ne ise pek ağır değildi ve bir sağ bir sol elime atarken içinde kayıyordu. Kutuyu açtım ve karşımda Harry Potter'ın en yakın arkadaşı Ron Weasley'nin biblosu duruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Theo. "En sevdiğin karakterin o olduğunu biliyorum, bu yüzden böyle bir şeyin muhtemelen vardır ama bunun havalı olduğunu düşündüm, özellikle de yüzünde o 'daha iyi zamanlarım oldu' sertliği olduğu için."

Başımı onaylarcasına salladım. Doğruydu: Bu Ron Weasley heykelciği biraz hırpalanmıştı, kızıl saçlarının ve siyah cüppesinin boyası yer yer dökülmüştü. Ama en sevdiğim karakter o değildi. Bu yanlışlık hoş karşılabilirdi çünkü o üçlü arasında en çok Ron'u

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seviyordum –üzgünüm Harry, üzgünüm Hermione– ve yalnızca serinin bir kitabında önemli olan karakterlerin biblolarını yapmıyorlardı. Fakat serideki, hatta herhangi bir kitaptaki en sevdiğim karakter kesinlikle Cedric Diggory'ydi. Cedric, Üç Büyücü Turnuvası'nın sonunda öldüğünde kimseye itiraf etmediğim kadar uzun süre boyunca ağlamıştım. Cedric'in ölümü kesinlikle en acılı kaybımdı. Ama sorun değildi, sonuçta ben de Theo'nun en sevdiği *Yıldız Savaşları* karakterini bilmiyordum. Yoda demek isterdim ama kulağa aptalca geliyordu, benim için bile. Önemli olan düşünmekti.

"Bu harika," dedim. "Ayrıca bende yoktu. Teşekkür ederim." Önceki sahibinin seriyi bitirdikten sonra bu küçük heykeli elli sente satıp satmadığını merak ettim. Sanırım birinin kaybı başkasının kazancı olabiliyordu. "Şimdi sıra sende." Giderken bindiğimiz vagonun boşluğunu özlüyordum, buradaki sayısız insanın birbirimize hediye vermemizi izlemelerinin ve birlikte olduğumuza dair sonuca vardıklarının fazlasıyla farkındaydım. Yanılmaları ne kötüydü. O günden sonra Theo'nun arkadaşım olmaktan korkabileceği ihtimali daha da kötüydü.

Theo yapbozu torbadan çıkarınca gözleri kocaman açıldı. "İşte bu. Sekiz yüz parça. Bunu benimle birlikte yapmak zorundasın."

"Hikâyesi ne?"

Theo yapbozu bir süre inceledi. "Gerçekleşmek üzere olan zombi-korsan kıyametiyle ilgili bir öyküsü var tabii ki."

"Tabii ki. Nasıl oldu da herkesten önce korsanlar virüsü kaptı?"

"Zombi virüsü zaten vardı ama biliminsanları en iyisinin onu karadan olabildiğince uzak tutmak olduğunu biliyorlardı. İnsanların doğaları gereği aptal olduğunu, sıkıldıklarını ve pazartesi sabahı hiçbir ilerleme kaydetmedikleri işlerine gitmelerini engelleyecekse dünyaya kıyamet getireceklerini biliyorlardı. Biliminsanları virüsü bir adada tutuyorlardı –ismini vermiyorum çünkü bu sırrı tutacağına güvenmiyorum, Griff– ve adayı mahvedip virüsü havaya salan ve öncelikle korsanlara bulaştıran bu fırtınayı hesaba katmadılar. Şey

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aslında öncelikle Kaptan Hoyt-Summer'ın papağanı virüsü kapıyor ve *Talancı Mary*'ye taşıyor."

Dayanamayıp gülümsedim. "Bu isimleri nerenden uyduruyorsun?"

"Uydurmuyorum, hepsi kitaplarda var. Geleceğinin geçmişini oku," dedi Theo.

"Papağanın adı ne?"

"Fulton ama bütün papağanları diriltince herkes ona Çürük Tüy demeye başlıyor. Daha sonra gemiye *Kan Donduran Götürgeç* adı veriliyor, ki düşününce uygun bir isim."

Theo'nun kafasının içinde bir saat geçirip dönen farklı çarklarına tırmanmayı çok isterdim.

"Zombi korsanlar gemilerinin isimini değişterecek kadar akıllılar mı?" diye sordum. "Ayvayı yedik."

"Zombi korsanlara karşı savaşırken ortağım olsan iyi olur," dedi Theo. "Bizi nasıl kurtaracağımı biliyorum."

Theo, kıyameti atlatmamız için farklı stratejileri anlatmaya daldı. Yüksek bir yere kale inşa etmemiz gerekecekti. Top ve alevli oklar fırlatan yaylı tüfekler gibi kullanışlı silahlar da gerekecekti. Kolaydı: Okuduğum kurgu kitaplar sayesinde rahatça kullanabilirmişim gibi hissediyordum. Görünüşe bakılırsa yemek yapmayı da öğrenmek zorundaydım çünkü Theo yedi yirmi dört nöbet tutmakla meşgul olacaktı. Yaşayan ölüler aramızdayken ebedi huzursuzluğun sırrını bulacağından emindi ve yemek yapmaya vakti olmayacaktı, aksi takdirde yemek biz olurduk.

"Nasıl buldun, Griffin?"

"Yaptığım yemeğin yenebilir olacağına söz veremem ama denize düşen yılana sarılır."

Theo elini uzattı ve zombi-korsan kıyametindeki rollerimizi el sıkışarak onayladık. Ona dokunmak kalbimin hızlı ve kasvetli atmasına sebep oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elini bıraktım. "Sana söylemem gereken bir şey var." Vagon gürültüyle sallanarak hareket ediyordu ve meraklı gözler üzerimizden çekilmişti. Herkes kendi dünyasında kaybolmuştu.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var," dedi Theo.

"Önce kim söylesin?"

"Taş kâğıt makas?"

İkimiz de taş yaptık.

"Aynı anda?" diye önerdi Theo.

"Benimkinin aynı anda söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. İlk sen söyleyebilirsin."

"İnan bana. Aynı şeyi söyleyeceğimizden eminim. Bu şekilde daha kolay olacak," dedi Theo.

Bu konuda ona daha fazla karşı gelmeyecektim. Belki söyleyeceği şey benimkinden daha kötüydü ve kendimi bu kadar kötü hissetmeyecektim.

"Üçten geriye sayalım mı?"

"Dörtten."

Theo belli belirsiz gülümseyip başını onaylarcasına salladı. "Dört, üç, iki, bir."

"Sanırım ben deliyim," dediğim sırada Theo, "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Theo kızardı, belli belirsiz gülümsemesi kayboldu. "Bir dakika, ne?" Yan dönüp camdan dışarı baktı ama yeraltında olduğumuz için tek görebildiği karanlık ve kendi yansımasıydı. "Benden hoşlandığını söyleyeceğini sanıyordum. Eşcinsel misin, Griff?"

"Evet," diye ilk kez itiraf ettim ve nedense ne nabzım hızlandı ne de yüzüm kızardı. Tek bildiğim, başkası olsa yalan söyleyeceğimdi.

"Güzel. Yani, iyi," dedi Theo. Bakışlarını pencereden çekmeden önce benimle tekrar göz göze gelme fikrini değerlendiriyor gibiydi. "Bana söylemekten neden korktun? Deli olduğunu düşündüğünü?"

"Evet, bu ikinci konu. Galiba bende OKB var."

"Odan çok dağınık," dedi Theo.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Düzenli olmakla ilgili değil. Son zamanlarda sürekli herkesin solundan yürümeye çalıştığımı fark ettin mi? Çocukken böyle değildi. Bir de sayı takıntım var, bir ve yedi dışında her şeyin çift sayı olmasını tercih ediyorum. Ses düzeyi, mikrodalganın zamanlayıcısı, kitabı bırakmadan önce okuduğum bölüm sayısı, bir cümlede verdiğim örnek sayısı bile. Çok rahatsız edici ve kendimi sürekli *tetikte* hissediyorum."

Theo anlarcasına başını salladı. "Bir ara ben de böyle hissediyordum. Belki bu kadar yoğun değildi ama bence bu dehanın bir işareti. Nikola Tesla'nın üç rakamına takıntılı olduğundan ve bazen eve girmeden önce evinin etrafında üç kere dolandığından eminim. Ama Griff, bildiğimiz bir şey var ki o da bu dürtülerin yalnızca ufak tuhaflıklar olabileceği." Mavi gözleri, yeniden gözlerimi bulduğunda parlıyordu. "Daha sonra araştırma yapabiliriz!"

Belki de haklıydı. Belki de yalnızca gerildikçe avuçlarını kaşıyan, herkesin solunda olmayı tercih eden, kulak memesini çekiştiren, çift sayıyla hareket eden kuruntulu biriydim. Belki bu kamerayı otomatik odaklamak gibiydi; bir şeye odaklanıp diğer her şeyi kaçırıyordum.

"Bu durum beni biraz korkutuyor. Gelecekte kim olacağımı bilmiyorum. Takıntılarımın raydan çıkıp beni birkaç sene sonra artık arkadaş olmak istemediğin kadar karmaşık bir Griffin'e dönüştürmesinden korkuyorum." Tüm bunları itiraf ettiğime inanamıyordum; gerçekdışı, inanılmaz geliyordu ama duramıyordum. Belki her şeyi itiraf etmek hastalıklar üzerinde kötü etkiye sebep oluyordu.

Theo bana yaklaştı. "Benim endişelenmemi gerektiren gerçek sorunlarım var, dostum, mesela zombi korsanlar borda kancalarını ve fitilli tüfekleri kullanmayı öğrenirler mi ya da bizimle dövüşerek bizi alt edebilirler mi gibi. Beni korkutmuyorsun ve hiçbir zaman arkadaş olamayacağımız kadar karmaşık olmayacaksın." Theo dizimi sıvazladı. Eli bir dakika boyunca orada kaldı. "Ve seni itiraf etmen için zorladıysam üzgünüm... bir dakika, söylediğin ilk kişi ben miyim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başımı evet anlamında sallarken kalbim güm güm atıyordu. "Beni zorlamadın. Tamam, aslında biraz zorladın ama sana zaten söylemek istiyordum. Sadece bunu yapacak cesaretim ya da güzel bir konuşmam yoktu. Bir de sana karşı hissettiklerimde yanıldığımdan biraz korkuyordum. Anne tarafımda kuruntu yaygın bir durum."

"Kuruntulu değilsin," dedi Theo. "Deli de değilsin."

Elime uzandı ama çakmak için değil. Dünyanın değişmediğini, her çıkışın hâlâ bir inişi olduğunu biliyordum ama dünyayı görüş açım biraz daha sağa kaydı ve artık hep istediğim şekilde görebiliyordum. Dünyanın yeniden saat yönünün tersine dönmesine sebep olacak bir şey söylememeyi ve yapmamayı umdum.

Theo'nun elini sıkarken burada yaptığımız şey her neyse onu test ettim ve daha önce sormaya hiç cesaret edemediğim bir soruyu cevapladığımı hissettim.

"Benimle kal, tamam mı?" dedi Theo.

"Hareket eden trenden inecek değilim."

Theo elimi bıraktı. Onu yüzüstü bırakmışım gibi biraz canım sıkıldı. "Bunu daha önce kimseye söylemedim ama birkaç senedir alternatif evrenlerin hayalini kuruyorum. Beni biliyorsun, kendi kendime sürekli 'Ya şöyle olsa?' diye sorarım." Bir an için başını çevirdi. "Son zamanlarda kendi kendime bu soruyu daha fazla sormaya başladım. Birçoğu eğlenceli ama birçoğu da gerçekten kişisel. Her gece uyumadan önce not kâğıtlarına ya da telefonuma yazdığım notları günlüğüme geçiriyorum. Düzinelerce alternatif evren var."

Tren aniden durdu, yolcular inip yenileri binerken soluklanmak için vaktimiz oldu ama kapılar kapandığında dikkatimi yeniden Theo'ya verdim.

"Bugün hediye arayışında koluma bir not yazdım," diye devam etti. "Şimdi göstermeyeceğim. Sürprizi bozmayacağım. Ama bu bana bir şey hatırlattı. Son zamanlarda yarattığım her evrende senin suratın beliriyor. Bundan memnun olmazsan senden nefret etmem ama otomatik olarak belirmediğin evrenler yaratabilmek için senden uzaklaşmaya ihtiyacım olabilir." Theo dönüp sol dir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

seğindeki yazıyı gösterdi; her zamanki mükemmel elyazısı değildi çünkü *o* bile kendi üzerine düzgünce yazamazdı. *Alternatif Evren: Griff Jennings'le çıkıyorum. Hepsi bu*, yazıyordu.

"Senin için bir şey ifade ediyor mu, bilmiyorum ama bunun gerçekleşmesini istiyorum," dedi Theo, dağınık harfleri hafızama kazımak istercesine kolunu hâlâ önümde tutuyordu. "Gerçekleşemezse anlarım ve yine de yakın arkadaş kalmanın bir yolunu bulabilmemizi ümit ederim. Ama bunu denemediğimi hayal bile edemiyorum." Kolunu sonunda indirdi. "Artık bir şey söylemelisin."

Biri beni mükemmel bir alternatif evrene atmış gibi hissediyordum. Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum, Theo'yla gerçekten flört ettiğime ve onun karşılık verdiğine inanamıyordum. Bu evrenden gayet memnundum. Ona bunları söyleyemezdim, henüz olmazdı.

"Söyleyecektim," dedim.

"Tamam ama sadece iyi bir şeyse söyle. Kötüyse çeneni kapa."

"Bir süredir ben de aynı şeyleri düşünüyordum. Ne zaman cesaretimi toplayıp bir şey söylerdim bilmiyorum ama söyleyeceklerim alternatif evrenlerle ilgili konuşmanın yanına bile yaklaşmazdı. Ben sadece senden hoşlandığımı söylerdim."

"En azından ne kadar yakışıklı olduğumdan bahsedecek miydin?"

"Yakışıklı iddialı bir ifade olur ama bakılacak bir yüzün olduğundan bahsederdim tabii."

"İyi ki söyledin." Ona yazı yazmasını, masasına eğilip defterine geçirdiği kelimeleri ne kadar sevdiğimi; ne yazdığını bilmek istediğimi söylemeliydim. Onların evinde bir sonraki kalışımda farklı yataklarda yatmak zorunda olmayıp aynı yatağı, hatta belki tuhaf bir hal almadan tek bir battaniyeyi paylaştığımızla ilgili hayallerimi söylemeliydim. Devasa bir yapbozu tek başına bitirip bitiremeyeceğini görmek için kum saatini çevirmesini izlemenin ne kadar eğlenceli olduğunu ve başardığında ne kadar mutlu olduğunu bildiğim için onu hep desteklediğimi söylemeliydim. Son zamanlarda sağ taraftan bana yaklaşmasının ne kadar hoşuma gittiğini söylemeliydim. Ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunların hiçbirini söylemedim çünkü belki tüm bunlar gerçekten yaşandığında hislerimi itiraf edebilirdim.

"Neden bugün, Theo?"

"Wade'in dün çektiği fotoğrafımız," dedi Theo.

Bugünkü maceramızda Wade'in bir kez bile aklıma gelmediğini fark ettim. Biz üç erkekten oluşan bir gruptuk ama bunun tek sayı olmasından pek kaygı duymuyordum, belki arkadaşlığımızı sürdürmenin bir yolunu hep bulduğumuz içindi. Bu, evrenin bir istisnasıydı. Mesela önceki akşam Theo'nun evinde *Super Smash Bros* turnuvası yaparken Theo ile ben, Wade ile bilgisayara karşı oynadık. Takımlarımızı Wade'in şapkasından çekmiştik. Wade oyunda çok iyi olduğu ve oyun seviyesi çok yüksek olduğu için maç kıyasıya geçti ama Theo ve ben Kaptan Falcon ve Zelda'yla kazandık. Zafer edasıyla ayağa kalkıp uzaylılara ya da az önceki konuya daha uygun olarak zombi korsanlara karşı savaş kazanmışız gibi sarılmıştık.

Wade bize poz verdirmişti. Theo'yla en iyi ciddi yüz ifademizi takınsak da beceremeyip kahkahalara boğulmuştuk.

"Bizi birlikte gördüm ve artık yeter dedim. Zaten bir süredir seninle olmak istiyordum. Wade'in fotoğrafı seninle olmamayı dayanılmaz hale getirdi," dedi Theo.

"Sanırım ben de aynı şekilde hissediyorum," dedim. "Peki, şimdi ne olacak? Bu kararımızı nasıl onaylayacağız? Muhtemelen öpüşerek falan ama havamda değilim." Son kısmı uydurdum çünkü açıkçası yalandı ama bir daha yalan söylemeyeceğime yemin ettim çünkü doğruları söylemek sonsuz alternatif evrenler yaratan böyle bir mutluluk verebilirdi. Yanımda sakız olmasını diliyordum ama grubumuzun sakızcısı Wade'di. "El sıkışmaya ne dersin?"

El sıkıştık ama ikimiz de bırakmadık.

"Hoş ama tuhaf," dedim.

"Çok hoş, çok tuhaf," dedi Theo. "Ama bence uyumluyuz, değil mi?"

"Şüphesiz, Theo."

Neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BUGÜN

20 KASIM 2016, PAZARTESİ

Çalar saat on dakika boyunca çaldıktan sonra sustu ama annemle babamın odamın kapısını zorla açma tehditleri devam etti. En son bunu yaptıklarında babam sonunda kilidi değiştirene kadar iki ay özel hayattan mahrum kalmıştım.

Bunu sana anlatım mı, bilmiyorum; ayrılığımızdan hemen sonraydı.

"Griffin!"

"On dakika daha!" diye bağırdım.

"Bir saat önce de öyle söyledin," dedi annem.

"Altı kez," diye ekledi babam. "Giyin."

"On dakika içinde dışarıda olacağım, söz veriyorum," dedim.

Siyah takım elbiseyi en son kuzenin Allen'ın Long Island'daki düğününde giymiştim. Sonunda çıkmaya başlayalı birkaç ay olmuştu ve kız kardeşinin vaftizini saymazsak ilk resmi partimizdi. Neyse ki Wade –hâlâ yakın olduğumuz zamanlarda– tüm eşcinsel düğünlerinin Kat Perry konserine benzediğini söylediğinde yanılıyordu. (Seninle yanıp sönen ışıkların altında ilk kez dans etme gerginliğini kaldırabileceğimi sanmıyordum.) Malikânenin kış bahçesinde beyaz gülleri gördüğümde siyah takım elbiseyle karşında durup elini tu-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarken, "Kesinlikle evet," diyeceğim günü iple çekmeye başlamıştım. O zaman bilmiyordum ama o son siyah takım elbise giyişimdi. O an da kesinlikle giymeyecektim.

Cenazeye olduğum gibi gidecektim... tamam, tamamen olduğum gibi değil çünkü eşofmanla gitmek büyükannene saygısızlık olabilirdi. Ama bekâretimizi kaybettiğimiz akşam bana verdiğin yeşil sweatshirt'ü çıkarmayacaktım. Keşke onu hiç yıkamasaydım. Artık büyükannenin eski çiçekçi dükkânı gibi kokmuyordu; parkta geçirdiğimiz günlerden kalma lekeler yoktu. Sanki silinmiştin.

İki sene önce Noel'de bana hediye ettiğin dört mıknatıslı grifondan ikisini alıp sweatshirt'e taktım; birini köprücükkemiğimin, diğerini kalbimin üstüne. Mavi olan gökyüzünde yeşil olanı kovalıyormuş gibi görünüyordu.

Saate baktım, bir sonraki çift sayıyı bekledim –9.26– ve yataktan çıktım. Dün gece tavana bakıp sana sormaktan çok korktuğum soruları düşünürken yerde bıraktığımı unuttuğum yemek tabağına bastım. Ama ölümünün iyi yanı varsa, o da bana hoşuma gitmeyen şeyler söyleyememendi.

Üzgünüm. Tam bir pislik gibi konuştum. Ağzıma prezervatif takmalıyım.

Küvette oturup suyun üzerime akmasını istesem de o odadan çıkmam gerekiyordu. Açık dizüstü bilgisayarımdan saate baktım ve 9.31'den 9.32'ye geçtiği anda odadan çıktım.

Koridorda teyzemin geçen Noel'de aldığı fotoğraf çerçeveleri sıralıydı; annem bu tür hediyeleri düşüncesizlik örneği olarak görürdü ama kibarlık olsun diye asmıştı. Hâlâ, senin iki sene önce öylesine hediye ettiğin Yoga kupasından kahve içiyordu. Ailem seni her zaman hatırlayacaktı; geçmişini duvarlarımızda göremeseler de.

Tüm fotoğrafları ve ucuz çerçeveleri odama koyuyordum. Önlerinden geçerken baktım: Birlikte çocukken yaşadığınız Colombus Avenue'daki salonunuzda oturmuş Empire State binasının yapbozunu yaparken; on beş on altı yaşındayken, Wade erkeklerin diğer erkeklere sarılmayı beceremediğine dair espri yaptıktan sonra sen kollarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

belime dolarken; geçen sene annemlerin evlilik yıldönümünde kadeh kaldırdığımda sen bana karşıdaki banktan gülümserken... Ve en sevdiklerim aynı çerçevede yan yanaydı: İlki gülümsememizi bastırmak için elimizden geleni yaptığımız ama başarısız olduğumuz ifadesiz yüzlerimizin olduğu fotoğraftı, onu geçen sene Wade çekmişti. İkincisi ise Denise'in doğum günü partisinde ailelerimize açıldıktan sonra gülümseyerek el ele tutuştuğumuz fotoğraftı.

Sen hep başının tepesinde güneş olsun isterdin. "Havalı, başbelası yıkım meleği gibi," derdin. "Sen arp alırken ona parlayan kılıç verilen melek."

Salonda ailem çoktan montlarını giymişti ve babam kucağında unlu mamullerle televizyonda sessize alınmış haberleri izliyordu. Beni ilk gören annem oldu ve hızla kalktı. Bunun beline zarar vereceğini biliyordum, özellikle de öyle yağmurlu bir günde. Acısını gizleyerek hangi Griffin'le karşı karşıya olduğunu bilemeden temkinli bir şekilde bana yaklaştı.

"Hazırım," diye yalan söyledim. Karnım açtı, bitkindim, hiçbiri umurumda olmamasına rağmen hazır değildim. Fakat plana göre hareket etmeliydik. Tören o gündü. Cenaze ise ertesi gün. Ondan sonra ne olacağını bilmiyordum.

Annem kollarına doğru ilk adımlarını atacak bir çocukmuşum gibi bana uzandı. Saçmalıktı. Hayatta en çok sevdiği kişinin yasını tutan on yedi yaşında biriydim. Montumu alıp kapıya yöneldim. "Dışarıda olacağım."

Arabaya bindiğimizde babam sessizliği doldurmak için radyoyu açtı. Kırmızı ışıkta durduğumuzda pencereden bakıp akıl sağlığımı korumak adına çiftleri saymaya başladım: mavi bir şemsiye paylaşan, montlu iki kadın; alışveriş arabalarını sürerek marketten çıkan iki yaşlı adam; parktaki dört kesilmiş ağaç; ağzına kadar dolu iki çöp kovası.

Saymak beni biraz olsun rahatlattı ama yeterli değildi. Sağ elimi yanımdaki boş koltuğa koyup elinin elimin üzerinde olduğunu hayal ettim. İki el.

Böylesi daha iyiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANI

9 HAZİRAN 2014, PAZARTESİ

Okuldan sonra ödevlerimizi yapmak için Theo ve Wade'le birlikte Yukarı Batı Yakası'ndaki Barnes&Nobles'a gitmemiz bir gelenekti ama okul yakında kapanacaktı. Ödev yapmak yerine rafların arasında dolandık. Son dersten kaçtığımızda Theo, Wade'e bu yeni tecrübe ettiğimiz çıkma olayını anlatacaktı ama sözünden döndü. Sırlardan hoşlanmıyordum. Sırlar insanları yalan söylemeye iterdi ve yalan söyleme günlerim sona ermişti.

Çizgi romanlardan uzaklaşıp kendimizi biyografi bölümünde bulduk. En az sevdiğim bölümdü ama Wade ve Theo yüzünden oradaydık.

"Ben de biyografim olsun istiyorum," dedi Theo.

"Bunu yalnızca bir kişi gerçekleştirebilir," dedim.

"Henüz isim bulamadım," dedi Theo.

"Dehşet," dedi Wade, yeni lensleri rahatsız ettiği için gözlerini bir kez daha ovarak. "Benimkine muhtemelen *Vademi Dolduruyorum* ismini verirdim."

Theo esner gibi yaptı. "Bu sıkıcı kitabı sabırsızlıkla bekliyorum."

Wade, Theo'ya ortaparmağını gösterdi. "Kafeden buzlu çay alacağım. Siz de istiyor musunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Aslında olur. Ama ben ısmarlayacağım." Wade'e geçen ayki doğum günümden kalma hediye kartımı verdim.

"Emin misin?" diye sordu Wade.

Başımı evet anlamında salladım.

O uzaklaşınca Theo'ya sertçe "bizi neden anlatmadın" bakışı attım ama arkasını dönüp kitap raflarını incelemeye koyuldu.

"*Theo McIntyre: Zombi Korsan Katili* nasıl?" dedim sessizlikte.

Bakışlarımdan kaçınmayı sürdürerek gülümsedi. "Ama zombi korsan kıyameti gerçekleşmezse kurgu roman zannedilebilir. Varlığımı kurgu sanılarak devam ettirmeyi kabul edemem! Belki de basit tutmalıyım: *Theo: Biyografi* nasıl?"

Başımı iki yana salladım. "En sevdiğim Theo olabilirsin ama tek Theo sen değilsin."

Bana döndü. "Başka Theo'lar da mı tanıyorsun? Adreslerini ver ki bu çılgınlığa bir son vereyim." Önüne çıkan her Theo'yu karate hareketleriyle doğruyormuş gibi ellerini salladı. Savaşçı duruşu bana geçen sene Cadılar Bayramı'nda giydiği *hipster* C-3PO kostümünü hatırlattı. Robotun vücudunu andıran bir tişört giymiş, yüzünü ve kollarını altın rengine boyamıştı.

"C-*Theo*-PO nasıl?"

"Hayır. Kimse anlamaz. Güzel bir bölüm başlığı olabilir ama." Theo tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Senin biyografinin adını biliyorum ama. *Soldaki Griffin*."

O an onu öpmeyi o kadar istedim ki. "Mükemmel." Wade'in gelmediğinden emin olup elinden tutarak onu bir sonraki koridora götürdüm. Fakat öpmedim çünkü aceleci davranmak ya da Wade'in arkasından iş çeviriyormuşuz gibi hissetmek istemiyordum.

"Wade'e söylememiz gerek, dostum," diye fısıldadım. "Kendin yapmak istiyorsan, sorun değil ama birlikte söylememizi istersen ona da varım. Fakat öyle ya da böyle bunu yapmadan buradan çıkmayacağız."

"Tamam," dedi Theo elimi sıkarak. "Burası kaçta kapanıyordu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Vay canına," dedi Wade.

Koridorun ucunda, elinde buzlu çay tepsisiyle duruyordu. Elimi hızla Theo'nun elinden çektim. "Vay canına," diye tekrarladı bize doğru yürürken. Theo'yla aynı boydaydı ama çökmüş omuzlarıyla daha ufak görünüyordu. Başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsemeye çalıştı. "Bu grup olayı devam ettiği sürece eğlenceliydi."

Beklediğim tepki bu değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne kadar zamandır çıkıyorsunuz? Bunun olacağını biliyordum. Psişik güçlerimi hafife alıyordunuz ama bunun olacağını geçen sene öngörmüştüm. Sadece kimseye söylemedim."

Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bunu beklemiyordum.

"Griffin'le çıktığımı ve dünyanın sona ereceğini mi öngördün?" diye soran Theo'nun sesi tuhaf bir şekilde tiz çıktı.

Wade sırıtarak bana buzlu çaylardan birini uzattı. "Kısmen."

"Öngörülerin biraz eşcinsel," diye espri yaptı Theo kendini toparlamaya çalışarak. "Bir kontrol ettirmelisin."

Ben de kendimi toparlamaya çalışarak çayımdan bir yudum aldım. "Dur biraz. Theo'yla birbirimizden hoşlandığımızı nereden biliyordun? Psişik güçlerin sayesinde olduğunu söyleme."

"Bunu öngörmek için psişik güçlere ihtiyaç yok. Salgıladığınız hormonları gözüme sokuyordunuz." Tereddüt etti. "Bu yanlış anlaşılabilir. Her neyse, size fazlalık olmayacağım, çocuklar."

Üç, önceki günden beri yalnızca grubumuz konusunda göz yumduğum bir rakamdı. Artık Theo'yla birlikte olduğumuz için beni fazla rahatsız etmemesini umuyordum; ikimiz "bir" sayılırdık, gerçi bunu Wade'e söylememeliydim sanırım. "Bu bizim için oyunun sonu değil. Hatta yeni seviyeleri ve dünyaları olan yeni bir oyun gibi düşünebilirsin."

"Sizi görmek istediğimde karşıma çıkacak yeni engeller ve size özel yeni oyun modları," diye itiraz etti Wade.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bize özel aktivitelere sen de katılabilirsin," dedi Theo göz kırparak.

Wade çoğunluğu çizgi romanlardan olmak üzere, ters giden aşkları listelemeye koyuldu: Green Lantern'ın öldürülen ve cesedini buzdolabında sakladığı kız arkadaşı; dünyanın karşılarına çıkardığı zorluklar yüzünden birbirlerini kaybedip duran lise âşıkları Cyclops ve Jean Grey; Wasp'ı böcek spreyine boğan Karınca Adam. Karınca Adam'ın duygusal ve fiziksel yönden bu kadar istismarcı olduğunu daha önce fark etmemiştim. Ve konuyla alakasız dördüncü bir örnek daha verdi.

Theo bana döndü. "Sana böcek spreyi sıkmayacağıma söz veriyorum, Griff. Sen de bana böcek spreyi sıkmayacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Durumu normalleştirmek için ya da en azından buna çabalayarak Theo'nun da göreceği şekilde Wade'e bakıp dudaklarımı *yalan* dercesine oynattım.

Theo tepsiden buzlu çayını aldı. "Sorun çözüldü mü?"

"Ayrıldığınızda grubumuzu mahvetmeyeceğinize söz verin," dedi Wade. Ses tonundan dalga geçmediğini anladım. Yedinci sınıfta Theo'yla Wade'in, ismini yüzüne kazıması gerektiğiyle ilgili dalga geçip durduğumuz, onun da bir süre gülüp sonunda kesmemizi söylediği zaman gibiydi.

"Bize biraz güvensen, dostum," dedi Theo sessizce. "Ama elbette, ayrılırsak birer yetişkin gibi davranacağımıza söz veriyorum."

"On altı yaşındasınız. Yetişkin değilsiniz," dedi Wade.

"Bir süre daha birlikte olmamızı planlıyorum," diye karşılık verdi Theo.

Derin nefes alıp Wade'in, Theo'yla ilgili neşemi kaçırmayacağına yemin ettim. "Ben de ayrılırsak grubu mahvetmeyeceğime söz veriyorum. Artık kitaplara bakma işine geri dönebilir miyiz lütfen?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Theo başıyla ikimizi de yanına çağırdı ve kollarını ikimize de doladı. "Griffin kendisini dışlanmış hissetmesin diye sahte grup sarılması yapmak zorundayız," diye fısıldar gibi yaptı.

"İkinizden de nefret ediyorum."

Üçümüz de güldük, böylece aramızda daha fazla sır kalmadı ve ben diğerlerinden daha uzun süre gülümsedim çünkü Theo bir süre daha birlikte olacağımızı iddia ediyordu. Biyografisine mükemmel ismi bulmam için yeterince zamanım olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BUGÜN

20 KASIM 2016, PAZARTESİ

İçeri girmek istemiyordum, içeri girmek istemiyordum. Theo, içeri girmek istemiyordum. Sana veda etmek için içeri girmek istemiyordum.

Cenaze töreninin yapıldığı 81. Cadde ile Madison Caddesi'nin kesişimindeki kilise oyuncak blokların üst üste yığılmasıyla yapılmış gibi tuhaf bir şekilde bitmemiş duruyordu çünkü gerçek bir renge boyamayı unutmuşlar ya da bunun uygunsuz olacağını düşünmüşler gibi bej rengiydi. Ailenin ve arkadaşlarının sana veda etmeleri için annenle babanın burayı seçtiklerine inanamıyordum. Aklıma başka bir yer gelmiyordu ama neresi olursa olsun biraz renkli olurdu.

Neyse, benim için önemi yoktu, zaten içeri girmeyecektim.

"Gelmiyor musun, Griffin?"

"Hayır," dedim. "Gelmiyorum. Yapamam."

Annem anahtarı çıkarıp çantasına koydu. "Sen hazır olana kadar burada otururuz." Saat başı çalan çanın sesiyle birlikte, ellerinde kahve kupalarıyla kiliseye giren, hiçbirini tanımadığım yaslı insanlara baktı. Sabah on ayinini kaçırsam da olurdu. Kederimi şarkı söyleyerek ya da dua ederek atacak halim yoktu. Annem elini uzatınca babam her zamanki gibi onun elini tuttu. Onların aşkı son derece

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güçlüydü. Şu an bunu hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdaydım ama geleceğimizle ilgili tüm özgüvenimi onlara borçluydum çünkü onlar da ergenliklerinden beri birliktelerdi.

Senin elini hayal etmem gerekirken onların el ele tutuştuğunu görmek beni sinirlendirdi.

Arabadan inip kapıyı çarptım. Serin sonbahar havası montumdan ve sweatshirt'ümden içeri sızıyordu; soğuk havayı ciğerlerime çektim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmasa da ıslanıyordum.

Annemler çirkin Toyoto'larının sıcaklığına veda edip bazen etkileyici bazense tuhaf bulduğun dürtüme saygı göstererek sağıma geçtiler. Ne konuştular ne de şans kurabiyesi saçmalıkları sıraladılar. Ne zaman benimle savaşıp ne zaman beni savaş meydanında yalnız bırakacaklarını bilen ebeveyne sahip olduğum için şanslıydım.

Sen içeride bekliyordun. Sen değil, ama sen.

Sana bir veda borçluydum.

Burada olsaydın çoktan içeride olurdum ki kendi cenazende beni buna ikna etmenin tuhaflığı gözümden kaçmadı. Bana cesaret verme konusunda ya da en azından yıkabileceğim duvarları yıkmaya ikna etme konusunda her zaman uzmandın. Bastırılamaz dürtülerim seni yıldırmazdı.

Kapının önünde annemle babamın bana uzanmak istediğini hissedebiliyordum. Dönüp bize doğru gelen birkaç yeni yüze baktım. Onları tanımadığıma göre onlar da beni tanımıyordu ve elimi o lanet kapı koluna koyup içeri girmemin neden bu kadar zor olduğunu anlayamazlardı çünkü geçmişimizi bilmiyorlardı. Ailenin arkadaşları ya da bahsettiğin ama hiç tanışmadığım komşularınız olabilirlerdi.

Baskı giderek artıyordu ama kimse bir şey söylemiyordu.

Dibe batmıştım ve yüzeye çıkmaya çalışmadan boğuluyordum.

Kapı koluna uzandım. Havasız ve keder dolu içeriye girdim.

Girişte büyük bir fotoğrafın vardı. Ebeveynin lise ikinci sınıfta çekilmiş o tuhaf pozu seçmişti, bizim en güzeli olduğuna ve biyografindeki yazar fotoğrafı olmasına karar verdiğimiz fotoğrafı değil. Hani şu biraz utangaç ifadeyle gülümsediğin ve mavi gözle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinde hinlik barındırdığın fotoğraf. Belki de insanların hakkında öyle bir izlenime kapılmalarını istemediklerindendi. Cenaze törenin için neden onu seçtikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şey demedim. Kim bilir Russell ve Ellen ne haldelerdi.

Arkamda annem ve babam bilmem kime başsağlığı dilerken, fotoğrafına yaklaştım. Gözlerim ne kadar ifadesiz olsalar da gözlerine kilitlendi. Az kalsın geri dönecektim ama fotoğrafa dokunup parlak yanağında parmak izimi bıraktım. Parmaklarım çerçevenin altında ortada duran bronz karta kadar indi. Her bir harfe dokundum:

THEODORE DANIEL MCINTYRE
10 ŞUBAT 1988 - 13 KASIM 2016

"Griffin."

Wade'le o an yüzleşmeyi gerçekten istemiyordum. Aranızda geçenlerden sonra, son aylarda onunla pek konuşmamıştım. Geçtiğimiz hafta boyunca tabii ki bana ulaşmaya çalışmıştı ama ne telefonu ne de kapıyı açmıştım. Yine de ona döndüm. Wade birkaç sene önce Noel'de ona hediye ettiğin kravatı takmıştı ve dirseğindeki yara kabuğuyla oynuyordu. Ya bakışlarımdan kaçınıyordu ya da lensleri dikkatini başka yere çekmesine sebep oluyordu. Şansı varken seninle konuşmadığı için kendini suçlu hissettiğine emindim.

"Başın sağolsun, Griffin," dedi.

Eski en yakın arkadaşının *bana* baş sağlığı dilemesine minnettardım. İşte bu geçmişimizdi. "Senin de," diyebildim.

Kalabalığa göz gezdirdim. Yağmurun bu kadar insanın gelmesine engel olmaması beni şaşırtmadı. Öldüğünden beri bu insanların kaçının kahkaha attığını merak ettim. Eminim telefonlarındaki eski bir fotoğrafa ya da belki senin ölümünü akıllarından çıkarmak için izledikleri komedi dizisi gibi aptalca bir şeye gülümsemişlerdi. Ama göğüskafesleri acıyana dek kahkaha atıp atmadıklarını merak ediyordum. Ben atmamıştım. Güldülerse onlara kızmazdım. Kötü bir durumdu çünkü kederimi bir süre tek başıma yaşayacağımı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

biliyordum. Sadece yeniden ne zaman gülebileceğimi merak ediyordum. Ve ne zaman bunu normal karşılayacağımı.

Wade'in bakışları sonunda bana kilitlendi. "Jackson'la konuşacak mısın?"

Bunca zaman sonra bile ismi sinirlerimi bozuyordu. "Önceliğim değil," dedim. Susup oradan uzaklaşmalıydım.

"Farklı olduğunu biliyorum ama ne yaşadığını anlayabilecek muhtemelen tek insan o."

"Onların ilişkisi farklıydı," dedim gözyaşlarım ve çığlıklarımla savaşırken. Wade beni sakinleştirmeye çalışmasın diye bakışlarımı kaçırdım. Büyükbabanın bastonuyla ayakta durduğunu, Clara teyzenin tıpkı diğer her şey gibi büyük ihtimalle toptan aldığı mendilleri dağıttığını, kuzeninin buradan atkı gibi görünen bir şey ördüğünü gördüm ama annen ve babandan iz yoktu. Kendimi toparlayıp Wade'e nerede olduklarını sordum.

"Russell bir süre önce sigara içmeye çıktı," dedi. "Bayağı vakit geçti ama. Şu an dördüncüyü içiyor olabilir. Ellen da Denise'le birlikte önde oturuyor. Theo'yla."

Denise senin değil bedeninin yanındaydı.

"Gidip Russell'ı bulayım."

"Gitmeden..."

Kapıya yöneldim. Ailem hareket ettiğimi görünce buradan çıkıp bir daha gelmeyecekmişim gibi yanıma geldiler. Annem nereye gittiğimi ve Ellen'a başsağlığı dilemek isteyip istemediğimi sorunca durdum. O an içimden gelmiyordu. Aptalı oynayarak etrafımdakilere odaklandım. Kalabalıkta oturmuş İncil okuyan Ned amcanı ve tanıdığımı sandığım bir komşu ile dağıttığı peçetelere gömülmüş ağlayan Clara teyzeni gördüm.

Fakat gözlerim yine çabucak kapıya döndü.

Erkek arkadaşın girişi kapamış doğruca bana bakıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANI

12 HAZİRAN 2014, PERŞEMBE

İlk buluşmamızdı ve trenden indiğimizde yağmur yağdığını fark ettik.

"İyi haberi mi yoksa kötü haberi mi önce duymak istersin?" diye sordu Theo.

"Her zaman önce kötü haberi aradan çıkar. Burası New York, unuttun mu? Nerede büyüdün sen?"

"Şemsiyem yok," dedi Theo.

"Peki, iyi haber ne?"

"Sana şimdi söylüyorum."

"İyi haberin berbatmış."

Kaybedecek vaktimiz olsaydı istasyonda fırtınanın dinmesini beklerdik. Ama Union Square'in yakınında yeni açılan, restoran ve oyun salonu karışımı Bonus Diner'da Popüler Kültür Bilgi Yarışması gecesiydi ve yarışma altıda başlıyordu. Karşıya geçmek için beklemek zorunda kaldığımız ve ıslandığımız her köşeden nefret ederek hızla ilerlerken okulun yakında kapanacağına seviniyordum çünkü bu fırtınadan sonra sırt çantalarımızdaki kitaplar kullanılmaz halde olacaktı.

Kahretsin. Restoran sohbet sesleriyle gürültülüydü ama hâlâ boş masalar vardı. İçerinin bu kadar soğuk olması yüzünden kendimi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ihanete uğramış hissettim. İç mekân sıcaklığı her zaman dışarıdakinin tam tersi olmalıydı. Kavurucu bir yaz günü restorana girip de klimadan şikâyet eden olmazdı.

Ama Theo'yla ilk buluşmamı hiçbir şeyin mahvetmesine izin vermeyecektim. Heyecandan titrememi bastırmaya çalışarak iki erkekten oluşan takımımızı kaydettirdim. On altı numaralı masa bize verildi; güzel bir sayıydı. Hemen tuvalete koşup kâğıt havlularla kurulandım. Ben döndükten sonra Theo da aynı şeyi yapmaya gitti. İçeriye göz atınca daha fazla hararet bastı. Buradaki herkesten gençtik ama rakiplerimin evrendeki en havalı insanlar olduklarına anında kanaat getirdim.

Theo ellerini ovarak döndü. "Onları mahvedeceğiz."

Menüye göz gezdirdi. Uzanıp onu sonunda öpmek istediğim anlardan biriydi bu da. Aceleye getirme niyetinde değildim ama çıkmaya başladığımızdan beri öpüşmememiz baskı yaratıyordu. Ama belki sıradan bir anda gerçekleşen ilk öpüşme zaten her şeyi anlatırdı. Belki, "Hey, özel bir şey yapmaman hoşuma gidiyor," derdi.

Eğilmeye fırsat bulamadan sunucu ıslık çalarak yemek kısmındaki herkesi; bilardo ve pinball masalarının etrafındaki birkaç kişiyi bile susturdu. Kuralların üzerinden geçti. Boşluk doldurmalı yirmi soru olacaktı. Her birini cevaplamak için bir dakikamız olacaktı. Gönüllüler, masaların etrafında dolaşarak kimsenin kopya çekmediğinden emin olacaklardı. Üçüncülük ödülü hediyelik eşya satan bir internet sitesinden hediye kuponuydu. İkincinin hediyesi *Zelda: Twilight Princess*'taki kılıç ve kalkanın bir taklidiydi. Büyük ödül ise ilk altı *Yıldız Savaşları* filminin yönetmen edisyonunun kutulu setiydi.

O anda kazanmayı çok istedim çünkü belki ben de filmleri onun kadar çok severdim ve birlikte Yıldız Savaşları konseptli Cadılar Bayramı partisi düzenleyebilirdik.

Tamam, geri adım atıp bu ilişkiyle ilgili haftalık planlar yapmalıydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Garsonlar siparişleri alırken bir yandan da kâğıt ve kalem dağıtıyorlardı. İşleri bittiğinde sunucu bir dakika içinde başlayacağımızı söyledi.

Theo dönüp bana baktığında kalbim göğüskafesimden fırlamaya yeltendi.

"Birinci soru..."

Restoranın sarhoş olmak isteyen bir grup yetişkinle dolu olduğunu anlamamız fazla uzun sürmedi. Birkaç dakika sonra öne geçtik. *İmparator'un Dönüşü*'ndeki Hoth gezegeni nerede çekildi? Norveç. (Teşekkürler, Theo.) *Oyuncak Hikâyesi* ve *Firefly*'ın yazarı kimdir? Joss Whedon. *The Simpsons*'da on parmağı olan tek karakter hangisidir? Tanrı. Son Harry Potter kitabı ne zaman yayımlanmıştır? 2007'de ama seri aslında 1998 yılında bitiyor. (Teşekkürler, Theo.) Takım çalışması.

"Son soru!"

On dokuzda on dokuz yaptığımızdan emindim. Bu soruya yanlış cevap veremezdik.

"2009'da *Star Trek* filminde hangi oyuncu Vulcan selamı yapamadı?"

Theo, Zachary Quinto'nun adını yazıp en yakın gönüllüye kâğıdı verdi. "Kazanacağız. Evimde *Yıldız Savaşları* maratonuna hazır ol."

Jürilerin cevapları gözden geçirmeleri yaklaşık yirmi dakika sürdü, ardından zil çaldı. Sunucu yeniden ortaya çıktı ve abartılı bir şekilde öksürdü. "İki takımın berabere kaldığını açıklamaktan sevinç duyarım! Ama yalnızca bir adet film setimiz olduğundan uzatmaları oynayacağız! Star-Kirk ve İnsan-Korsanlar takımlarından birer temsilci alabilir miyim?"

"Evet!" Theo ayağa kalktığında kazanmasını umdum. "Sen. Kalk."

"Ne? Hayır. Sen git."

"Seni seçtim!"

Peçetemi kaldırıp salladım. "Geri çekiliyorum."

"Beyaz bayrak salladığın için teknik olarak teslim oluyorsun. Küçük ama önemli bir fark."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gördün mü? Sen daha akıllısın. Sen çık."

"Yapacaksın, Griff. Sana inanıyorum. Haydi."

Theo beni sahneye itti ve ben çıkınca geri çekildi. Bilgi yarışmasında ikimizi temsil ediyordum; kesinlikle tuhaf bir evrendi. Büyük gözlüklü, kızıl saçlı rakibimle el sıkıştım. *Yıldız Savaşları* kutulu seti için karşı karşıyaydık. Sessizce bize bakan insanlar müsabaka için heyecanlıydılar. Fakat durduğum yerden yalnızca başparmaklarını kaldırmış Theo'nun gülümsediğini görebiliyordum.

"Doğru cevabı veren ilk kişi büyük ödülü alır," dedi sunucu. "İşte beraberliği bozacak olan soru." Boş gibi görünen kâseye elini sokup bir kâğıt parçası çıkardı. "Harry Potter serilerinde Dumbledore'un tam adı nedir?"

Harry Potter sorusu; bunu cevaplayabilirdim. "Albus Percival Brian Wulfric Dumbledore!"

Sunucu başını iki yana sallamadan yanlış söylediğimi fark ettim. Wulfric, Brian'dan önce geliyordu. Ellerimi ağzıma götürdüm. Theo'ya bakamıyordum bile. Gözlüklü rakibim soruyu doğru yanıtladı ve gürleyen bir alkış aldı; Thoe'nun benim aldığıma tanık olmasını istediğim alkış. Kendi kendime bunun aptalca olduğunu hatırlattım ve gülümseyerek onu tebrik ettim. O da beni tebrik edecek kadar zarifti; kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Dostum, harikaydın! Yazacak olsaydın eminim karıştırmazdın. Hesap makinesi olmadan bazı matematik işlemlerini çözmek gibi."

"Senin sürekli yaptığın şey yani."

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil. Sen bu konuda tutkulusun. Ben Dumbledore'un ilk adını bile bilemezdim."

"Kaybettiğim için kibar davranmak zorunda hissediyorsun," dedim.

Theo kılıcı elimden aldı. "Kralın önünde diz çök, Griff." Etrafıma bakınıp kralı aradım. "Benim, sersem. Kral benim, başka kim olacaktı? Wade mi?"

Moralim bozuk olmasına rağmen gülümsedim ve beni şövalye ilan etmesi için diz çöktüm.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu yağmurlu perşembe gününde, ben, New York Şehri Kralı Theo, asla vakit ayırıp da okumayacağım kurgu romanlar hakkındaki engin bilginden dolayı seni New Yorklu Sör Griffin ilan ediyorum. Bir de komik bulmasan duymak için her seferinde kendime yumruk atmak isteyeceğim kadar çok çok sevdiğim kahkahandan dolayı."

Aptallığımıza sırıtarak ayağa kalktım. Theo kılıcını parmaklarının arasında döndürerek savurdu ama kalkanla onu engelledim. Saldırılarını önlemeye devam ettim. Oynamayı kesmemizi söyleyen garsonları duymazdan gelerek pinball makinelerine koştuk ve orada kalkanımı indirdim.

"Teslim oluyorum!" dedim. "Teslim olmak, değil mi, geri çekilmek değil?"

"Buradaki işim bitti. Sana öğretecek bir şeyim kalmadı, New Yorklu Sör Griffin." Theo zafer edasıyla kılıcını salladı.

Onu öperken kılıcını bir kenara attım ve beni kendine çekerken plastik ayaklarımızın dibinde tıngırdadı.

Dişlerimiz birbirine çarpsa da doğru hissettiriyordu. Ayrıldığımızda güldüm.

"Bu harikaydı," dedim.

"Daha sık yapalım," dedi Theo.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BUGÜN

20 KASIM 2016, PAZARTESİ

Jackson Wright buradaydı ve artık onunla konuşmama gibi bir durum söz konusu değildi.

Jackson'la birbirimize benzediğimiz su götürmezdi; Wade bile bununla ilgili dalga geçmişti. Saçları benimkinden biraz daha koyu renk ve uzundu ama yine de ilk bakışta açık kahverengiydi. İkimiz de sıskaydık ve kötü bir duruşa sahiptik ve ikimiz de ela gözlerimizle senin mavi gözlerine bakıyorduk. Onun köprücükkemiğindeki nal şeklindeki doğum lekesine kafayı taktığını söylemiştin; tıpkı benim iç bacağımdaki "havası boşaltılmış piramit" lekeme dokunman gibi. Aramızdaki en büyük fark ben üzerimde kot ve senin eski sweatshirt'ünle cenazene gelmişken onun kendisine bir beden büyük gelen bir takım elbise giymesiydi. Takım elbise giymesini anlayabiliyordum ama Kaliforniya'da yaşayan birinin takım elbiseye neden ihtiyaç duyacağından emin değildim.

Jackson'la geçmişin bana anlattıkların kadarıyla şöyleydi: Geçen sene 29 Ekim'de anayolda yürürken onunla tanıştın. Sen lise ikinci sınıftaki çocuğa ders vermeye giderken Jackson annesinin evinden çıkmış, hafta sonunu geçirmek üzere arabayla babasına gidiyordu. Yağmurun başlaması seni şaşırttı. Aslında hava durumu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uygulamasına bakmayı hep reddettiğin için beni hiç şaşırtmadı; dışarıdaki koşullara uyum sağlamakla övünürdün.

Şansına, Jackson imdadına yetişti.

Seni aynı yolda daha önce de görmüş ve cana yakın göründüğünü düşünmüş. Kaliforniya'da araba, bisiklet ya da "uçan halı" olmadan nasıl yaşadığını merak ediyormuş. Uçan halının biraz komik olduğunu düşündün. Bence yavan bir espriydi. Sana ilgi duyan herkese kötü davranmaya programlanmış olabilirdim. Ama bu Jackson'ın esprisinin kötü olduğu gerçeğini değiştirmez.

Burada kesip devam ediyorum.

Jackson arabayı kenara çekip seni gideceğin yere bırakmayı teklif etmiş. Yabancı biriydi ama bana anlattığın Kaliforniya'nın inanılmaz derecede mükemmel havasını düşününce yağmur, zombi-korsan kıyametinin ilk dalgası gibi bir şeydi, bu yüzden seni suçlayamazdım. Sadece bizim alternatif evrenimizde sana yardım etmesi için başkasını araman kötü olmuştu.

Arabada Jackson'la filmler ve rol yapma oyunları sayesinde arkadaşlık kurdunuz. Ne yazık ki gerisi zaten malum...

Öncelikle, 7 Kasım'da hayatındaki bu yeni erkekle ilgili uzun bir telefon konuşması yaptık. Jackson'la ilişkinizin geçici olmasını ummuştum ama öyle bir noktaya geldi ki kendi sonumuzun tehlikeye girdiğini inkâr edemez oldum. Onun tam olarak nasıl göründüğünü, geçmişini, randevularınızın nasıl geçtiğini, seni neyinin büyülediğini bilmek istiyordum.

Jackson girişi kapıyordu. Baban kiliseye yeniden girmeye çalışıyordu. Sigara içmeyi kesinlikle abartmıştı, koku bana anında sigarayı (şimdiye kadar) bırakmadan önce izmarit ve oda kokusunun karışımı bir kokuya sahip arabasıyla bizi bir yerlere götürdüğü zamanları hatırlatarak midemi bulandırdı. Baban onun omzuna dokunmakla yetindi ve bunu itiraf etmek iğrenç olsa da kendimi iyi hissettim. Jackson buraya uçakla gelmişti ama sana ayakkabının bağcıklarını bağlamayı ve bisiklete binmeyi öğreten adamdan pek bir şey görmeyecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Babam, babanın yanına gitti. Annem yanımda kaldı. Wade yanımda belirdi. Wade Jackson'la aramda olacaklardan endişeli miydi yoksa yalnızca bana destek mi olmak istiyordu bilmiyordum ama ona ihtiyacım yoktu. Bunu yalnız başıma yapmam gerekiyordu. Fakat tam Jackson'ın yanına gidecektim ki baban ve babam önüme çıktı.

"Merhaba, Russell," dedim yüzük parmağımı bükerek. Bu bana öğrettiğin, uçaktan korkanların kullandığı stres atma yöntemiydi, uçağa binermişim gibi.

Babanla en son öldüğün gün ve ertesi gün telefonda konuşmuştuk ama yüz yüze ilk görüşmemizdi. Asıl takması gereken kemik çerçeveli gözlüğü yerine okuma gözlüğünü takmıştı ve konuşmak için ağzını açtığında dişlerinin sarardığını fark ettim. Ağzını kapadı. Ona nasıl olduğunu sormanın bir anlamı yoktu. Görünmez sigara dumanıyla mücadele ederek ona sarıldım.

"Birkaç kelime paylaşabileceğini düşünüyor musun?" diye mırıldandı Russell.

Bir adım geri çekilip başımı onaylarcasına salladım. Seni anma konuşması yapacağım bir evrende yaşadığıma inanamıyordum.

Jackson'a yaptığı gibi omzumu sıvazladı ve cenaze töreninin düzenleneceği yerdeki Ellen'a bakmaya gitti.

Jackson yere bakarak, elleri ceplerinde yanıma geliyordu. Ailem ve Wade bana bakıyordu. Sessizce onlardan bizi biraz yalnız bırakmalarını istedim. Jackson'ın benimle konuşmak istediğinden bile emin değildim ama konuşacaktık. Annem içeride bana yer tutacağını söyledi. Hepsi gitti fakat Wade bir patlama bekliyormuşçasına omzunun üzerinden baktı. Cenazende kavga olmayacaktı.

Bir anda erkek arkadaşınla karşı karşıya kaldım. Gözü kıpkırmızıydı ve o da sigara kokuyordu.

"Merhaba, Griffin," dedi.

İsmimi sanki arkadaşmışız gibi söyledi.

Şubat ayında doğum günün için geldiğinde onunla tanışmayı reddettiğimi düşününce tuhaftı. *Onunla bizim* mekânlarımızdan birine asla gitmeyecektim. Sen öldükten sonra da iletişime geçme-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dik, zaten bunu kimse beklemiyordu. Elbette onu düşünmüştüm ama senin son anlarını nasıl geçirdiğini merak ederken onun ne yaptığını düşündüğüm kadar değil.

Senin yanındaydı.

Görmeyi asla istemeyeceğim bir duruma tanık olduğu için onu kıskanmam tuhaf mıydı? Seninle onca şey yaşamıştık, Theo ama o, birleştirmeye kalkarsam beni mahvedecek yapboz parçalarına sahipti ve yine de onları istiyordum.

"Merhaba, Jackson," dedim. Birbirimize başsağlığı dilemedik. Belki benim yapmamı bekliyordu; öyleyse bir süre bekleyecekti. "Gözüne ne oldu?"

"Damarı patladı," diye yanıtladı Jackson. "Doktor ağlamaktan mı yoksa bağırmaktan mı olduğunu çözemedi. Geçecek."

Ağlamaktan damarın patlayabileceğini bilmiyordum. Bu senin bileceğin türden bir bilgiydi.

Jackson fotoğrafının önüne gitmek için yanımdan geçti. Ne yüzüne dokundu ne de isim levhana. Alnını alnına yasladı –uyumlu değillerdi tabii ki– ve gözlerini kapadı.

"Seni özlüyorum, Theodore," dedi.

Tam adını söylemesi beklenmedik derecede mahremdi ve sana böyle hitap edilmesinden hoşlanmazdın. Seni fazla sert ve başkan gibi gösterdiğini düşünürdün. Onu uyarmayacaktım. Yapamazdım. Ya sen fikrini değiştirdiysen? Ya sen ölmeden önce seni gerçekten tanımadığım ortaya çıkardıysa?

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordum.

Jackson dönüp omuz silkti. "Dün gece geldim. Bir ya da iki hafta daha kalmayı düşünüyorum."

Bir keresinde annesinin son birkaç yıldır tekerlekli sandalyede olduğunu söylemiştin, bu nedenle onun burada olmadığını düşünüyordum.

"Arkadaşlarınla mı kalıyorsun?"

Jackson şubat ayında geldiğinde onun NYU'da "tiyatro arkadaşları" olduğundan bahsetmiştin ama doğum gününde gittiğiniz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

geleneksel sinema gezisi de dahil ailenle geçirdiğiniz onca zamanda onlarla buluştuğunuzu sanmıyordum. Jackson'la açılan televizyon koltuğunu paylaşmış olmalıydınız; o eskiden bizim tahtımızdı, Theo.

"McIntyre'larda kalıyorum," dedi Jackson.

Tam bir gerizekâlıydım. Sigara dumanı kokuyordu çünkü dışarıda babanla birlikteydi ve dün geceden beri onlarla olduğu için yalnızca sırtı sıvazlanmıştı. Senin odanda kalıyor olmalıydı. Tabii ki. McIntyre Müzesi baş sorumlusuydu, hayatının tüm arşivi ellerindeydi. Hepsini kafamda canlandırabiliyordum: açık mavi duvarlarına astığımız, çerçevelettiğimiz yapbozlar; daha sonra inanılmaz bir hızla animasyona çevirdiğin çizimlerinle dolu kitaplık; "gösteriş yapmaktan" çekinmediğin ödüllerin; robot mıknatıslar ve eski Tetris kartlarınla dolu bilgisayar masan; geçen yaz Bronx'ta kazandığın altın tek tekerli bisiklet; Denise'in yedinci yaş gününde pinataya vurmak için kullandığın ve daha sonra zombi-korsan kıyameti için sakladığın plastik beysbol sopası...

Yabancının teki hayatının merkezindeydi ve ben bundan nefret ediyordum.

"Yerlerimize geçsek iyi olur," dedi Jackson. Saatine baktı; senin eski saatlerinden biriydi. Saati pek de gizlemek istemiyormuş gibi gösterdi. "Ayin her an başlayabilir."

Tören odasına birlikte girdik. Solumdan yürüyünce yer değiştirdim. Jackson buna dikkat etmeden annenin yanındaki boş sandalyeye oturdu. Simsiyah giyinmiş olan Ellen sessizdi ve başını Russell'ın omzuna koymuştu. Jackson'ın ailenin yanına oturma cüretini göstermesi karşısında köpürmek üzereydim ki bedenini gördüm.

Onu görmek bile öldüğüne inanmamı sağlamıyordu.

Maun tabutta, sahip olduğunu bilmediğim siyah takım elbiseyle yatıyordun. Etrafında bir sürü çiçek vardı. Gelinçiçeğini sevdiğini itiraf ettiğin yaz akşamı aklıma geldi; "çiçekler erkeksi olmadığı için" bunu itiraf etmekten korkmuştun. Bir çizgi romanda okuduktan sonra gizli takıntım haline gelen ölümsüzlük süsen çiçeğini uzun uzun anlattığımda neyse ki erkeksi bir konuşmaya dönmüştü. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konuşmadan sonra ara sıra büyükannenin çiçek dükkânına gidiyorduk, ta ki geçen kış Sevgililer Günü çılgınlığında rakiplerine yenilip de dükkânı kapatana dek. İçerideki çiçeklere yeniden göz gezdirdim, tek bir gelinçiçeği bile yoktu.

Sana en sevdiğin beyaz olanlardan almadığım için üzgündüm.

Sırası olmadığını bilsem de yanına ilerledim. Papaz herkesi dua ya da ilahi okumak için yönlendirmek üzereydi ama tabuttaki sendin, Theo. Görüşüm bulanıklaştı, dizlerim titredi. Annem bana seslendi ve sol tarafımda beliren babam kolumdan çekti. Elinden kurtulup, beni odanın solundaki, ailenden ve Jackson'dan uzakta olan yerimize götürmeden önce yön değiştirdim. Koltuk rahat değildi. Üzerimde o kadar çok göz vardı ki beşinci sınıftaymışım gibi halıya çöküp bağdaş kurdum.

Papaz Jeffrey, Matthew 5:4'le başladı: "Ne mutlu yas tutanlara! Çünkü onlar teselli edilecekler."

Sanırım seni seven insanlarla aynı ortamda bulunmanın teselli edici bir yanı vardı. Ama sana evrende daha fazla zaman verilmeliydi. Böylece ölmeye hazır olduğunda insanları tek bir odanın içinde değil, stadyumlarda toplayabilirdin.

İlahiler söyleniyordu ama ben söylemiyordum. Birçok şey yapabileceğimi kabul etmiştik –nefesim kesilmeden dört blok boyunca bir arabanın peşinden koşmak ya da çok uzun süre boyunca gidonu tutmadan bisiklet sürmek gibi– ama şarkı söylemek bunlardan biri değildi. Jackson ise söylüyordu. Herkesin sesinin arasında onunkini ayırt edemiyordum ama başını eğmiş, neden tabutun içinde uyuduğunu soran meraklı küçük bir çocuk gibi sana bakıyordu.

Anma konuşmaları başladı; işkence gibiydiler. Kürsüye ilk annen çıktı ve seni on dokuz saatte doğurduğuyla ilgili espri yapmaya çalıştı ve sonra çabucak konuyu değiştirdi. Hasta olduğunda sana bakmayı ne kadar özleyeceğini, yerbilim sınavından kötü not aldığın için Xbox'ına el koyduğuna ne kadar pişman olduğunu anlattı. Sonra Denise çıktı. Eskiden salonda düzenlediğiniz, benim hiç bilmediğim dans partilerinden bahsetti ve ağlamaya başladığında yerden kalkıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yanına koşup benimle birlikte oturması için çağırdım çünkü tabutta olduğun için bunu kendin yapacak durumda değildin.

Babanın, bu dünyada yolunu bulmak için her kelimeyi kullanacak küçük bir insan olduğunu, ilk kelimenin "çorap" olmasıyla fark ettiğini anlatmasına şaşırmadım. Clara teyzen "komik kısa filmlerini" özleyecekti. Ned amcan motorlar hakkında artık kiminle konuşacağını bilmiyordu. Wade konuşmasını kısa tuttu, seni şimdiden çok özlediğini söyledi ve sana haksızlık ettiği için özür diledi. Komşunuz Simone trafik kazasında bacağı ezildikten sonraki bir ay boyunca market alışverişini yaptığın için sana hâlâ minnettardı.

Sonra sıra bana geldi.

Benden ne duymak istiyorlardı, emin değildim.

Belki ortaokulda arkadaşlığımızın Pompeii sayesinde başladığını anlatmam hoşlarına giderdi. Şimdiyse seni anma konuşması yapmak zorundaydım.

Ayağa kalkarken Denise'in de kalkmasına yardım ettim. Ailenin yanına gitmesine teşvik ettim, o da karşı koymadan dediğimi yaptı. Sana yaklaştım, yüzünde makyaj vardı ve sevdiğim çocuğa benzemiyordun. Vücudun senin özelliklerini taşıyordu elbette ama biraz tebeşir rengiydin, hiç doğal görünmüyordun; kollarımdan yukarı ürperti yayıldı. Gözlerin açık olsaydı renkleri senin için seçtikleri parlak mavi kravatla çok uyumlu olurdu. Mezuniyet partin aklıma geldi ve seni o zaman taktığın yeşil kravatın üzerine bu mavi kravatı koyarken hayal ettim fakat sonra kendimi bu yeniden hayal etme durumundan koparmam gerekti çünkü geçmişimizi değiştiremezdim. Seni yanlış şekilde hatırlamaya başlayamazdım.

"Bir dakika," dedim içeridekilere.

Yanına gelip tabutunu tuttum. Saatime bakıp bir sonraki çift sayıyı bekledim –10.42– ve önünde birleştirilmiş ellerini tuttum. Soğuktun, soğuk olacağını biliyordum ama sana dokunamadığım onca zamandan sonra elini tutmak bana geçen yaz sahildeki kamp ateşini hatırlattı; parlayan alevlerin sıcaklığını, kumlarda birbirimize sokulmamızı. Fakat o gece üniversiteye gitmenin ilişkimizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mahvetmeyeceğine dair verdiğimiz sözün aksine, erkek arkadaşın arkamda otururken zihnimde seninle tek taraflı konuşmalar yapıyordum. Biraz ağlayarak ellerini sıktım.

Ailene ve arkadaşlarına seninle ilgili bir hikâye anlatacaktım, yanından fazla uzaklaşmadan.

Ellerini bırakıp döndüm.

Ortaya geçtim, arkasına saklanmak istediğim kürsü ve ayakkabılar dışında bir şeye bakmıyordum.

"Theo'yu seviyorum," derken nefesim kesildi. Sağ kulak ememi çekip başparmağım ve ortaparmağımla sıktım. "On yaşımdan beri, sonsuza dek var olması gereken en yakın arkadaşım, en sevdiğim insandı. Ona her şeyimi anlatırdım, kendimle ilgili korkularımı bile. Mesela deli olduğumu düşündüğümü itiraf ettiğim saniye onun da bana eşcinsel olduğunu açıkladığı zamanki gibi..." Onlara iki sene önce, 8 Haziran'da heteroseksüel görüntümüzden sıyrıldığımızı ve dürüstlüğün bizi bazen mutluluğa götürebileceğini öğrendiğimi anlattım.

O günün anısı hızla gelip geçti.

Artık ağlıyordum ve bir elimle kulağımı tutarken diğerini göğsüme bastırıyordum. "Beni dünyadan ve kendimden koruduğunu hissediyordum." Bacaklarım salınmak üzereydi. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım hiçbirimiz bilmiyoruz. Kimse Theo'ya bu kadar erken veda edeceğimizi tahmin edemezdi. Bu hiç adil değil ve tam bir kâbus. Ama hepimiz Theo'ya çılgınca bir sevgi besliyoruz ve onu canlı tutacak tek şey anılarımız."

Yeniden halıdaki yerimi alırken söylemek istediğim diğer binlerce şeyi düşünüyordum. Babam eğilip başımdan öptü. İyi iş çıkardığımı söyledi ama hiçbir şey bildiği yoktu. Buradaki insanlara yeterince şey söylemiştim ama sana söylemem gereken hâlâ çok şey vardı.

Papaz Jeffrey mihraba yaklaşırken Jackson yerinden kalkarak kürsüye çıktı.

"Herkese merhaba, ben Jackson," dedi gergin bir tonda. "Theo'nun Kaliforniya'daki erkek arkadaşıyım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu dinleyemezdim.

Fakat dinlemek zorundaydım. Akıl sağlığımı korumak adına bu konuşmaya katlanacaktım. Seni bir kalemde silmemi ya da kaçmamı istemezdin. Ama bir kez daha ona benim hakkımda bir şeyler anlattın mı yoksa birlikte geçirdiğimiz zamanları kendine mi sakladın, merak ettim. Hangisinin ağır bastığını bilmiyordum: diğer türlüsü boğucu olduğu için bizimle ilgili anıları anlatmaya hevesli olman mı yoksa başka kimsenin görmesine izin veremeyeceğin, saklamamız gereken bir şakaymışçasına kalbinde tutman mı...

Jackson sabit duramıyor, eski saatini çekiştiriyordu. "Annem ve babam ben on bir yaşındayken boşandılar. Çocukken bile birbirlerine âşık olmadıklarını anlayabiliyordum. Sonunda bu sene ehliyetimi aldığımda kendimi harika hissetmiştim çünkü beni selamlaşmadan birbirlerinin evlerine bıraktıklarında yaşanan sıkıntı artık sona erecekti. Hafta sonları ebeveynimin evleri arasında gidip gelirken âşık olacağım birini bulacağım aklımın ucundan gezmezdi. Üç ya da dördüncü sefere kadar onun aynı kişi olduğunu fark etmemiştim bile. Ama bir gün yağmur yağıyordu ve her zamanki saatte annemin evine giderken yolda onu gördüm, şemsiyesi yoktu. Kenara çektim ve bana tanımadığım insanları yağmurdan sık sık kurtarıp kurtarmadığımı sordu."

Bu kelimeleri senin ağzından duyabiliyordum, Theo. Yüzüme sıcak bastı.

Jackson, bilmek istemeyeceğim kadar özel olduğunu düşündüğüm bu anıyı hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. "Onu birkaç kez gördüğümü, zararsız birine benzediğini ama katil çıkmasa iyi olacağını söyledim. Kim olduğu hakkında birtakım fikirlere kapıldığım için beni doğal olarak şüpheli buldu, bu yüzden kaçmaya çalışır gibi şakayla karışık omzuyla kapıya vurdu."

Tam senin yapacağın türden bir hareketti.

Arkamda biri güldü.

"Theo titriyordu. Arka koltuktaki SMC sweatshirt'ümü aldı –ben teklif etmemiştim bile, öylece alıverdi– ve kendisinin de oraya baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ladığını söyledi. Onu kampustaki tuhaf profesör hakkında uyardım ve on beş dakikalık yolculukta birbirimizi tanımaya başladık. Bunu Theo'ya hiç söylemedim ama onunla daha çok vakit geçirebilmek için yanlış yola girmeyi düşünmüştüm. Ona söylemeliydim."

Jackson duraksadı.

Kendimle çatışma halindeydim. Senin için duyduğu üzüntüden nefret ediyordum ama senin yüzünden bu durumda olduğu için onu anlıyordum. Aynı zamanda keşke sana söylemem gerekenlerin bir kısmı böyle tatlı olsaydı ve bana bakış açını değiştirecek şeyler olmasaydı diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Tırnaklarımı avcuma batırdım.

"Ona bunu söyleme fırsatım olmadı ama birbirimize telefon numaralarımızı verdik ve kampusta takıldık. Birlikte geçirdiğimiz harika bir günün sonunda ondan hoşlandığımı söyledim. Bu kadarını yaptım." Jackson ağlamadan önce dudakları titredi. Mutluluktan ağlıyormuş gibi bir hali vardı. Kendimi neredeyse ona sarılıp sırtını sıvazlamak zorunda hissettim. Seni okyanusta çaresizce hayal ederken silkelenip kendime geldim. "Theo'yla gökevine ilk gidişimizde arabada herkesin en az bir kere tecrübe etmesi gerektiği şekilde beni kendimle barışmaya zorladı. Samimi davranmadığım kişiliğimin altında daha iyi ve gerçek beni bulana dek onun tarafından sarsılma ayrıcalığına eriştim. Umarım onu gururlandırırım."

Jackson sana döndü. "Teşekkürler, Theodore," diyerek konuşmasını bitirdi.

Yerine geçti, öne eğilip bir eliyle karnını tutarken diğeriyle yüzünü gizledi.

Törenin sona yaklaşması kalbim ve başım için iyiydi ama konuşacak başkaları da olsaydı burada oturup seninle ilgili daha binlerce hikâye duymaya katlanabilirdim. "Ne mutlu yas tutanlara. Çünkü onlar teselli edilecekler."

Yarın sabah seni gömecektik.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANI

15 HAZİRAN 2014, PAZAR

Herhangi birine, Theo'ya bile –*özellikle* Theo'ya– çift sayılarla ilgili giderek artan takıntımı anlatırsam psikozlu gibi görüneceğimden emindim çünkü kesinlikle saplantı boyutuna erişiyordu. Cuma günü okul çıkışı Theo'yla metroda öpüşürken kendimi öpücüklerimizi sayarken buldum. Bir, iki, üç, dört gibi saymak değildi, çift sayıda kaldığımızdan emin olmak için bir, iki, bir iki, bir iki diye sayıyordum. Theo tek sayıda geri çekildiğinde onu bir kez daha öpmek için hamle yapıyordum. Theo'yu yeniden öpmekten daha büyük sorunlar vardı ama sayma işi hayatımın diğer kısımlarına da sızıyordu. Mesela bugünün tarihinin tek sayı oluşunun beni biraz germesi ya da üç kez üst üste hapşırdığımda dördüncüsünün gelmesini dilemem gibi.

Ah, evet, soğuk algınlığına yakalandım.

Görünüşe bakılırsa yağmurda koşup soğuk restoranda bilgi yarışmasına katılmak hem harika bir ilk buluşmaydı hem de birini hasta etmek için mükemmel bir birleşimdi. O biri bendim. Theo bu kurşundan kılpayı kurtulmuştu ama sırf bana eşlik etmek için yeniden ateş hattına giriyordu.

"Hapşırmamız bitti mi?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir kez daha hapşırırsam minnettar olacaktım. "Gelmek zorunda değildin!"

Odamda yerde oturmuş, zombi-korsan yapbozunu yapıyorduk.

"Eh, beynimi seni özlemekten alıkoyamadığım için Tetris'te on dokuzuncu seviyeyi geçemedim," dedi Theo. "Hasta olmaktan endişelenmiyorum. *Kan Donduran Böcek*'in payandasını bitirmeni istiyorum, o kadar."

"Biliyorum, biliyorum." Burnumu çektim. "Sadece kafam karışık çünkü payandayı bitirirsem ondan sarkan zombi korsan gemiye binip insan korsanlara hastalığı bulaştırabilir ya da daha kötüsü onları öldürebilir." Ona baktım. "Kıyameti önlemek istiyorum, anlıyor musun?"

"Ama kıyamet gerçekleşmezse dünya nüfusunu devam ettirmekle yükümlü son iki erkek olamayız," dedi Theo.

"Nüfusun bu şekilde devam edeceğini sanıyorsan en aptal dâhisin."

"Ah, öyle olmayacağını biliyorum. Sadece bunun bizi denemekten alıkoymasına izin vermeyeceğim."

Theo'nun gülümsemesinin sebebi bizi seks yaparken hayal etmesi mi yoksa beni rahatsız etmesi miydi, bilmiyordum ama bu konuşmayı devam ettirecek cesaretim olmadığından emindim. Uslu bir asker gibi payandanın tüm parçalarını toplayıp birleştirdim. Kahretsin, şimdi de Çavuş Theo McIntyre'dan emir alan piyade olduğum bir rol yapma oyunu hayal ettim ve yere yatıp yüz şınav çekmemi istediğinde... tamam, durmam gerekiyordu. Kucağımı bakışlarından gizlemek için omuzlarımdaki battaniyeyi düzelttim.

"Hâlâ üşüyor musun?" Theo ayağa kalkıp yeşil sweatshirt'ünü kaloriferden aldı. "Al, kurudu. Erkek arkadaş sweatshirt'ünün Pottery Barn battaniyesinden daha sıcak tuttuğuna ve her türlü hastalığı daha hızlı iyileştirdiğine dair bilimsel bir çalışma olmalı."

"Aslına bakarsan bu Target'tan alındı." Theo'nun sweatshirt'ünü giyerken battaniyeyi olduğu yerde tuttum. Kıyafet büyükannesinin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çiçek dükkânı gibi kokuyordu ve bana da Theo'ya olduğu gibi bol geliyordu. "Teşekkürler, dostum."

"Yeşil sana çok yakışıyor," dedi Theo. "Senin olsun."

"Çifte teşekkürler, dostum."

Yapboz gerçekten de yapım aşamasındaydı: Virüsü kapmayan insanlar zombi virüsünü biliyorlarmış da çoktan top atmaya başlamışlar gibi gemide delikler vardı. Okyanusta da –Theo onu tamamlama görevini üstlenmişti– bir sürü derin girdap tüm gemiyi yutmakla tehdit ediyormuşçasına boşluklar vardı. Güvertede henüz kafası olmayan bir korsan vardı çünkü gereken parça Theo'nun yanında duruyordu. Karanlık ve parça parça olan gökyüzü benim suçumdu. Theo'ya teşekkür öpücüğü vermek için uzandığımda dizimi üzerine koyarak yanlışlıkla birkaç parçayı yerinden çıkarıp daha da mahvetmiştim. Teşekkür öpücüğümü iki taneyle bitirmeyi planlamıştım ama Theo beni kucağına çekip gitmemi engelledi ve öpücük derinleşti.

Durduğunda nefes aldık. "İstiyor musun?"

"Neyi... istiyor muyum?" Bunun gerçekten binlerce anlamı olabilirdi: Yapbozu bir kenara bırakıp öpüşmemizi yatağa taşımak istiyor muydum? Çırılçıplak soyunup, boxer'ımı odanın diğer ucuna fırlatıp onunla seks yapmak istiyor muydum? Ya da çok ileri gitmeden bana otuz bir çekmesine izin verip aynısını ona yapmak istiyor muydum? Kahrolası hastalığım yüzünden fiziksel temas şöyle dursun uyanık bile olmamam gerektiğinden biraz kestirmek istiyor muydum?

"Bana söyletme," dedi.

Theo kızarıyordu. Kendisini tuhaf hissetmesine sebep olmuştum.

"Üzgünüm ama ne istediğini söylemezsen senin için yeni bir kazak örmemi ima ettiğini düşüneceğim."

"Örgü mü örüyorsun, Griff?"

"Şirinlik yapma, Theo."

Theo gülümsememek için dudağını ısırıp başını iki yana salladı. "İnsan ırkını devam ettirmek için alıştırma yapmak istiyor musun?"

"Ama hastayım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum. Tek isteğim üzerime hapşırmaman."

Yerde yattığı için üzerinden kalktım çünkü burada daha önce kaldığımdan, yerin geceyi geçirecek kadar rahat olmadığını biliyorduk. Yatakta başlarımız birbirimizin ayağına bakacak şekilde, kendi battaniyelerimize sarınmış halde yatardık. Ama artık bu şekilde yatmak zorunda değildik. Annemler Theo'nun kız kardeşinin bu hafta düzenlenecek doğum günü barbekü partisi için hediye almaya gitmişlerdi ama yine de kalkıp kapıyı kapadım.

Başımı onaylarcasına salladım. "Haydi, alıştırma yapalım."

İlk seferimin nasıl olacağıyla ilgili hiç aklıma gelmeyen bir şey vardı: Gün ortası gerçekleşmesi. Ben hep akşam olacağını, yaptıktan sonra uyuyacağımızı ya da halimiz kalmışsa biraz televizyon izleyeceğimizi düşünürdüm. Ama ailem birkaç saat daha gelmeyecekti. Annem ve babam alışverişe çıktıklarında ne alacakları konusunda net olurlardı. Theo'yla toparlanmak için vaktimiz olacaktı, hatta ilki iyi giderse ya da erken biterse ikinci kez yapmaya bile vaktimiz olabilirdi.

"Perdeleri kapatsam sorun olur mu?" diye sordum.

"Altıncı kattayız, Griff. Kimsenin gözetleyeceğini sanmıyorum."

"Biliyorum ama karanlık olursa biraz daha rahat olabilirim."

"Yakışıklı ve güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Buna inanman hoşuma gidiyor ama bana dikkatli bakmanı istemem."

"Yok artık. Ama nasıl istersen."

Ben ışıkları kapayıp perdeleri çekerken Theo yatağın kenarına oturdu. Olduğum yerde durdum. Theo'nun kelimelerle arası iyiydi ama harekete geçmekte, bir şeyleri sonuçlandırmakta daha iyiydi. Bu yüzden "seks" kelimesini söylemesi durumu tuhaflaştırabilecekken harekete geçmesi sakinliği sağladı. İki parmağını sallayarak beni yanına çağırdı ve suratını buruşturarak beni her zaman güldüren o aptal maymun yüz ifadesini takındı.

Tereddüt ettim. "Acaba müzik mi açsak?.."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Griffin, beklemeyi tercih ediyorsan şimdi yapmak zorunda değiliz."

"Hayır, istiyorum. Sadece müzik istiyorum. Aptalcaysa özür dilerim."

Özür dilediğim için kendimi tuhaf hissettim ama bu anı özel kılmaya çalıştığımı itiraf etmek aptalca geliyordu. Zamanı geri sararak sözlerimi geri alamazdım. Theo'yla çıkmaya başlayalı bir hafta olmuştu ve özel günlerin beni utandırmadığı tek bir alternatif evren bile hayal edemiyordum. Böyle şeyleri önemsediğim için ezik olduğumu düşünmesini istemiyordum. Eskiden ebeveynimin yıldönümlerini kutlamalarının ezikçe olduğunu düşünen ben şu an ne haldeydim: Neredeyse birinci haftamızı kutlayacaktım. Gerçekten hoşlandığım biriyle geçirdiğim bir haftayı. Yıllardır beklediğim biriyle geçirdiğim bir haftayı. Theo'yla bir sene geçirmenin nasıl bir şey olduğunu hayal gücüme gerek kalmadan öğrenmeyi diliyordum.

"Aptalca değil, Griff."

Theo *Love Shack* gibi saçma önerilerde bulundu ama sonunda aksiyon filmlerinin müziklerinden oluşan çalma listesinde karar kıldık.

Efsaneydi.

Yüksek sesle çalan müziğin beni korkutabilecek düşünceleri bastırmasını ve kapalı perdelerin kendimin fazlasıyla farkına varmamam için yeterince görünmez hissettirmesini umdum.

Theo'nun yanına oturur oturmaz elimi tutup beni öptü. Uzandık. Tişörtlerimiz sonunda çıktığında çıplakken birbirimize hiç dokunmadığımız için plajdakinden farklı hissettim.

"Üçten geriye sayıp pantolonlarımızı çıkaralım mı?"

"Dörde ne dersin?"

Theo gülümsedi. "Doğru."

"Dört..."

Ben onun kotunun fermuarını açarken o da benim pijamamın bağcığını çözdü.

"Üç..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pijamamı boxer'ımla birlikte yavaşça aşağı indirdim. Theo'nun da kotu ve Tetrisli iç çamaşırıyla aynı şeyi yaptığından emin olmak için bekledim. O da aynısını yaptı.

"İki... Bir."

Böylece yatağımda çıplaktık. Kıyafetlerimiz ayaklarımızın dibindeydi.

Tuhaftı. Bir haftada her şeyin bu kadar değişmesi tuhaftı. En yakın arkadaşken birbirlerine duygularını itiraf etmenin yolunu bulan sevgililere dönüşmemiz tuhaftı. Küçükken Theo'nun parkta beni kazara düşürüp kalçamda kalp şeklinde yaraya sebep olması ve şimdi sorumlu olduğu o buruşuk yara izini görmesi tuhaftı. Eskiden yedek Xbox kumandası için Theo'nun sırt çantasını karıştırırken şimdi onun prezervatif almak için –kendimizi kaybetme ihtimaline karşı yanına almıştı– odada koşturmasını izlemem tuhaftı. Başta canımın yanması tuhaftı; Theo'nun iyi olduğumdan emin olmak için konuşmasının, o an gerçekleşen diğer her şeyden daha iyi hissettirmesi tuhaftı. Bunu yapmayı birlikte öğrenmemiz, saymadığımı fark etmem, dikkatim dağılmadan onun yanında olabilmem, grip olduğumu unutmam tuhaftı. Saatler boyunca izlediğim pornolara hiç benzememesi tuhaftı. Hiç dile getirmesek de beni sevdiğini hissedebilmem tuhaftı, onun da benim sevgimi hissedebildiğini umuyordum. Bitirdiğimizde hiç de tuhaf hissetmemem, onunlayken asla görünmez olmak istememem ve en başında tereddüt ettiğime inanamamam tuhaftı.

Theo başını göğsüme koyduğunda, "Az önce bir şey oldu," dedi.

"Az önce tuhaf bir şey oldu," dedim. "İyi anlamda tuhaf. En iyi türden tuhaf. Bu kadar iyi tuhaf olduğu için madalya kazanması gereken türden tuhaf."

"Bu kadar iyi tuhaf yanı ne?"

"Bunu seninle yapmam." Tavanı izledim. Yıldızsız gece göğüne benziyordu. "Ama aynı zamanda kendi hissettiklerim. Sanki yine aynı benim ama tam değilim de. Sen de öyle hissediyor musun?"

"Hayır. Bence güzel ifade ettin: İyi-tuhaf bir şekilde farklıyım." Theo dönüp yüzüstü yattı. "Artık lafı dolandırmayıp sana tamamen dürüst olmak çok zordu, bu yüzden hakkımı vermelisin. Artık yeni bir insanım! İyi-tuhaf farklıyım!" Kalkıp dizlerinin üstünde oturdu ve yumruğunu havaya savurdu. Geçen gece kazandığımız kılıç ve kalkanı ona vermek istiyordum ama kalkamayacak kadar bitkindim. Grip olduğumu hatırlamaya başlamıştım. "Ben Theo McIntyre, az önce bir erkekle seks yapan bir erkeğim. Bir erkeği sev..." Muhtemelen zamanı geri alabilme gücüne sahip olmayı dileyerek sustu. Yatağa baktı. "Boş versene. Seni seviyorum, Griffin. Hislerimi saklamayacağım. Hayatıma yeni girmedin. Bir süredir seni sevdiğimi biliyordum. Hatta bunu söylediğim için mutluyum."

Birinin ilk öpücüğü, ilk randevusu, ilki, ilk aşkı olmayı nasıl algılayacağımı bilmiyordum.

Bu akşamüstü iyi tuhaflığıyla kazanıyordu.

Gülümsedim ve sonunda oldu: dördüncü hapşırığım. "Hastaydım güya. Yani, hastayım," dedim. Boğazım acıyordu.

"Ne?"

"Üzgünüm, ee, şey, hastayım. Çorba içip uyuması gereken biri için bugün çok garip, yani tuhaf geliyor, yani iyi-tuhaf. Hasta olduğum için seni görmeyi beklemiyordum ama buradasın. Bu çıkma olayına başlayalı bir hafta oldu ve az önce seks yaptık ve bana beni sevdiğini söyledin ve ben de biraz *ne* falan oldum."

Söylediklerime hayret ettim. Ya çok doğru ya da çok yanlış bir şey yapıyordum.

Theo kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Çok garipsin, Griff. Odandan dışarı çıkmana izin verilmemeli. Bu noktada kendimi seninle birlikte buraya kilitleyeceğimle ilgili flörtöz bir şey söyleyebilirdim ama bundan iyisini yapabilirim. Sanırım." Yanıma uzanıp elimi tuttu. "Lütfen çıldırma. Dilersen bu konuda aptalı oynayabiliriz. Geri alıp sen hazır olana kadar bekleyebilirim."

Parmağımı çenesinde gezdirdim. Dünyanın en dürüst erkek arkadaşı bana bakıyordu. Ne ona ne de kendime yalan söylemek

için sebebim vardı. "Seni sevmediğimi düşünüyorsan şimdiden aptalı oynuyorsun demektir. Ama resmi olarak söyleyeyim: Seni seviyorum, Theo. Seni seviyorum, bir erkekle seks yapan erkek. Seni seviyorum, bir erkeğe âşık olan erkek." Dört defa. Theo'ya onu sevdiğimi dört defa söyledim ve her seferinde daha kolay oldu. Korkusuz bir paraşütçü gibi her kelimeyi gözümde canlandırdım. Cesur kelimeler birliği bulutların arasından yatağıma indi.

Bir süre daha o şekilde yattık ama sonra annem mesaj atınca –nasıl olduğumu ve sıcak çorbayla birazdan evde olacaklarını söyledi– gitme vaktinin geldiğini anladık. Theo'nun burada olması şüphe uyandırmasa da artık daha farklı olduğunu biliyorduk. Arkadaşlığımıza aşk ve seks eklenmişti. Yeni bir şeydik. Ama, Tanrım, Theo'yla birlikte giyinmek adeta bir mucizeydi; gerçek hayatta yaşanana dek insanların hayal etmeyi bile düşünmeyecekleri bir şeydi. Bu hayale, her şeyin şimdiki gibi sonsuza dek süreceği hissine tutunmaya çalıştım ki bizim hikâyemiz de annemle babamın lise aşkı hikâyesine benzesin.

"Seni geçireyim." Sırt çantasını takmasına yardım ettim. Ona daha fazla dokunmak için her fırsatı değerlendiriyordum.

"Bunu yattığın her erkeğe söylüyorsun, değil mi?"

"Sadece beni sevecek kadar aptal olanlara."

"O zaman kaç tane, on mu?"

"Sadece on erkek olmasını dilerdin."

Theo'yla o akşam yaklaşık bininci kez öpüştük ve çıkarken, "Görüşürüz. Seni sevdiğimi unutma. Bu arada merak ediyorsan diye söylüyorum, seni hâlâ seviyorum. Harikasın. Sakın değişme. Değişirsen seni artık sevmeyebilirim ki şu an çok seviyorum. Seni seviyorum çarpı on," dedi.

"Beni seviyorsan bir daha işin içine matematik karıştırma," dedim burnumu silerken.

Theo koridorda ilerlerken dağarcığında sadece iki kelime varmış gibi, "Seni seviyorum, seni seviyorum," diye mırıldanmaya devam

etti ve asansöre giden köşeyi dönmeden önce durup elini kulağına götürdü.

Beklediği kelimeleri sadece dudaklarımı oynatarak söyledim.

Kapıyı kapadığım anda onu özledim. Son derece acınası geliyordu ama bu hissi üzerimden attım çünkü Theo'yla geçireceğimiz yılların ardından daha fazla böyle hissetmeyecektim. Bundan emindim. Kendimi Theo'nun yanında değersiz hissettiren şüpheleri artık dinlemiyordum. Ayrıca ileride onu daha çok hak edecek birine hazırlık olsun diye değil, Theo istediği için onun ilki olduğuma inanıyordum. Sadece inanmıyordum; bunu *biliyordum*.

Beni sevdiğini söylemişti. Buna inansam da daha fazlasını istiyordum. *Bilmek* istiyordum.

21 HAZİRAN 2014, CUMARTESİ

Theo'nun yaz gribi –şey, gerçekçi olmak gerekirse *benim* yaz gribim çünkü nasıl kaptığı ortadaydı– Denise'in Central Park'taki altıncı doğum gününden hemen önce geçmişti. Parti konsepti Disney prensesleriydi. (Başka ne olacaktı?) Denise ve çoğu arkadaşı Elsa gibi giyinmişti ama konsepte *Frozen* demek iki Belle ve bir Mulan'a haksızlık olurdu.

"Biz de kostüm giymeliydik," dedim.

"Sen Denise kadar iyi taşıyamazsın," dedi Theo.

"Gelmeyi unutmalıydım," dedi Wade. Lenslerine artık tahammül edemediği için bu hafta sonundan itibaren gözlük takmaya başlamıştı. Bize el salladı. "Beni hatırladınız mı? Wade Church? Yapacak daha iyi işi olmasına rağmen bu çocuğun partisine gelmeyi kabul eden kişi."

Theo bana baktı. "Bir şey duyuyor musun? Yapacak daha iyi işi varmış gibi davranan bir hayalet?"

Güldüğüm için kendimi biraz suçlu hissettim ama gülmeyecek kadar da değil. Ayrıca Theo ile Wade'in arkadaşlığının bir sürü zor-

balık içerdiği de bir gerçekti. Buna artık herkes alışmıştı, özellikle de ben. Bazen başka arkadaşlar edineceğinden endişeleniyordum; grubumuzun çift sayı olmasını isteyecek kadar da çaresiz değildim.

"Her neyse. Sadece burada seks yapmayın yoksa polisi çağırırım."

Bu da başka bir şeydi: Her fırsatta seks hayatımıza gönderme yapıyordu.

"Dünyada yeterince ortaparmak yok, Wade," dedi Theo. "Ama yeni başlayanlar için..." Wade'e iki kez ortaparmak gösterdi, başıyla beni gösterince ben de aynısını yaptım. "Dört tane."

Wade zoraki güldü. "Takım çalışması. Eğlenceli."

Bunda da gerçeklik payı vardı. Okul bitmişti ve Theo'yla yaz için planlar yapıyorduk. Wade'in fazlalık gibi hissetmesini gerçekten istemiyorduk ama görünüşe bakılırsa şimdiden başarısız olmuştuk. Yine de yaz tatilimiz başlamadan önce Theo'yla ailelerimize açılmaya karar vermiştik. Wade bu sırada yanımızda olamazdı. Bunu ikimiz yapmalıydık.

Annemle babam Theo'nun ailesiyle piknik masasında oturmuş, diğer ebeveynlerle yemek yiyorlardı. Konuşup gülüştükleri sırada bir grup Elsa da ağacın etrafında Mulan'ı kovalıyordu. Biraz gergindim. Hatta birazdan daha fazla. Üzerlerine atmak üzere olduğumuz bombadan habersizlerdi.

"Şu an iyi bir vakit gibi görünüyor."

"Evet, neden olmasın." Theo, Wade'e döndü. "Pekâlâ, evlat. Biz gidip ailelerimize açılacağız. Nasıl gideceği konusunda süper gerçek bir kehanetin oldu mu?"

Wade başını iki yana salladı. "Her şeyin mükemmel hayatında mükemmel gideceğini öngörüyorum, Theo."

"Mükemmel," diyen Theo barış işareti yaptı. "Bize on dakika ver. Fotoğraf çekmek isterlerse on beş."

"Tamam." Wade yere oturup telefonunu çıkardı. "Umarım kardan adam yapmak isteyip istemediğimi soran Elsa'lardan kurtulup Instagram'a fotoğraf koyabilirim."

Kendimizi hazırlayarak piknik masasına yürüdük. Konuşmalarını kibarca bölerek ebeveynlerimize onlarla özel olarak konuşmak istediğimizi söyledik. Peşimizden etrafına doğum günü balonu bağlanmış ağacın yanına geldiler. Theo'yla gölgede birbirimize sokulduk.

"Ne var, çocuklar?" dedi babam.

"Size bir haber vermek istiyoruz," dedi Theo. Dördü bize bakıyordu ama Theo elimi tuttuğunda sayıca bize üstün geldikleri hissi kayboldu. "Birlikteyiz ve bunu hoş karşılamazsanız ormanda yaşamaya karar verdik." Kelimeler ağzından o kadar hızlı döküldü ki sanki dokuz kelime değil de uzun tek bir kelime söylemişti.

"Hayır, iskelede yaşayacağımızı söylemiştik," diye ekledim.

Theo bana baktı. "Onları şaşırtmaya çalışıyorum. Hoş karşılamazlarsa nerede yaşayacağımızı bilmelerini istemiyorum." Dikkatini yeniden ailelerimize verdi. "Hoş karşılıyor musunuz?"

Diğer herkes nasıl hissediyordu bilmiyordum ama ben hiç de hoş hissetmiyordum. Boştaki elimle avcumu kaşıdım. Buraya yürürken cesur hissediyordum, Theo elimi tuttuğunda daha da cesur hissetmiştim ama artık geri dönüşü olmayan bir noktada olduğumuz için midem altüst olmuştu. Tam kulak mememe uzanacaktım ki herkes gülümsedi.

Russell kahkaha attı. "Bu muydu? Ben de partiye başka yerde devam etmek istiyorsunuz sandım. Zavallı Wade üzgün görünüyor. O soruya cevabım hayır olurdu ama birlikteliğiniz benim için kesinlikle sorun değil."

Ellen kolunu Russell'ın koluna geçirip omzunu sıvazladı. "Theo, hiç bulaşmaman gereken bir ağa sızdığını ve Griffin'i de beraberinde sürüklediğini sandım."

"Olası bir senaryo," dedi Theo. "Mantıklı."

Annem daha önce yaptığını hiç görmediğim biz omuz hareketi yaptı; oğlunun biriyle çıktığını gören bir annenin mutluluğuna işaret olabilirdi ama hoşuma gitmedi. "Size sarılacağım." İkimize aynı anda sarıldı. "Bunun olmasına daha uzun yıllar var sanıyordum. Çok heyecanlandım."

Annem Theo'nun ailesine sarılmak için bizi bıraktığında babam Theo'ya sarıldı.

"İyi seçim," dedi babam. Sonra yanıma geldi ve evet, bir sarılma daha. "Artık yatıya kalmak yok ama ikiniz adına da sevindim."

Sarılmalar ve ne kadar tatlı olduğumuzla ilgili tuhaf iltifatlar sonunda bitti. Başım dönmüştü. Theo'yla, kahkaha atan Wade'in yanına döndük.

"Açılan oğullar için sarılma kotası aşıldı," dedi Wade.

"Gerçekten," dedim.

Wade telefonuna baktı. "Sanırım bu gerçekten oluyor," dedi. "Birbirinize açıldınız, öpüştünüz, seks yaptınız ve şimdi ailelerinize söylediniz. Açılabileceğiniz kadar açıldınız."

"Özet için teşekkürler," dedi Theo.

"Sanırım bunu kabul ediyorum. Yan yana durun. Fotoğraf zamanı." Wade ayağa kalkıp telefonunu bize doğru tuttu.

Theo'yla sarıldık. "Gülümseyelim mi, gülümsemeyelim mi?"

"Bu kez gülümseyelim," dedim.

Hayatımızdaki tüm önemli insanlar bizi biliyordu. En yakın arkadaşımız, ailelerimiz. Theo'yla bir sonraki aşamayı şimdiden konuşmuştuk. Bu yaz internet üzerinden herkese duyuracağımızdan emindik ama artık aceleye gerek yoktu. O an en büyük önceliğim Theo'yla en yakın arkadaşken çekildiğimiz son fotoğraf ile sevgili olarak çekildiğimiz ilk fotoğrafı çerçeveletmekti.

BUGÜN

21 KASIM 2016, SALI

Tek sayılı günde ölmüştün ve seni tek sayılı günde defnedecektik.

Yağmur çiseliyordu ama sen kapalı tabutunun içindeydin. Üstüne çiçek koyma sırası ilerliyor, seni bırakmak zorunda olduğumuz mezarlığın çamurlu çimenlerinde ayak izleri kalıyordu. Bu defa beyaz gelinçiçeği getirmeyi unutmadım.

Sen toprağa indirilirken daire şeklinde toplandık.

Seni bu evrende gömdüğümüz sırada alternatif evrenleri düşündüm. Aynı anda var olan milyarlarca, trilyonlarca evren vardı: hiç ayrılmadığımız ve New York'ta kaldığın; sana kin besleyen okyanuslardan uzak; *ikimizin de* okul için Kaliforniya'ya taşındığımız; beni çok özlediğin için okulu, animasyonu ve Jackson'ı bıraktığın; benim geleceğin olmamı istemekle kalmayıp geleceğini bulmana yardım etmemi dilediğin için orta yolu bulduğumuz; zombi-korsan kıyametinde hayatta kalan iki kişi olduğumuz... Belki yalnızca birkaç yanlışlıkla her şeyin doğru olduğu sayısız evren. Ama onlarda ikimiz anıdan fazlasıydık. Bu evrenlerin var olduğuna inanmam gerekiyordu; çektiğim ızdıraba katlanmanın tek yolu buydu. Benim alternatif versiyonlarım senin alternatif versiyonlarınla çok mut-

luydu çünkü hayattaydın. Alternatif Theo'lar asla ölmeyeceğine dair (zombi-korsanın elinde bile) verdiğin sözü tutuyorlardı.

Ama o anda boşluğa indiriliyordun. Ailen mahvolmuştu. Jackson ağlıyordu ve yaslanacak birini –*seni*– arıyormuşçasına omuzları sağa sola hareket ediyordu... ta ki gerçeklik kendini ona da hatırlatana dek. Wade ailemin yanında duruyordu, annem ona sarılmıştı. Bense nedense dizlerimin üzerindeydim. Bir dakika önce ayakta duruyor, ileri geri sallanıyor, en sevdiğim insanın tabuttan çıkıp bana sarılması için ağlıyordum. Başımı kaldırdığımda Jackson'la göz göze geldik. Bir an yanına uzanmak için yarışacak gibiydik. Bundan sonra yaşayacaklarımdansa diri diri gömülmek daha iyi olmalıydı.

Bu, sondu. Zamanı geri alma umudumuzun bittiği, ölüler için ilaç bulma fikrini kafamızdan attığımız, Theo'suz evrende yaşadığımız, veda ettiğimiz andı.

Ama yapamazdım. Çoğu kişi için veda olabilirdi ama benim için değildi. Asla olmayacaktı.

ANI

17 TEMMUZ 2014, PERŞEMBE

Grup Günümüz sona ereli çok oluyordu. Şehirdeki en havalı park olan High Line'da takılmıştık. Central Park iyiydi hoştu ama havarayla yarışamazdı. Çakıllı yolda yaya trafiği çoktu ama üçümüz çimenlerde Hudson Nehri'ne bakan mükemmel bir yer bulmayı başardık. Birlikte zincirlenmiş ejderha yapbozu yaptık –Theo ile benden önce de yaptığımız bir şeydi. Yeniden şehre yürümeye karar verdik. Güneş giderek alçalırken binaların yanından ilerledik ve eve yaklaştığımızda görevimi hatırladım. Yalnız kalmayı bekliyordum ama bunu Wade'in duymaması için bir neden yoktu?

"Benimle prezervatif almaya gelecek misin?" diye sordum Theo'ya. İlk kez prezervatif alacaktım ve Theo kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa benimle gelirdi.

"Bunu kaçırmam için bana yedi yirmi dört çıplak gezdiğin alternatif evrene gidiş bileti almalısın," dedi Theo.

Wade güçlükle konuştu. "Bir sonraki sefere sadece evet de." Başını iki yana sallayıp uzaklaşmaya başladı. "Size iyi eğlenceler."

Theo arkasından koşup önüne geçti. "Hayır, hayır. Kendini fazlalık gibi hissetmek istemiyorsun, değil mi? Haydi gel de kardeşlerinin prezervatif almasına yardım eden biri ol."

Theo'nun Wade'i evimin yanındaki Duane Reade'e sürüklemesine yardım ettim. Wade başını iki yana sallıyordu ama aile planlaması bölümüne –doğruca prezervatiflere– giderken üçümüz de gülüyorduk. Aile planım, bir sonraki seksimizde aile kurmamaktı. Ama prezervatifler yalnızca yüzde doksan sekiz etkiliydi, yani kimbilir...

"Seçenekleri değerlendirmelisin," dedi Theo, olasılıklarımız ve Wade'in rahatsızlığıyla eğlenerek. "Trojan aklıma atları ve gladyatör sandaletlerini getiriyor. Magnum kulağa havalı geliyor, yanında bazuka vereceklermiş gibi. Bence Casanova sevimli olmak için kendini yırtıyor. Sevimlilik seksten önce gelir, seks sırasında değil." Theo küçük, siyah bir kutu aldı. "Peki ya buna ne dersin? Ten kelimesini iki *n*'yle yazmışlar." Mavi bir kutu aldı. "Ya da klasik alabiliriz. Trojan'ın Buz ve Ateşi varken insan neden klasik alır, bilmiyorum."

Elimi kaldırdım. "Penisim aynı anda hem yanıp hem donmayacaksa ben klasikten yanayım."

"Mantıklı."

"Peki ya Durex?" diye önerdi Wade ortama ayak uydurmaya çalışarak. Daha önce seks yapmamıştı ama Theo da ben de birinci sınıfta birkaç defa çok yaklaştığını biliyorduk. "Aklınıza tayları ya da roketatarları getiriyor mu?"

"Atlar ve bazukalardı ama hayır." Theo Durex paketini Wade'den alıp sırtını sıvazladı. "Teşekkürler, dostum."

Sıraya girdik. Artık gülmüyordum. Keşke kendi işimizi kendimiz halledebileceğimiz kasalardan olsaydı çünkü prezervatif almak dünyanın en tuhaf yasal alışverişiydi. Cinsellik içeren bakışlara maruz kalmak, neden bilmiyorum, tuhaftı. Theo'nun bana o şekilde bakması bile biraz tuhaf hissettiriyordu, üstelik o herhangi bir kasiyer de değildi. Burada aynı kasiyeri ikinci kez nadiren görürdüm, bu yüzden umursamamam gerekirdi; bu, prezervatifleri dünyanın bir ucunda bir daha gelmeyi planlamadığım bir ülkede almamla aynı şeydi. Yine de sanki bu alışveriş beraberinde spot ışıklarıyla geliyordu. Işığı kısma umuduyla içgüdüsel olarak biraz şeker aldım.

"Sakin ol," dedi Theo. "Uyuşturucu almıyorsun."

Haklıydı. Sakin olacaktım. Uyuşturucu *almıyordum*. Alkol bile almıyordum, ki onun için yirmi bir yaşımda olmam gerekiyordu. Prezervatif almak son derece normaldi. Seçenekler olduğu için bir sürü erkeğin yaptığı bir şeydi ki bu da gelişen bir sektör olduğu, bizi kendi ürünlerinin en iyisi olduğuna ikna etmeye çalışan farklı şirketler olduğu anlamına geliyordu ve bu da dünyayı daha güvenli bir yer kılmakla kalmayıp aşırı nüfus artışını da önlediğimiz için hepimize –şu an kısmen ben de dahil– teşekkür etmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Griffin, Theo. Selam."

Yok artık.

Babamın sesiyle donakaldım. Tam arkamızdaydı. Açıkçası mastürbasyon yaparken yakalanmayı tercih ederdim.

Wade, muhtemelen acı verecek derecede utanç verici olacağı için, kendi kendine güldü. Ellerini yavaşça çırptı. "Eminim beni buraya getirdiğinize pişman olmuşsunuzdur."

Sakin olabilmemin imkânı yoktu. Durumu daha da kötüleştirecek tek şey döndüğümde babamın da prezervatif aldığını görmem olurdu. Aptal olmadığım için hâlâ seks yaptıklarını biliyordum. Akşam sekizde bana iyi geceler dediklerinde sadece Netflix izlemediklerini ya da erkenden uyumadıklarını biliyordum. Arkamı döndüğümde babamın elinde tıraş bıçağı ve bir kutu mısır gevreği olduğunu gördüm. Mısır gevreği bana çocukken pazar sabahları çizgi film izleyerek kahvaltı yaptığım zamanları hatırlattı. Bir daha hiçbir zaman *o kadar* masum olmayacaktım.

"Selam, baba."

Babam Theo ve Wade'e başıyla selam verdi. "High Line nasıldı çocuklar?" Elimde jelibonların arkasına beceriksizce sakladığım prezervatifleri gördü. "Ah." Bir şey söylemeye çalıştı. İlk kez çalıştırılmış bir robot gibi, kolları her yerdeydi.

Süpergüçlerim olmasını o kadar istiyordum ki... Zihin kontrolü olabilirdi, böylece babamın hafızasını silip buradan çıkmasını sağlardım. Görünmezlikle de yetinebilirdim tabii.

"Korunmak iyidir," dedi babam. "Hamile kalamazsınız ama başka tehlikeler var."

Bu noktadan sonra kendimi ateşe verebilme yeteneğini bile seçerdim... ya da ne olursa...

Prezervatifleri dolar şeklindeki çikolata kâsesine bıraktım. "Yok, alamayacağım," diye mırıldandım. "Bunun olduğunu unutalım, baba. Haydi, çocuklar." Oradan çıkmaya çalıştık ama babam önümüze geçti.

"Durun. Bunu konuşabilmeliyiz. Utanılacak bir konu olmamalı," dedi babam.

"Market sırasında da olmamalı..."

Onu takip etmekten başka seçeneğimiz olmadığını bildiğimizden, banyo ürünlerinin yer aldığı rafların önünde toplandık. Theo'yla yan yana duruyorduk. Bize sırıtan Wade'e baktık, ne ima ettiğimizi anlamasına rağmen gitmedi. Tabii ki gitmeyecekti. Sonunda üstün gelmişti.

"Annenle yakın zamanda seninle bu konu hakkında –seks hakkında– konuşmayı düşünüyorduk. Olduğu gibi söyleyelim. Seks. Bunu düşündüğünüzü tahmin ediyorduk..." Durdu. "Bir dakika. Siz çoktan?.."

Yüzüm alev almıştı; belki de kendimi ateşe verme süpergücü dileğim gerçekleşiyordu. "Evet," dedim.

Babam üstdudağını ısırdı ki bu normalde gergin olduğunda ya da düşünmeden konuşursa yanlış bir şey söyleyebileceğinden endişelendiğinde yaptığı bir şeydi. Gözlerimin içine baktı. "İlk seferin miydi?"

"Evet."

"İyi seçim," diye karşılık verdi kızararak. "Bu yanlış oldu. Affedersin, Theo. Demek istediğim, değer verdiğiniz biriyle yapınca seks çok daha anlamlı olur."

Babamın annemle tanışmadan önce birkaç kez seks yaptığını biliyordum –birkaç sene önce konunun nasıl oraya geldiğini hatırlamıyordum– ve bu şekilde düşündüğünü duymak iyi gelmişti.

Fakat tek istediğim erkek arkadaşım ve en yakın arkadaşımızla prezervatif almakken bunu öğrenmek zorunda kalmam berbattı.

Sessizlik acı verici ve tuhaftı. Aynı zamanda bitmek bilmiyordu.

Theo babamın arkasındaki bir şişeyi gösterdi. "Bakın, krem olarak da kullanılan şampuan."

"Çığır açan bir ürün, Theo!" Wade kahkaha attı. Bu durumla bu kadar eğlendiği için onu suçlayamazdım.

"Kadın erkek ilişkileri hakkında konuşmaya ihtiyacın olmadığını biliyorum," diye devam etti babam. "Ya da erkek-erkek ilişkileri mi? Nasıl söylemem gerektiğinden emin değilim." Tekrar dünyaya dönmeden önce kendi içinde bir süreliğine bunu çözmeye çalıştı. "Eşcinsel birlikteliği hakkında pek bilgim yok ama son zamanlarda farklı forumlarda bunu araştırıyorum ve sorun olursa konuşabiliriz. İkinizle de."

Araştırma mı? Tanrım. "Tamam," derken gözlerimi döşemeden ayırmadım. "Teşekkürler, baba."

"Teşekkürler, Russell," dedi Theo.

"Ne zaman isterseniz," dedi babam.

Bir daha asla, lütfen.

"Şimdi size bir iyilik yapacağım," dedi babam.

Herkese bu karşılaşmayı unutturacak bir Jedi zihin oyunu yapacaktı belki de. Yeniden kasa sırasına girip çikolata çanağının içindeki prezervatifleri aldı, görmemiz için kaldırdı, kasiyere yaklaşıp prezervatifleri, mısır gevreğini ve tıraş bıçaklarını kasaya koydu. Bunu izlemeye dayanamadığım için markete bakındım. Gözüm fare zehrine ilişince süperkahraman hikâyesi çarklarım dönmeye başladı; ondan biraz içip bir anda küçük bir fareye dönüşecektim: Prezervatife ihtiyacı olmayan, babasının ona prezervatif alması gibi tuhaflıkları önleyebilecek bir fareye.

Theo'yla hızlıca çıkışa yöneldik. Wade gülerek arkamızdan geldi. Babam dışarıda prezervatiflerin olduğu torbayı bana uzattı ve ben daha fırsat bulamadan vazgeçip Theo'ya uzattı, ardından yine bana, sonra yine Theo'ya. Tekrar bana uzattığında elinden hızlıca aldım.

"Eve gelecek misin?" diye sordu.

Tekrar yere bakarak başımı evet anlamında salladım. "Muhtemelen en az on sene seninle göz teması kurmayacağım."

"Haklısın. Görüşürüz. İyi akşamlar, Theo."

"İyi akşamlar, Russell."

Babam uzaklaştı.

Wade yeniden yavaşça el çırptı. "İyi işti, çocuklar. Sence baban kimin altta kimin üstte olduğunu merak ediyor mudur?"

"Kes sesini," dedi Theo.

Theo'nun kolundan tuttum ve üçümüz birlikte babama arkamızı dönüp yürümeye koyulduk. "Çok erken olduğunu biliyorum ama size taşınabilir miyim? Bir daha asla eve gitmeyeceğim. Tabii yakında senin ailen de sana leyleklerle ilgili konuşmayı yapmayacaksa."

"Hayır, onu ben on yaşındayken yaptık."

"Herhalde sadece erkek leyleklerle ilgili konuşmaya ihtiyacın olduğundan şüphelenmemişlerdi, değil mi? Tanrım, babam haklıymış," dedim.

"Fark etmez. Dişi leylek-erkek leylek konuşmasını sevdim."

Theo'yu bileğinden tutarak durdurdum. "Haydi ama, karşındaki benim. Kadınlar hakkında daha fazla numara yapmana gerek yok, kızlarla ilgileniyormuş gibi davranmana."

"İlgileniyormuş gibi yapmıyorum," dedi Theo. "Biseksüel olduğuma eminim."

"Bana neden söylemedin?"

"Bildiğini sanıyordum. Hoşlandığım birkaç kız olmuştu, gerçi bunları daha çok Wade'le konuşuyordum."

Wade'in gülümsemesi yok oldu. Yüzü ifadesizdi ki bu aslında harikaydı çünkü Theo ve benimle bu konuda dalga geçseydi ona hareket çekebilirdim. Prezervatif alırken babama yakalanmamız bir şeydi, ilişkimin tehdit altında olduğunu hissetmem başka bir şey.

"Onların gerçeği gizlemek için olduğunu sanıyordum," dedim sessizce. Ben de aynısını yapmıştım; kızların güzel olduklarını dü-

şünüyordum tamam ama onlarla çıkacak kadar ileri gidebileceğimi sanmıyordum.

"Eh, değillerdi." Theo gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Yanlış anladığın için üzgünüm. Bunun ne önemi var ki? Ben *seninle* çıkıyorum, Griff."

Wade'e baktım ama telefonuna gömülmüştü. Theo'yla ilgili bu kadar önemli bir şeyi bilmemek hoşuma gitmiyordu. Asla kendimi parçası gibi hissedemeyeceğim ya da benimseyemeyeceğim özellikleri olduğunu biliyordum; anlık düşünceleri ya da diğer insanlarla konuşmaları gibi ama bu çok daha büyüktü. Kalbinin o kadar merkezindeydi ki onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi: beni sevme şekli, anne babasını ve kız kardeşini sevme şekli, grubumuzu sevme şekli, yaşamın gizemlerini keşfetmeyi ve çözmeyi sevme şekli.

Bu her şeyi değiştirirdi, değil mi?

Bileğini bıraktım. "Aptalca rakiplerim varmış gibi hissediyorum." Kendimi tüm dünyayı karşıma almış gibi, bu gezegende ona en uygun kişi olmam mümkün değilmiş gibi hissediyordum. En azından başka bir erkeğin ona ilgisini anlayabileceğimi sanıyordum ama şimdi herkesten şüphelenmem gerekecekti. Bilmek istemediğim ama bilmek zorunda olduğum şeyler vardı artık. "Nasıl tiplerden hoşlanıyorsun? Kızlar için soruyorum."

"Nasıl kızlardan hoşlandığımı bilmiyorum, Griffin çünkü sanırım yalnızca iyi insanları tercih ediyorum." Sesi yumuşadı. "Bu konuyu hiç konuşmadığımız için üzgünüm ama inan bana, büyüttüğüm bir mevzu değil. Geceleri uyumama engel olmuyor çünkü seninle mutluyum ve daha iyi biriyle karşılaşmayı beklemiyorum." Ellerimi tuttu. Sesi neşeli değil ikna ediciydi. "Lütfen kendini tehdit altında hissetme."

Yanağımdan öptü.

O an için ona inandım ama üzerimde baskı yaratan gelecekte olabileceklerdi. Fakat bir şey demeyecektim. Paranoyaklığın faydası olmazdı.

Onu yanağından öptüm.

"Bu bir kavga mıydı?" diye sordu Wade. Başını telefonundan kaldırmadı bile ama ortamı yumuşatma çabasına minnettardım. "Yeterince kan dökülmedi."

Bir süre sessizce yürüdük.

"Griff?" dedi Theo sonunda.

"Efendim?"

"İki önemli şey var."

"Nedir?"

"Bir: Bundan böyle prezervatifleri yalnızca internetten sipariş edeceğiz. İki: Babanın aldığı prezervatifleri kesinlikle kullanmayacağız."

BUGÜN

24 KASIM 2016, PERŞEMBE

Geçen yıl Şükran Günü'nde yaşananların tuhaflığıyla hiçbir şeyin yarışamayacağını düşünürdüm. Ailelerimizin yemeklerine gidebilmemiz için New York'a gelecektin. Bu bizim geleneğimizdi. Bunun yerine Kaliforniya'da kalıp Şükran Günü'nü Jackson'ın ailesiyle geçirdin. Ailen hayal kırıklığına uğramıştı, Denise hayal kırıklığına uğramıştı, Wade hayal kırıklığına uğramıştı, hayal kırıklığına uğramıştım; hepimiz hayal kırıklığına uğramıştık çünkü ağustostan beri seni ilk kez görecektik. Ama ödevlerine –özellikle de yanardağda ejderha yumurtası yakalayan savaşçı balıkçıyla ilgili animasyonuna, ki onu sonunda tamamen bıraktın– odaklanman gerektiğini söylediğin için sana kızmadık.

Şükran Günü'nü teyzemin evinde, Jackson'ın ailesini sevip sevmediğini, Jackson'a neden bu kadar kafayı taktığını merak ederek geçirdim. Rahatlatıcı bir durum değildi. Hatta boğucuydu ama sonuçta hayattaydın ve hâlâ her şeyimdin. Keşke bu sorunlara geri dönebilseydim.

Teyzemin dairesi her zamanki gibi cehennem sıcağıydı. "Şükran Günün kutlu olsun, Rosie."

Rosie'yle tanıştığın gün onu, o zamanlar daha kilolu olan annemin zayıflamış hali sanıp kilo verdiği için kutladığını ve herkesi, annemi bile güldürdüğünü hiç unutmayacaktım. Rosie annemden beş yaş büyüktü ama düzenli olarak spor salonuna giderdi ve galiba sarılırken karın kaslarını hissedebiliyordum.

"Şükran günün kutlu olsun, Griffin," dedi bana sıkıca sarılırken. Gözlerime bakmaya çalıştı ama ben göz teması kurmayınca ailemi karşılayıp annemi öptü. Aralarındaki ilişki hep kardeş istememe sebep olurdu. Kendi yaşımda, belki benden birkaç yaş daha büyük, akıllı ve benim ilk kez savaştığım konularda önceden yara almış biriyle keder paylaşabilsem belki daha az yalnız hissederdim. Belki bu yaptıklarımı yapmazdım.

Mutfak mısır ekmeği ve sos (senin delirdiğin patates püresi içindi) kokuyordu; hindi, dolma, asla dokunmayacağım peynirli makarna, zerdeçallı pilav ve son olarak kızılcık sosunun tatlı kokusu burnuma doldu. Montumu çıkardım ama üzerimde kazağın olduğu için mutfak beni adeta pişiriyordu, bu yüzden salona geçtim. Küçük kuzenlerim üzerime saldırıp bacaklarıma tırmanmaya çalıştılar. Onlara sunacak gülümsemem yoktu. O kadar az görüşüyorduk ki isimlerini bile doğru söyleyemiyordum. Şehir dışında yaşıyorlardı ve hepsinin ismi R harfiyle başlıyordu: Çocukların Rasputin ya da *Mortal Kombat*'tan Raiden olmasına yol açacak çılgınca bir gelenekti. Daha büyük kuzenlerimin sarılmalarını ve başsağlığı dileklerini atlattım ama beni asıl yoran büyükannemdi.

"Griffin, gel otur," dedi elini havaya vurarak çünkü yanında oturabileceğim hiçbir yer yoktu. Çömeldim ve iki eliyle elimi tutmasına izin verdim.

Aralıkta doksan yaşına girecekti. Seni on sekiz yaşında kaybettim. O hayatını orduda teknisyen, eczanede müdür, büyük büyükanne, hiç tanışmadığım bir adamın eşi ve ardından hiç sevmediğim bir adamın eşi olarak sürdürdü. Sen hayatını bir dâhi, gelecek vadeden onur öğrencisi, ilk aşkım ve sonra Jackson'ın erkek arkadaşı olarak

geçirdin. O çok şey yaşadı ama biz daha işleri yoluna koyamadan sen hayattan koparıldın.

"Gözün nasıl?" diye sordu büyükannem. Muhtemelen sınıf arkadaşım Jolene'in kazayla gözüme dirsek attığı zamanı hatırlıyordu. Bu olay altıncı sınıfta yaşanmıştı. İşte bunama. Kuzenlerim bazen dalga geçiyorlardı çünkü onlara göre kişinin zihninin onu terk edip kontrol edilemeyecek bir duruma gelmesinden daha komik bir şey yoktu.

"Gözüm iyi, büyükanne," dedim. "Çok daha iyi. Sen nasılsın? Primo nasıl?" Kahverengi karınlı sarı kanaryası bir süre önce hastalanmıştı.

"Bugün dua ettin mi?"

"Sabah ettim," diye yalan söyledim. Tanrı'ya inansaydım dua etmekle ilgili yalan söylemek çok daha günahkâr hissettirirdi ama bu düşünceler yeniden diriliş mucizesine inanmak için sebebi olanlara daha uygundu.

Bizi öpüşürken yakaladığında tiksinen, on yaşındaki futbol tutkunu kuzenim David'e baktım. Büyükannemin kendi programlarını izlediği televizyonu ele geçirmişti. Ancak oraya çekilip kafamı dinleyebilirdim. O sırada boş bardağını gördüm; bir başka kaçış stratejisi. "Biraz daha su ister misin?"

"Suyum var zaten. Theo nerede? Onun filmlerinden birini izlemek istiyorum."

Büyükannem animasyonlarını çok severdi. Sanırım en sevdiği, örümceğin kırmızı bir karıncayı kovaladığı kırk saniyelik filmdi. Karınca, sürüsüne ulaştığında birlikte süper karınca şeklini alıp örümceği korkutuyorlardı. Yalnızca arka plana koyduğun çiçekleri sevmiş olabilirdi. Ona telefonumda olanları gösterebilirdim –Soldaki Griffin dışında, o bana özeldi– ama videoları izleyebilecek durumda olduğumu sanmıyordum. Hem zaten sesini duymak için telefonuma ihtiyacım vardı.

"Theo gelemedi," dedim. Annemin ya da teyzemin ona senin öldüğünü söylediğinden emindim. Çoktan unutmuştu ama hatırlat-

mayacaktım. Hayatta olduğunu düşünmesi hoşuma gitmişti. "Sana biraz daha su getireyim, büyükanne."

Davis'i televizyonun başından kaldırıp büyük büyükannesine su getirmekle görevlendirdim ve Rosie'nin odasına kaçıp yataktaki montların altına saklandım.

Eskiden bir şarkıyı tekrar tekrar dinlemek seni deli ederdi. Bazı şarkıları, sözlerini ya da müziğini bir hafta, hatta bazen iki hafta aralıksız dinlemeden aklımdan çıkaramıyordum. Kendi ses kaydın seni daha da deli ederdi ama üzgünüm, son mesajını yeniden dinlerken tekrar duymak zorundaydın: *"Selam, Griff, aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Dışarıdaydım ve telefonum kapalıydı... Sesin güverteden atılacakmışsın gibi geliyordu.* Yürüyen Ölü *korsanlar seni kovalamadıysa beni ara ki iyi olduğunu bileyim. Görüşürüz, dostum."*

Bu mesajı çok sevmiştim çünkü Jackson'dan bahsetmiyordun. Gerçi dışarıda olmanın sebebi muhtemelen oydu. Bir de bana Griffin değil Griff demiştin; Jackson'ın yanındayken Griffin demeye başlamıştın.

Tekrar dinledim.

Biri bileklerime hafifçe vurduğunda otuz sekizinci kez dinliyordum. Ayaklarımın yataktan sarktığının farkında değildim ama montların altından çıkınca babamı gördüm.

"Yemek hazır. *Şükran Günü* yemeği bu, senede sadece bir kez oluyor. Bir sene boyunca mısır ekmeği göreceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Şükran Günü'nü kullanmak ne kadar da boş bir çabaydı; mısır ekmeği umurumda mıydı sanki? Normalde görmek için can attığım ailemden kaçmamın sebebini unutmuş muydu?

Yine de kalkıp odadan çıktım. Neredeyse herkes tabağına yemek doldurmuş duvarın karşısında daire şeklinde dizilmişti; çocuklar yerde bağdaş kurmuş ya da diz çökmüş oturuyorlardı. Doğru, önce dua, sonra yemek. Annem bana da bir tabak hazırlamıştı çünkü görünüşe bakılırsa biri yastayken karşıdan karşıya geçmek için birinin

elini tutmak zorunda olduğu, arkadaşında kalmak için izin istediği, gece lambası kullandığı ve kendi kendine yemek alamayacak yaşa dönüyordu. Ağzıma prezervatif gerektirecek bir patlama yaşamadan önce ona teşekkür edip Reynaldo'nun –sanırım– yanına gittim ve bozuk müzik seti ile çaresizce suya ihtiyacı olan bir saksı bitkisinin arasında durdum.

Rosie birbirimize sokulacakmışız ve yemek boyunca bize koçluk yapacakmış gibi omuzlarına havlu attı. "Duaya kim başlamak ister?" Üç yetişkin çocuğuna döndü: Sizinle iletişim kuramayacak kadar aklı işle meşgul olan, en büyükleri Richie; bu sene hayatının son aşkını yemeğe getirmemiş olan Ronnie ve en az sevdiğim Remy. Üçüncü çocuk olduğu ya da ismi ağabeylerinin isimleriyle uyumlu olmadığından değil, eskiden senin arkandan kötü konuştuğu için sevmiyordum. Sana hiç söylememiştim çünkü eşcinsel karşıtı saçmalıkları onun saçmalığıydı.

Hiçbiri gönüllü olmayınca babam bir adım öne çıktı.

Rosie alkışladı. "Vay canına, ilk seferin. Haydi başla, Gregor."

Aileye el ele tutuşmamızı işaret ederken tabağındaki, kapmak için kadınları ve çocukları ittiğinden emin olduğum hindi budu az kalsın yere düşecekti. Fakat hepimizin elinde yemek tabağı ya da içecek olduğundan babam hatasını anlayıp güldü. Sağımda Remy vardı ve zaten elimi tutmayacaktı. Oğlu Ralph –yaşlı adam isimli çocuk– solumdaydı. Bir anlık ilginin ardından yine üzerime çıkmaya çalışacağından bu hepimiz için en iyisiydi.

"Tanrım, bu sene de güzel yemek ve hoş sohbetiçin ailemizi bir araya getirmene minnettarız... ama daha çok güzel yemeklere..." Duraksadı; aslında kahkaha bekleyerek duraksamıştı. Büyükannem, annem, Rosie ve büyük kuzenlerimden birkaçı onu hafif gülümsemelerle hoş gördü ama yaşı daha küçük olanlar öyle yapmadı; ego-yatıştırıcı içgüdüleri henüz gelişmemişti. "Ailemizin yıllardır yakından tanıma fırsatı bulduğu dostumuz bu sene ne yazık ki bizimle değil. Hepimiz –özellikle de Griffin– onu çok özlüyoruz ve o ve ailesi için dua etmeye devam edeceğiz."

Aklımı kaçırabilir, kusabilir ya da kusup aklımı kaçırabilirdim, Theo.

Babam durup derin nefes aldı. "Tanrım, bir sene daha ailelerimizi korumanı istiyor, tüm nimetlerin için teşekkür ediyoruz. Amin."

"Amin" korosu sırasında duvara yaslanıp yere çöktüm, kolumu saksının kenarına koydum. Önceden yiyebileceğimi sandığım bu yemekleri yiyemeyecektim. Aileni, özellikle de Denise'i bir kez daha düşündüm. Orada durumun nasıl olduğunu, diğer ailelerin Şükran Günü'nde özel olarak –ve faydasızca– dua ettikleri aile olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Bir de Jackson vardı; muhtemelen masalarına oturmuş, evlerine kamp kurmuştu. Parazitlik olduğunu düşünmüyordum ama *ben* bile mesafemi koruyordum. Başkasının acısını dindirebilmek şöyle dursun, zaten kendileri yeterince yaralıydı.

"Griffin, Griffin," diye seslenen büyükannemin sesi yanındaki kuzenlerimin futbol hakkındaki sohbetlerine rağmen bana ulaşacak kadar yüksekti. "Theo nerede? Ona püre yaptım."

Püreyi o yapmamıştı; Rosie onun tarifiyle yapmıştı. Onun tarifini gerçekten seviyordun ama zaten genel olarak patatesi çok seviyordun. Akşam yemeğinde püre, bir haşlanmış patates, patates kızartması ve yanında yeşil elmayı nasıl yiyebildiğini hiç anlamazdım. Ama yerdin. Her seferinde.

"Theo gelemedi, büyükanne," dedim. "Püreni kaçırdığını söyleyeceğim."

"Söyleyecek misin?" dedi Ricky. "Ah, Tanrım."

"Sakın," diye uyardı Rosie.

Büyükannem bana soru sormaya çalışıyordu ama küçük kuzenlerim onu susturdular; fitneciler terslik çıkmasını istiyorlardı. Ayağa kalkmaya çalıştığımda babam beni engelledi ve annem elimi tutup sıktı. Ricky burnunu çekti. "Haydi ama. O çocukla ne kadar çıktın, bir sene mi?"

"Onu yedi senedir tanıyordum," diye cevapladım sıktığım dişlerimin arasından. Hakkında ağız dalaşına girdiği kişi yüzünden o kadar gerilmiştim ki avcumu deli gibi kaşımaya başladım.

"Fazla takıntılısın. Onu unut ve kendin için bir şey yap." Ricky'nin ses tonu sinirli bile değildi. Sanki bunu yalnızca belirtiyordu, birbirlerine tavsiye veren iki arkadaşmışız gibi.

Ayağa kalkıp babamın elini ittim ama beni tutmaya devam etti. "Ona vurmayacağım," diye yalan söyleyip ondan ve annemden kurtuldum. Ricky benden altı yaş büyüktü ve bu zerre umurumda değildi. Kavga etmemden hoşlanmadığını biliyordum ve bunun sebebi yalnızca kavga *edememem* değildi ama şu an beni tutmak ya da sakinleştirmek için yanımda değildin. "Anlamıyorsun, anlamıyorsun..." Odadaki diğer insanlara baktım, gerçekten *anlayan* birini aradım ama burada kimse böyle bir şey yaşamamıştı. "Onun için yaptığım her şeyi kendim için de yaptım çünkü onu mutlu görmek *beni* mutlu ediyordu. Bu takıntı değil, aşk, seni pislik."

Ricky utandı, yanakları kızardı. Rosie dünyaya böyle bir pislik getirdiği için kendinden utanıyormuş gibi görünüyordu.

"Ama başkasıyla çıkıyordu," dedi Ricky. "Unut artık. Başkasıyla çıktı."

Theo, yanına birini göndermek üzereydim ve sana layık olmadığı için üzgündüm.

Alçak kuzenimin üzerine atıldım –annemin ve Rosie'nin nefeslerini tutmalarını, küçük kuzenlerimin bazılarının tezahüratlarını, bazılarınınsa çığlıklarını duydum– ama ben daha onu yumruklayamadan babam beni geri çekerek mutfağa sürükledi, Ricky ise gülüyordu.

"Eve gidiyoruz, Griffin, her şey yoluna girecek," diyen babam artık beni engellemeye çalışmıyor, bana sarılıyordu çünkü ağlıyordum.

Bir sonraki Şükran Günü'nün evde ya da lise sonda hiçbir şey yapmayı planlamayan birini almayı kabul edecek bir üniversitede geçeceği belliydi.

Annemler salonda televizyonun karşısında oturmuş kalan yemekleri yiyorlardı –ilk servis edildiğinde bir lokma bile almadıkları yemekler de kalan yemek olarak sayılıyor muydu?–, bense odamdaydım. Telefonum çaldığında yatağımda uzanıyordum. Arayanın Wade olduğunu düşünüyordum, meğer annenmiş. Beni en son öldüğünü söylemek için aramıştı.

Saatin on bire gelmesi beni daha da endişelendirdi. "Efendim?"

"Selam, ben Ellen. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Şükran Gününüz..." Yemek hakkında soru sormaktan vazgeçtim. Muhtemelen geride bırakmayı dilediği kâbuslardan biriydi. "Nasılsın?"

"İmkânsız, Griffin. Sürekli... Sesini duymak iyi geldi," dedi. "Aslında biraz dinlenmeye hazırlanıyordum ama Jackson'a numaranı vermemde bir sakınca olup olmadığını sormak için aradım. Seni aramak istedi ama onunla içinden gelirse konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Az kalsın ona Jackson'ın benimle neden konuşmak istediğini soracaktım ama zaten aracı durumunda yeterince vakit harcamıştı. "Sorun değil," dedim. "Uyanık mı?"

"Uyanık. Batı Yakası saati," diye yanıtladı ve uzun bir sessizlik oldu. Jackson'la konuşursak olacaklar konusunda endişeli olup olmadığını merak ediyordum.

"Onu ararım, sen dinlen. Yapabileceğim bir şey olursa, Denise'e göz kulak olmak ya da alış verişe gitmek gibi, seve seve yaparım."

"Teşekkürler, Griffin. Çok tatlısın. Haber veririm. İyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapadım ve Ellen bana Jackson'ın numarasını mesaj attı.

Jackson'ın Kaliforniya kodlu yedi haneli numarasına baktım. Mantığım yalnızlığıma baskın çıkmadan arama tuşuna bastım. Tam o an eskisi gibi devam eden hayatımın yoğun deliliğe geçiş anıydı. Oturup elimi kalbime bastırarak nabız atışlarımı saydım. "Bir, iki. Bir, iki. Bir iki. Bir, iki. Bir, iki..."

"Alo?"

... bir, iki," diye tamamladım. Tek sayıda arada girmişti, iyi bir başlangıç olmayacaktı. "Benim, Griffin."

"Selam," dedi Jackson. Bir süre sessizlik oldu, nefes alıp verişini duyabiliyordum; senin o uyurken büyük olasılıkla duyduğun kısa, sessiz nefesler. "Aradığın için teşekkürler."

Beni görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," dedi. "Her şey yolundaymış gibi davranmanın anlamı yok. Baskı yapmak istemem ama bu gece bir şeyler yapacak mısın? Biraz tuhaf olduğunu biliyorum. Evet, tuhaf. Yine de denemek istedim. Evden çıkmak gerçekten iyi gelebilir."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim ne yapmamı isteyeceğindi: "Bence bu Theo'nun hoşuna giderdi," dedim. Doğruydu. Jackson'la iyi geçinmemizin seni mutlu edeceğini biliyordum, özellikle de sen hayattayken bunu hiç başaramadığımız için. Yine de teklifini kabul etmek midemi bulandırdı.

"Haklısın," dedi Jackson. "Hoşuna giderdi."

"Theo'larda buluşalım. Bana yirmi dakika ver."

"Tamam. Görüşürüz."

"Görüşürüz," deyip kapadım.

Konuşmamız üç dakika iki saniye sürmüştü. Bu daha iyiydi.

Kendimi zorlayarak yataktan çıktım. Belki Jackson'la konuş iyi gelirdi. Kimse anlamıyordu, Theo. Rehber öğretmen zamanla iyileşeceğimi söylüyordu. Kuzenim âşık olmak için çok küçük olduğumu düşünüyordu. Wade'in aşk hakkında *hiçbir fikri* yoktu. Ailem yatağımda örtünün altında saklanmama izin vermektense yemeğe gidecek kadar iyi durumda olduğumu düşünüyordu. Bunun sağlıklı olmadığını biliyordum; aptal değildim. Ama planlarımız vardı. Varış noktamıza ulaşmak için haritamız yoktu ve Jackson'la yoldan sapmış olman kendimi kaybolmuş hissetmeme yol açmıştı. Yine de birbirimize dönmenin bir yolunu bulacağımızı umuyordum. Sonra sen öldün ve şimdi yolumu tamamen kaybetmiş halde etrafta dolanır oldum. Kaybolmuş başka biriyle konuşmak yardımcı olabilirdi.

Sweatshirt'ünün üzerine lacivert paltomu geçirdim. Koyu renk kot ve bu sene doğum günümde hediye ettiğin eskitilmiş botları giydim. Mayıs ayında spor ayakkabı havası varken bot almanın ne kadar aptalca olduğuyla ilgili aramızda bir espriydi. Doğum günümü bir gün sonra arayıp kutlamış olsan da botlar zamanında gelmişti ve en sevdiğim ayakkabımdı. Tekrar teşekkürler, Theo.

Salona girdiğimde babam uykuya dalmak üzereydi. Gözucuyla beni gördüğünde hemen ayıldı. Annem başını koltuğun koluna yaslamış, ayaklarını babamın bacaklarının arasına sokmuş uyuyordu. Babam onun dizine hafifçe vurdu.

"Uyuyorum," diye mırıldanan annem kazağını yüzüne çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babam. "Saat on bir buçuğa geliyor."

Az kalsın senin ismini söyleyecektim. Hafta içi ya da okul olmayan akşamlarda ne zaman geç saate kadar dışarıda kalsam aileme seninle birlikte olduğumu söylemem yetiyordu ve böylece özgür kalıyordum. Ama kendime hâkim oldum. "Jackson'la buluşacağım. Biraz dışarı çıkmaya ihtiyacım var. Onun da ihtiyacı var."

Babam annemin bacaklarını kucağından kaldırıp ayağa kalktı ve üzerine bir battaniye örttü. "Seni aradı mı?"

"Ellen benimle konuşmak istediğini söyleyerek numarasını verdi, ben de aradım."

Babamın şaşkınlığını görebiliyordum, tabii yüzündeki endişe değilse. "Sizi arabayla herhangi bir yere götürmemi ister misiniz? Kar her an tekrar bastırabilir."

"Yürümek istiyorum, baba. Sorun olur mu?"

"Telefonunun şarjı var mı?"

Başımı evet anlamında salladım.

Babam bana sarıldı. Beni almasını istersem onu arayacağıma ve aradığında telefonu açacağıma söz verdirdi. Evet, evet, evet, evet...

Jackson'la baş başa takılmamı izleyecektin. Tuhaf geliyordu, hayatta sadece bir kez olabilecek bir şeymiş gibi; en sevdiğin iki

kişiyle birlikte bir çatının tepesinde Halley kuyrukluyıldızının kayışını izlemek gibi. Tabii sen Jackson ve beni aynı yere asla getiremezdin, kuyrukluyıldız için bile olsa. Bunun yerine eskiden seninle yaşadığımız sokaklarda sen olmayan biriyle, sana âşık olan biriyle yürüyecektim. İki erkek arasında kalmış biri için bu bir taşla iki kuş vurmak değil de neydi?

ANI

26 EYLÜL 2014, CUMA

Danışman öğretmenin, okul çıkışı Theo'yla neden görüşmek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ders arasında Wade'le karşılaştım ama o da bilmiyordu. Daha sonra öğreneceğimizi söyleyerek geçiştirdi ama bilmemek kendimi değersiz hissettiriyordu. Theo mutluydu, değil mi?

Yedinci dersimiz olan yerbilimde dikkatimi toplamaya zorlandım. Her hafta düzenlenen sınavlarımız ve üniversite sınavları için magmatik tortul ile metamorfik kayalar ve diğer taşlar arasındaki farkı bilmem gerekiyordu ama yemin ederim, bu dersin sadece yüzde ikisini dinledim. Theo'nun vereceği haber konusunda fazla gergindim. Son zil çalar çalmaz doğruca Theo'nun dolabına gittiğimde onun çoktan geldiğini görüp rahatladım.

"Selam," dedim onu yanağından öperken. Çıktığımızı herkes biliyordu ve büyük bir olay haline gelmemişti. Son ve ikinci sınıflardan arkadaşlarımızın çoğu biz arkadaşken de çıktığımızı düşünüyorlardı, birinci sınıflar ise kolayca anlamışlardı çünkü Theo'yla çoğu sabah el ele tutuşarak okula giriyorduk. Müdürlerin bunu umursamaması oldukça iyiydi. "Neler oluyor? Wade'i bekleyemeyeceğim."

"Belli oluyor," dedi Theo gülümseyerek. "Merakta bıraktığım için üzgünüm."

Kravatımı gevşeterek, "Gayet iyi idare ettim," diye takıldım.

"Tabii." Theo çantasını boşaltmayı bırakıp Tetris çıkartmasıyla fotoğrafımızı yapıştırdığı dolabına yaslandı. "Danışman öğretmen erken kabul için konuşmaya çağırmış. Ön bilgi vereyim: Notlarım muhteşem. Üniversiteye hazırlık dersinde bu ay son sınıftaki bazı öğrencileri bile geçtim. Hatta Bayan Haft bana 'üstün zekâlı çocuk' dedi ve tam o an ona evlilik teklifi etmemek için kendimi zor tuttum."

"Vay canına. Ee, kabul edilmen için ne yapman gerekiyor?"

"Üniversitelere başvurmak için kasım ayından önce bir makale yazmamı istiyorlar," dedi Theo. "Bayan Haft Harvard'a başvurmam gerektiğini düşünüyor ama ben Santa Monica'daki animasyon programını çok beğeniyorum. Ailemle mali durumlarını konuşmam gerek. Dostum, gelecek yıl bu zamanlarda Kaliforniya'da olabilirim." Başını dolaba yaslarken gözlerini kapadı ve gülümseyerek benim olmadığım hayalinde kendini kaybetti. "Harika, değil mi?"

Yüz ifademin bana ihanet etmesine izin vermeyecektim, bu yüzden Theo gözlerini açmadan önce ona sarıldım. "Bunu hak ediyorsun, Theo. Elimden geldiğince yardım ederim." Bunun ikimiz için de boş bir teklif olmadığını umdum.

Fakat korkuyordum. Theo'nun ülkenin diğer ucuna taşınması sonun başlangıcı olabilirmiş gibi geliyordu. O üniversiteye başlayınca lisedeki son senemin nasıl geçeceği konusunda zaten gergindim. Şimdi bir de iki sene önüme geçme ihtimali çıkmıştı. Pek gelecek vaat etmiyordu. Bu paranoyak duyguları aklımdan çıkaramıyordum.

Geri çekildiğimde gözleri parlıyordu. Heyecanla beklediği bir filmin fragmanı çıktığında nasıl seviniyorsa öyleydi. Kafasında bir ön izleme vardı ve her şeyin hayal ettiği gibi çıkıp çıkmayacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Onun için gülümsedim. Ama yalandı. Mutlu değildim.

BUGÜN

24 KASIM 2016, PERŞEMBE

Zombi kıyameti sığınağımıza girmek için mükemmel bir zamandı çünkü dünyanın sonu gelmişti: Evine, seni benden çalan kişiyi almaya gidiyordum.

Jackson'dan nefret etmiyordum, Theo. Ama onun arkadaşı olmak zorunda değildim. Ona cana yakın davranmamın tek sebebi pislik olamamamdı. Ona karşıymışım ya da ilişkinizi sabote etmek istiyormuşum gibi görünemedim hiç. Sonunda bir araya geldiğimizde sana olan aşkımın kendi mutluluğuma nasıl da baskın çıktığını görecektin. Ama şimdi –bu ne kadar hassas ya da acınası görünürse görünsün– yardımını istediğim kişi Jackson'dı. Tek başıma acı çekecek kadar güçlü değildim.

Kar yağıyordu ve donuyordum; soğuk hava açıkta kalan boynumu, kulaklarımı ve Jackson'a mesaj atmak için ceplerimden çıkardığım ellerimi acıtıyordu. *İki şarkı sonra oradayım.*

Mesajı silip onun yerine, *Altı dakika sonra oradayım,* yazdım.

Jackson ilk mesajı anlamazdı; yalnızca sana öyle mesaj atardım. Onu seninle karıştırdığımdan değildi ama evinize her zamanki yoldan yürüyordum. Rüzgârla mücadele ederek park yerine bisikletlerin zincirlendiği süpermarketin, araba kiralama yerinin, jöle

konusunda cimri davranan tatlıcının ve ışıkları kapalı evcil hayvan dükkânının önünden geçerken Bob Dylan'ın *Love Minus Zero/No Limit* şarkısını iki kez dinledim. Sen ne kadar uzakta olduğumu şarkılarla ölçmeyi biliyordun. Jackson bilmiyordu.

Bu yol benim için tam bir geçmişe yolculuk oldu ve aniden yarattığı baskı çok fazlaydı: Az kalsın arabanın altında kalacağın nokta ve peşinden asla ölmeyeceğine dair verdiğin söz; ayrıldıktan sonra gözyaşlarımızı birbirimizin kollarına ve ellerine silerek ağlarken oturduğumuz, komşunuzun verandası; lobiye çıkan ve her seferinde unutup başparmağını en az iki kez çarptığın basamak; postacının kabul mektubunu getirmesini beklerken frizbi oynadığımız kaldırım; pek çok kez kapıda kalmamız ama özellikle de seksi keşfettiğimiz hafta, boş olan evinize girememiz; Kaliforniya'ya taşındıktan sonra aşkımdan acı çekerken kendimi bazen apartmanın dahili telefonun önünde bulup 2B'ye basıp seni aşağıya, kollarıma çağırabilmeyi dilemem.

Yukarı çıkmayacaktım. Yoksa oradan asla çıkamazdım. Lobiye bile giremedim.

Jackson'a mesaj attım: *Aşağıdayım ve üşüyorum.*

Birkaç dakika sonra Jackson koşarak indi ve ince montunun üzerine bir palto geçirdi. Belki de bu montu Kaliforniya'daki sıradışı yağmurlu günlerde senin gibi insanın hayatını değiştiren erkekleri arabasına alırken giyiyordu.

Bu yersiz oldu. Ağzıma prezervatif geçirmeliydim: Nasıl yapıldığını biliyordum, Theo.

"Selam," dedim, "n'aber" dercesine başımı sallayarak. Bir adım önümde duran Jackson şimdiden üşüyordu ve az kalsın sarılmak için ona doğru atılacaktım ama kendimi tuttum.

"Selam." Jackson paltosunun fermuarını çekti ve başına bir bere geçirdi. Yanlardan saçları çıktı. "Affedersin, eldivenimin tekini bulamadım da." Bir eldiveni giydi ve diğer elini paltosunun cebine soktu.

New York'a bu "soğuğa dayanamıyorum" tavrıyla dönmüş olsaydın seni döverdim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Emin değilim," dedim. "Beni takip et."

Bir süre boyunca araba kornaları, eriyen karın cıvık sesi ve telefonla konuşarak yanımızdan geçen kişi dışında bir şey duymadım. Sağıma bakınca Jackson'ın geride kaldığını gördüm, bir binanın parlak ışığına düşen gölgemle yan yanaydı. Rüzgâra karşı koymak için dönüp geri geri yürümeye başladı. O arkasını dönünce, önünde olsam da soluna geçmek için yer değiştirdim. Ama sonra tekrar önünü döndü ve atkısını yüzüne tutarken ben de tekrar yer değiştirdim. Bu dansımın başını döndürdüğüne emindim Theo ama Jackson'ın ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Şiddetlenen rüzgârdan daha iyi korunduğumuz bir köşeyi döndük.

"Yemek nasıldı?" diye sordum. Ondan duymanın Ellen, Russell ya da Denise'den duymanın vereceği acının onda birini bile vermeyeceğini düşündüm.

"İyi değil," dedi Jackson. "Masada oturmak istemediler. Salonda oturup Çin yemeği sipariş ettik. Denise Disney Channel açtı ama izlediğini sanmıyorum. Mısır ekmeği ya da kek yapmayı teklif ettim ama kimse istemedi."

"Denise yardım etmek istemedi mi?"

"Hayır."

Düşündüğümden de kötüydü.

Jackson kepenkleri indirilmiş bir şarküterinin önünde durdu, sonra hızla yürümeye başlayarak nereye gideceğini biliyormuş gibi önüme geçti. Hızlanıp ona yetiştim, ki aynı uzunluktaki bacaklarımız düşünüldüğünde bir nevi yarıştı ama ben kazandım; onu yenmek iyi geldi.

"Bu gece burada olmamalıydım," dedi. "Buraya ait değilim."

Evet, değildi. Jackson seninle uğrunda kavga ettiğimiz o W şeklindeki İlahi Gökyüzü yapbozunun mavi parçasıydı; senin ısrar-

larına rağmen benim sürekli yanlış yere yerleştirmeye çalıştığım parça. Senin evin olan yapbozda Jackson için oyulmuş bir yer yoktu.

"Theo son Şükran Günü'nü benimle geçirdiği için kendimi çok suçlu hissediyorum."

Hissetmeliydi de. Son Şükran Günün olduğunu bilseydin evine gelirdin; bu yepyeni video oyunlarıyla –hevesini alana kadar oynayıp klasikleri özlediğin için bir daha oynamayacağın oyunlarla– dolu bir valiz gibi Jackson'ı peşinde getireceğin anlamına gelse bile...

Bir şeylerin peşini bırakma konusunda her zaman çok iyiydik, özellikle de kontrolümüz dışındaki şeylerin. Bunu kanıtlamak için ona muhtemelen birkaç örnek verebilirdim ama anılarımızı saklıyordum.

Birinin bağışlayıcı olmasının af dilemeyi kolaylaştırmadığını kendi kendime hatırlattım. Bunu unutma, Theo.

"Yapacak bir şey yok artık," dedim bir dakika sonra.

Kendimi bir başka soğuk hava saldırısına, yüzüme çarpacak karlara hazırladım. Ellerimi montumun kollarına sokup önüm açılmasın diye kollarımı göğsümde birleştirdim. Jackson görüş alanımdan çıkınca yürümeyi bıraktım. Eldivenli elini cebine soktu ve diğerini kaldırıp avcunu açtı. Başta şapşallık ettiğini düşündüm ama sonra çocukken benim de öyle yaptığımı hatırladım. Bu Jackson'ın ilk kar görüşü olmalıydı. Birkaç kar tanesi yakaladığında gülümsedi. Elini kapayıp kar tanelerini ezdi, kotuna sildi ve bana doğru bir adım attı.

"Sana bir Theo hikâyesi anlatabilir miyim?" diye sordu. Tüm gün eve hapsedilmiş, biriyle iletişim kurmak için sabırsızlanır gibi bir hali vardı, bu telaşı anlayabiliyordum.

Bir yanım evet demek istiyor, diğer yanımsa, *Hayatta olmaz,* diye haykırıyordu.

"Durumu tuhaflaştırmak istemiyorum, Griffin," dedi Jackson. "Theo hakkında konuşabilmeliyiz. Bu çılgınca ve imkânsızsa, bu gece burada yollarımızı ayırıp birbirimizi bir daha hiç görmeyebiliriz. Eminim herkes bunun olacağına dair bahse girmiştir." Bunu biraz

üzgün söyledi. Ayrıca yüzde yüz haklıydı. "Ama ben bundan daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyorum."

Doğruydu. Haklı olduğunu biliyordum. Şükran Günü gecesinde bu yüzden burada, dondurucu soğuktaydım. Sen, hatıralarını canlı tutmamızı isterdin. Sadece bu kişinin –senden benimle arkadaşlığını bitirmeni isteyen kişinin– ilişki kurmamızı önermesini beklemezdim. Onunla mutluluğunu dinlemeye katlanabilir miydim, bilmiyordum ama belki seni daha iyi anlamama yardımcı olurdu. Belki hayat yapbozuna parçalar eklememe yardımcı olurdu. Bunu denemenin vakti gelmişti.

"Ne hikâyesiymiş?"

Jackson eğilip biraz kar alarak kartopu yaptı –belki ilk kartopuydu, bilmiyordum çünkü cenazenden önce de kar vardı– ve duvara fırlattı. "Daha önce kara hiç dokunmadığımı söylediğimde Theo kafayı yedi. Bu aslında doğru değildi çünkü çocukken Brooklyn Köprüsü'nde kardan melek yaparken fotoğrafım vardı ama bunu hiç hatırlamıyorum. Theo doğum günü için geldiğimizde kar yağmasını umuyordu, böylece benim..." Cümlesini bitirmedi.

"Böylece senin ilk karına tanık olabilecekti," dedim.

Anlıyordum. Bir hafta sonu sonunda beni *Yıldız Savaşları* orijinal üçlemesiyle tanıştırman gibiydi. Jedi savaşlarını izlemek eğlenceliydi ve kendimi ikili ışın kılıcı savururken hayal etmek havalıydı ama o anıyla ilgili en sevdiğim şey, dizüstü bilgisayarında oynat tuşuna bastığında yüzünde oluşan gülümsemeydi. Bana dönüp öyle bir bakmıştın ki sanki film başlar başlamaz harika olduğunu düşünmem gerekiyordu, oysa tek gördüğüm büyük sarı harflerle ekranda kayan bir yığın bilgiydi.

Tuhaf olansa şuydu: Jason'ın hikâyesi beni üzüyordu ama bunun tek sebebi daha önce aynı mutluluğu benim de yaşamamdı.

"Beni takip et," dedim. Nereye gideceğimizi biliyordum. Onu Lincoln Center'a yönlendirdim. Benim de paylaşacak hikâyem vardı.

Sen buradayken, bu yolu benimle birlikte yürürken, kimse tuhaflık olduğunu düşünmüyormuşçasına el ele tutuşurduk. Ço-

raplarımızın ıslanmasına ve ayak parmaklarımızın üşümesine rağmen oyalanarak, ailemizin gözetimi olmadan geçirdiğimiz vakitten mümkün olduğunca keyif alırdık. Jackson'la ise acele ediyordum. Çok geçmeden girişe ulaşıp geniş, aydınlatılmış basamaklardan geçtik. Zarif plaza, sütunlar, en son balenin yazdığı büyük pankartlar bana hep bir kurgu filmin senaryosunda bulabileceğim türden bir sahneyi anımsatırdı; bunu sana buraya çift olarak geldiğimiz ilk gün söylemiştim. Revson Çeşmesi'ne yöneldim. Sen ve kesinliğin hayatıma girmeden önce ona hep "Büyük Çeşme" derdim. Fıskiyeler, karanlıkta parlayan su eskisi gibi içimi ısıtmadı.

"Theo'yla buraya gelip dilek tuttuğunuzu tahmin ediyorum," dedi Jackson.

Bir an Jackson'ın burada olduğunu unutmuştum. Karşısında kendimi kaybedip ağlamak üzereydim. Ürperdim ama sebebi soğuk değildi ve bir adım uzaklaştım. Bana sarılmasını istediğim biri değildi.

"Evet, dilek tutardık. Aslında saçmaydı." Çeşmeye el hareketi çektim. "Baksana, burada bir sürü bozuk para var. İnsanlar bozuk paralarının onlara gerçekten bir şeyler, zenginlik falan sağlayabileceğini düşünüyor. Hepimiz salağız."

Jackson suya baktı. "Ben hayalden çok dini olduğunu zannederdim," dedi. "Para için para atanları boş ver. Diğer insanlar dua ediyor. Bir çeşmeye bozuk para atmak, kilisede dua etmekten daha az heves kırıcı. Koca Adam'ın evine gidince doğrudan sonuç bekliyorsun."

Ona döndüm. "Soru: Tanrı'ya nasıl inanabilirsin? Theo'dan sonra?"

Jackson omuz silkti. "Pazar günlerimi kilisede geçirmiyorum ama daha büyük bir plan olduğuna hep inanmışımdır. Theo'yla büyük planlarım vardı, artık yok. Bundan çıkarmam gereken bir sonuç olmalı. Onun amaçsızca öldüğüne inanmayı reddediyorum."

"Theo sen kişisel olarak hayattan büyük bir ders çıkarasın diye ölmedi." Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum.

Jackson bana yaklaşınca bir adım geri çekildim çünkü şiddetli bir şekilde titriyordum ve benimle yalnız kaldığı için endişeli olmalıydı. "Öyle demek istemedim, Griffin. Bu tam bir kayıp olurdu. Bunu biliyorum; bunu sen de biliyorsun. Sadece Theo'nun ölümüne kızdığım için Tanrı'ya tepkimi tepkisiz kalarak göstermeyeceğim. Theo Tanrı'ya inanırdı."

"Theo'nun neye inandığını söylemene ihtiyacım yok," diye tersledim. Üzgünüm, Theo. Ondan da özür dilemeliydim, sadece senden değil. "Üzgünüm, ben... iyi değilim ve..." Seninle konuşmak varken neden Tanrı'yla konuştuğunu anlamıyordum. "Bunu tahmin etmem gerekirdi ama Theo olmadan buraya gelmek çok kötü."

"Evet. Eve dönmek istememenin bir sebebi de bu." Jackson tekrar çeşmeye döndü. "Paylaşmaman gerektiğini biliyorum ama ne dilerdiniz?"

"Daha çok Theo'nun ne dilediğiyle ilgilendiğini biliyorum," dedim.

"Bunun için yeniden dirilmesi gerekir," dedi Jackson.

"Paylaşmak sanırım *o kadar da* sorun değil," dedim. Bazı dileklerimin gerçekleşmesi için de yeniden dirilme gerekiyordu.

Jackson'a bazı dileklerimi söyledim: Annenin göğüs kanseri olma ihtimali ortaya çıktığında onun sağlıklı olmasını; evini çok özlediğin zamanlarda ailenin senin New York'a gelmeni sağlayacak parası kalması için burs kazanmanı ne kadar da çok istediğimi. Bazı dileklerimi Jackson'a söylemedim: Geçen yılbaşı ağlamaktan nefes alamaz bir halde geceyarısı beni arayıp beni ne kadar özlediğini ve sevdiğini ve yakında geri dönüp yeniden benim olacağını söylemeni dilediğimi.

"Çok düşüncelisin," dedi Jackson. "Bencil değilsin."

"Onun için sadece en iyisini istedim," dedim. Senin için en uygun kişi olduğumdan emin değildim, Theo ama Jackson'dan daha iyi olduğumu gerçekten düşünüyordum.

Jackson elini paltosunun cebine sokup bir avuç dolusu bozuk para çıkardı, gözlerini kapadı, bir şeyler mırıldandı ve paraların hepsini çeşmeye attı.

Ne dilediğini sormayacaktım.

Çamur sıçratarak sağa sola kıpırdandı, kollarını ovdu. "Soğuk," dedi.

Ben de buna bir dakika daha katlanamayacaktım. Geceyi sonlandırmaya hazırdım ama odamda yalnız kalmaya can attığım da söylenemezdi. "Geç de oldu. İstersen biraz konuşmak için bize gelebilirsin."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Jackson. "Belki açık bir kafe vardır."

"Babam uyanık ve ben evde olursam daha rahat uyur," dedim. "Ama tuhaf olduğunu düşünüyorsan sorun değil."

"Hayır, konuşmaya devam etmek istiyorum. Gidelim. Ama taksiye binsek olur mu? Yürümeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Batı Yakası erkeğinin soğukla başa çıkamamasını önemsemezdim ama taksi kulağa fena gelmiyordu. Gecenin köründe boş taksi beklerken kaldırımdan şehir merkezinin dışına, evime doğru yürüdük. Bir süre sonra bir tanesi durdu. Önce Jackson bindi ve şoförün arkasına geçmeye yeltendi. Binersem solumda kalacaktı. Sağ tarafta idare etmeyi, vücudum ona dönük olacak şekilde oturmayı düşündüm ama tırnağımı uyuşmuş avcuma şimdiden geçirmiştim, bu yüzden diğer tarafa koşup kapıyı açtım.

"Yerini çalıyorum," dedim.

Jackson sağa kaydı ve taksiye bindim. Şaşırmış ya da rahatsız olmuşsa da belli etmedi. Ona benimle ilgili neler anlattın, Theo? OKB'mi biliyor muydu? Aynı anda kapılarımızı kapadık. Şoföre adresi söyledim ve sekiz dakikada eve vardık. Taksiciye nakit ödeme yaptım ve inip koşarak binaya girdik.

Bize ilk 2011 yılında gelmiştin. Ailen Denise'in sınıf arkadaşının doğum günü partisindeydi. Evde yalnız kalmanı istememişlerdi. Benim ailemi aramışlardı ve babam birkaç saatliğine bize gelece-

ğini söylediğinde çok heyecanlanmıştım çünkü yaz tatili olduğu için birlikte vakit geçirmemiz daha zordu. *X-Men* DVD'leri izlerken getirdiğin ortaçağ kalesi yapbozunu yapmıştık. Yapbozu yaparken birbirimizi yakın zamanda tekrar görme planı yaptık –annemle babamın seninle taşkınlık yapmamı sorun etmeyeceklerini varsayarak tabii ki– ve birbirimize hiç söylemesek de senin de beni ne kadar özlediğini hissedebiliyordum.

Fakat Jackson'ı bizim eve getirmek tamamen farklıydı.

Apartmanın dışı havalı görünüyordu ama içeri girdiğimizde daha önce hiç dikkatimi çekmeyen şeyleri fark ettim: Kapıcının olmayışı; koyu mavi tırabzanların dökülen boyası; her gün silinmesi için kimsenin tutulmadığı asansör düğmelerindeki parmak izleri; koridordaki halının üzerindeki sararmış leke. Jackson'ın bunları görmemesini diliyordum. Bu aptalcaydı, sonuçta özel okula gidiyor ve her ay yüklü miktarda harçlık alıyordum ama Jackson'ın sizin oturduğunuz muhteşem bina ile burayı kıyaslayacağından ve senin her zaman daha iyisini hak ettiğini hissedeceğinden korkuyordum.

Kapıya ulaştık. Jackson duvara yaslandı.

Kilidi açıp içeri göz attığımda babamın koltukta annemle birlikte uyuduğunu ve televizyonun hâlâ açık olduğunu gördüm. Onlar salondayken Jackson'la orada konuşmak zor olacaktı. Parmak ucumuzda içeri girip odama gittik ve Jackson kapıyı kapadı.

"Ailemin kendi odaları var, yemin ederim," dedim. "Annem ara sıra koltukta uyumayı seviyor."

Jackson cevap vermedi. Odamı inceledi, yatağımın kenarındaki çerçeveli fotoğraflarına baktı. Dışarıda, onunla yaşadıkların bana batabilir, saplanabilirdi. Ama orası; yataktan, raflardan, duvarlardan ve masamdan hatıraların aktığı odam benim çöplüğümdü. İstersem kendi anılarımı silah olarak kullanabilirdim. Ama istemiyordum. Ölümünün acısını ondan çıkarmayacaktım, özellikle de sen bizi izliyorken.

Onu izlemeyecektim.

Jackson yatağımın yanına gidip fotoğrafların başında durdu ve sonunda senin bankta bana gülümsediğin fotoğrafı aldı. "Özel bir gün müydü?" diye sordu sessizce.

"Birkaç yıl önce annemlerin nisan ayındaki evlilik yıldönümünden," dedim. "Sanırım on yedi yaşından beri birlikteler. Bilmiyorum, babam on altı, annemse on yedi yaşında olduklarını iddia ediyor ama sanırım yıldönümlerini farklı hesaplıyorlar, anlarsın ya." Jackson'la birlikte o fotoğrafa bakmamalıydım çünkü ağlayabilirdim ama gülümsemeni anılarımın dışında görmeyi özlemiştim, bu yüzden yanına gittim. "Serin bir akşamüstüydü."

"Ebeveyninin evlilikleri iyi gidiyor mu?"

"Evet, harikalar. Hatta bazen içeri girip de onları konuşup kahkaha atarken bulunca şaşırıyorum. Şimdiye kadar birbirlerine söylenecek her şeyi söylemiş olmaları gerekmez miydi? Ama hayır. Asla susmuyorlar ve buna bayılıyorum." Ancak sustuktan sonra kendi ebeveyni yüzünden bunu sorduğunu fark ettim.

Jackson bilgisayar sandalyeme oturup büyük paltosunun içinde omuz silkti. Bakışlarından hayal kırıklığı anlaşılıyordu, ardından gözlerini yine yıldönümü fotoğrafına çevirdi. "Theo'yla ilgili benimle aynı hayalleri kurmamışsın gibi davranmayacağım. Sen Theo'yu o şekilde seviyordun, biliyorum."

Sevmek. Seni seviyorum; geçmiş zaman değildi.

Devam etmeden önce bir şey söylememi beklemedi. "Ama insanlar beni ciddiye almıyor, Theo ve aşkım için mahvolmaya iznim yokmuş gibi davranıyorlar çünkü henüz resmi olarak alkol alacak yaşta bile değilim. Hatta babam tekrar âşık olmak için koca bir hayatım olduğunu söyleme cüretini gösterdi."

"Bana kalırsa döndüğünde bazı hafta sonu ziyaretlerini atlamalısın."

Jackson güldü. "Fark etmez ya da umurunda olmaz. Havayolu şirketinde çalışıyor, bu yüzden başka bir şehirde kalma ya da barlarda kadınlarla tanışma fırsatı doğar ya da... üzgünüm. Susuyorum." Ne

için özür dilediğinden tam olarak emin değildim ama sürekli bir şeyler için özür diliyordu, değil mi? Bana baktı. "Sen de yenilmiş hissediyor musun? Bir yarışta ilk sırada giderken düşüp dizimi kırmışım da uğrunda koştuğum her şey bitmiş gibi hissediyorum."

Bunun seni kazandığını düşündüğünü söylemesinin sinsi bir yolu olmadığını umdum. Özür dilemek için o an doğru zamandı. "Ben de aynı yarışta koşuyordum, Jackson. Ve sen ilk sırada değildin."

"Seni kastetmedim, yemin ederim. Sadece kendimi hiçbir zaman Theo gibi birini elde edecek kadar değerli görmedim. İlk sıradan kastım buydu," dedi Jackson.

Bakışlarından kaçındım. "Üzgünüm."

"Anlıyorum. Sen ve Theo birlikte büyüdünüz ve neredeyse her konuda birbirinizin ilkiydiniz. Ama onu benim de sevdiğimi anlıyorsun, değil mi? Senin yüzünden bazen inanmakta güçlük çeksem de o da beni seviyordu. Benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama keşke Theo'yla ilişkimizi değersiz görmeseydin, özellikle de her çiftin bir yerden başlaması gerektiği düşünülünce. Sen sadece erken davrandın."

Sanırım bir şey söylemem gerekiyordu. Ama yapamadım.

"Kızgınsın, değil mi? Konuş benimle. Theo'yla ne zaman bir konuda anlaşmazlık yaşasak hemen konuşup çözerdik. İçimize atarsak çok daha kötü bir hal alırdı. Lütfen konuş benimle, Griffin," dedi Jackson.

Yüzleşmeler sırasında her zaman susar ve içime kapanırdım. Bana bunun yanlış olduğunu söylerdin. Yine de bu kez geri dönüşü olmayan bir şey söylememek için her zamankinden daha çok çaba sarf ediyordum. *Senin* bağışlayıcılığını arıyordum. Seninle ilgili sorunlarımda sessiz kalmak, yeniden birlikte olduğumuzda aşmayı planladığım bir şeydi, özellikle de bana Jackson'la ilişkinde sorunları konuşarak çözmenizin nasıl işe yaradığını söyledikten sonra. Sorunları çözmek istemediğimden değildi; sadece olayın hararetiyle

yetersiz ya da kırıcı bir şey söylemekten çekindiğimden konuşmak istemiyordum.

Ama Jackson'ı da bazı konularda üzdüğümün farkındaydım. İlişkinizin ilk aylarında ne zaman kavga etseniz benimle paylaşıyordun. Jackson bizim yakınlığımızdan, beni hayatından çıkarmasına asla izin vermemenden hoşlanmıyordu. Jackson hakkında kötü bir şey söyleyemediğim için sana zamana bırakmanı, her şeyin yoluna gireceğini söylemek zorunda kalıyordum. Beni her aradığında Jackson'la ayrıldığınızı söylemeni ve bunun kavgalarınız yüzünden değil beni hâlâ çok sevdiğin ve çok özlediğin için olmasını umuyordum. Fakat istisnasız her seferinde konuşmamız, "Tıpkı söylediğin gibi sorun çözüldü. Beni dinlediğin için teşekkürler, Griffin," şeklinde sonlanıyordu.

Yatağıma oturdum. Ne söyleyeceğim hakkında artık hiçbir fikrim yoktu.

Jackson ayağa kalkıp montunun fermuarını çekti. "Gideceğim." Kapıya yürüdü. "Tüm bunlarla canını sıktığım için üzgünüm." Durup bana hayal kırıklığıyla baktı. Sessizliğe gömüldüğümde bana attığın bakıştan çok da farklı değildi. "Denediğim için üzgünüm, Griffin. Gerçekten anlayacağını sanmıştım."

Bundan hoşlansam da hoşlanmasam da konuşmak zorundaydım. Jackson'ın da seninle bir geçmişi vardı. Birlikte espriler yaptığınızdan, en sevdiğiniz mekânlarınız, canımı acıtacak fotoğraflarınız olduğundan emindim ama yüzünü tekrar görmeye değebilirdi. Hakkında hikâyeler duymak beni Kaliforniya'daki seninle tanıştırabilirdi. Hiç görmediğim bir yanın vardı. Jackson bunu tanımakla kalmamış, sayesinde sana âşık olmuştu.

"Gitme," dedim. "Haklıydın. Aynı kişiyi sevdik ve bu tuhaf gelse de o oturup konuşmamızı isterdi; duymak istemeyeceğim ya da kendime saklamayı tercih edeceğim şeyler hakkında bile." Yatağımdan kalkıp dolabıma gittim. Ailemin, biz çıkmaya başladıktan sonra kalmana izin verdiği ender zamanlar için aldığı şişme yatağı

çıkardım. Onu hiç kullanmamıştık tabii ki. "Kalmalısın. Dışarısı berbat. Belki yarın sabah konuşmayı tekrar deneyebiliriz."

Jackson tereddüt etti. "Emin misin?"

Şişme yatağı yatağımdan uzakta, odamın diğer tarafında açtım. "Evet." Şarj aletimi prizden çekip yatağıma attım ve hava pompasının fişini taktım. Gürültülüydü ve annemleri uyandırabilirdi ama yapacak bir şey yoktu. Saat bire çeyrek vardı ve sesli mesajını dinleyip uyumaya hazırdım.

"Teşekkürler, Griffin," dedi sessizce.

"Sorun değil. Üzerine bir şey vereyim." Alışkanlıktan senin çekmeceni açtım. Bir an için donakalarak tişörtlerine, iki çift pijamana, spor şortuna –spor salonundan nefret etmene rağmen–, çoraplarına, komik olsun diye getirdiğin Monopoly tulumuna ve kazağına baktım. Jackson'a senin kıyafetlerini asla vermeyecektim. Çekmeceni kapayıp kendiminkilerden birini açtım ve bana küçük gelen uzun kollu üst ile pijamayı şişme yatağa attım. "Su ister misin?"

"Zahmet olmazsa, teşekkürler."

Odadan çıkıp tuvalete girdim, dişlerimi fırçaladım, mutfakta parmak ucunda yürüyerek iki bardak su aldım ve döndüğümde Jackson kıyafetlerimi giymişti. Ona bardağını uzattım. Varlığına – hiçbir şekilde ilişki kurmak istemediğim bu çocuğun varlığına– hâlâ alışamamıştım. Seninle uyumaktan sekse, video oyunu oynamaktan yapboz yapmaya, kavga etmekten tuhaf şekilde öpüşmeye, kötü karaokeden müzik olmadan dans etmeye kadar her şeyi yaptığım bu odada –kendimiz olduğumuz, birbirimize ait hissettiğimiz ve bu ikisinin arasında birçok şey yaşadığımız yerde– geceyi onunla geçireceğim gerçeğine alışamamıştım.

Dolaptan onun için bir örtü ve yatağımdaki yastıklardan birini aldım. Bunlar sadece benim kullandığım, senin kullanmadığın şeylerdi; seninkiler benimle kalacaktı. Yatağımda üç yastık kalınca açıklama yapmadan ona ikinci yastığı fırlattım.

"Ben yatıyorum," dedim ışıkları kapatırken. Jackson'ın yüzüne ay ışığı vuruyordu. "İhtiyacın olursa banyo odamın solunda."

Jackson çoktan uykuya dalmışım gibi, "Teşekkürler," diye fısıldadı. "İyi geceler."

Kotumu ve sweatshirt'ünü çıkarmadan yatağa girip ona arkamı döndüm. Yastığını göğsüme bastırdım ve eskiden yüzünün olduğu yere başımı yasladım. Telefonumun şarjı bitiyordu ama kulaklığımı takıp sesli mesajını tekrar tekrar dinledim.

Dördüncü dinleyişimin ortasında Jackson bana seslendi.

"Griffin? Pardon, Griffin, uyanık mısın?"

"Evet?" Duvara baktım.

"Bana şans verdiğin için teşekkürler. Theo'nun senin hakkında konuşmayı neden bir türlü kesmediğini şimdi anlıyorum."

Cevap vermedim. Ama telefonumu bıraktım. Yüzümü yastığa iyice gömdüm, gözlerimi sımsıkı kapadım ve uykuya dalmak için elimden geleni yaptım ama kulağımı çekiştirmem ve ağlama ihtiyacım beni uyanık tutuyordu. Biz ayrıyken beni hayatta tutuyordun. Aynı şeyi senin için yapacağıma söz verdim.

Jackson'ın ağlamasına uyandım. Hıçkırıklarını bastırmaya çalışsa da beceremiyordu. Birkaç gün önceki halime çok benziyordu; keder karşısında pes ediyordum ama kelimelerin daha iyi hissettireceğini düşünenlerin dikkatini çekmeyecek kadar alçak sesle ağlıyordum. Ona dönemezdim çünkü yatak gıcırdarsa uyanık olduğumu anlardı. Bu yabancıyı nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum.

Jackson da tıpkı benim gibi seni seviyordu. Ve yine tıpkı benim gibi senin olmadığın evrende sıkışıp kalmıştı. Ne söyleyeceğini biliyordum: Sonsuz sayıda alternatif evren vardı. Öbür tarafta Jackson'a göz kulak olmaya karar verdiğin bir tane var mıydı acaba? Hayır, bu yanlış olurdu. Jackson bile sürekli benim hakkımda konuştuğunu söylemişti. Ölümde bile benim yanımda olmadığın bir evrende yaşadığımı kabul etmiyordum. O ağlarken onun için üzüldüğüne, teleskobunu biraz sola kaydırıp onu rahatlatmak için hiçbir şey

yapmadan uyanık bir şekilde yattığımı gördüğüne inanmayı reddediyordum. Dünyanın en kötü insanı olduğumu düşünüyor olmalıydın ama yemin ederim, değildim. Elbette bazı hatalarım oldu ve onları fark ettiysen üzgündüm ama zamanı ve onları geri alamazdım. Beni affetmek zorundaydın.

Tabii bu evrende olduğunu, izlediğini varsayarak konuşuyordum.

ANI

31 EKİM 2014, CUMA

Theo'nun odasında Wade'le birlikte yaptığımız perili malikâne yapbozu ortaya çıkmaya başlamıştı. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildim. Cadılar Bayramı'nda diğerleriyle parti yapmak yerine zamanımızı buna harcıyorduk.

Wade hayalet kralın tacını alıp malikânenin kırık camlarına vurdu. Dr. Who kılığında giyinmişti. "Theo? Acele eder misin?" dedi. "Cadılar Bayramı ne sıklıkla cuma gününe denk geliyor?"

"On üçüncü cumaya denk geldiğinden daha sık," dedi Theo hiç tereddütsüz. Daha tam giyinmemişti bile. Bilgisayarının başında erken kabul makalesi üzerinde çalışıyordu.

"Onu söylediğimde on üç yaşındaydım," diye sızlandım. "Yeter artık."

Theo'yu seviyordum ama Cadılar Bayramı'nı da çok seviyordum. Brooklyn'de sis makineleri, karaoke, DJ ve hepsinden önemlisi hepimizin katılmaya çalıştığı kostüm yarışması vardı ama Theo'nun makalesini gece yarısına kadar göndermesi gerekiyordu. Saat yedide gönderecekti ama yeniden okumak gibi bir hata yapmıştı. Görünüşe bakılırsa, bir aydır yazmak için uğraştığı hiçbir şeye inanmıyordu

artık. Saat 21.45'ti –tek sayı– ve hâlâ sissiz, karaokesiz ve DJ'siz odadaydık.

En azından kostümlerimizi giymiştik. Hiçbirimiz *Dr Who* hayranı sayılmazdık ama Wade yünlü ceketini giymiş, kırmızı papyonunu, onunla uyumlu fötr şapkasını takmış ve asa benzeri bir sopa almıştı; hepsi partinin ev sahibi Shania yüzündendi, kendisi büyük bir *Dr. Who* hayranıydı ve Wade'in son gözdesiydi. Wade aynı zamanda birinin kendisine "siyahi Dr. Who" diyeceği her sefer için Theo'yla bir dolarına bahse girmişti.

Theo ve ben tabii ki bu evrenin gördüğü en muazzam kostümleri giymiştik: zombi korsanlar. Bu, ilişkimize bir göndermeydi ama aynı zamanda aptalca eğlenceliydi. Ben Kanlı Tek Göz Theo'nun saldırdığı gemi çalışanı Griffy'dim. Fakat Theo'nun üzerinde bana sarıldığında bulaşan sahte kan dışında henüz tek damla kan yoktu.

"Daha ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordu Wade. "Makalenin iyi olduğuna eminim."

"'İyi' ile idare edecek olsaydık partiye bir hafta önce gitmiştik," dedi Theo, arkasına dönüp bize sert sert bakarak. "Her şeyi doğru yaparsam her şey değişebilir, tamam mı?" Nadiren bu şekilde bakardı. Gözlerinde, çıldırmak üzere olduğunu gösteren bir telaşın izleri vardı. "En akıllı kişi olduğumu düşünmem için gerçekten aptal olmam gerekir. Benden daha nitelikli bir sürü aday var ve girebilmem için onların makalelerini mahvetmiş olma ihtimaline bel bağlamayacağım." Elleriyle yüzünü kapadı. "Üzgünüm, bensiz gitseniz iyi olur."

Wade bana bakıp sessizce gidelim mi diye sordu.

"Sen git," dedim. "Shania'yla iyi şanslar."

"Makalende iyi şanslar, Theo," dedi Wade. "Sana siyahi Dr. Who faturasını gönderirim."

Wade çıktıktan sonra Theo'nun önünde diz çöküp ellerini tuttum. Gözlerinin kızardığını görünce çok şaşırdım. "Neler oluyor?" Onu ağlamaya en yakın gördüğüm andı bu.

"Değişiklikler, Griff. Gelecek sene üniversitede olmak istediğimi biliyorum. Kabul edilirsem her şeyin çok güzel olmayacağını da

biliyorum. Daha bir sene var ama seni çok özleyeceğimi biliyorum." Theo yere oturup kolumu omzuna doladı ve yüzünü göğsüme yasladı. "Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum."

"Üniversiteye gitme fikrini de seviyorum. Umarım bu bizi bitirmez. Her zaman lisenin kimsenin umursamadığı puanlı bir oyun olduğunu düşünürdüm ama yanılmışım. Doğru insanlar umursuyor. Sınıf birincisi olmadığım bazı alternatif evrenlerde muhtemelen rahat davranarak bu fırsatı kaçırırdım."

"Ama kaçırmadın," diye belirttim. "Fazlasıyla önemsediğin için makaleni dördüncü kez yazıyorsun."

"Kabul edilmezsem tam bir başarısızlık sergilemişim gibi hissedeceğim."

"Bu üzerinde çok fazla baskı oluşturur, Theo. Bir sene daha oluşmasını beklemediğin bir baskı," diye hatırlattım. Koluna masaj yapıp derin nefes aldım. Bu kadar zeki birini rahatlatacak kelimeleri bulmak hiçbir zaman kolay olmamıştı. "Sadece iyi notlar alan biri değilsin, Theo." Beni "aşırı derecede mükemmel notlar" diye sevimli bir şekilde düzeltmesini bekledim ama havasında değildi. "Yalnızca sınavlar için bilgileri ezberleyip ertesi gün unutan biri değilsin. Sınavlarda atıp tutturmuyorsun. Banyoya girerken yanına ders kitabı alıyorsun. Aslında gerçekten tuhaf bir süper kahramansın."

İsteksizce gülümsedi. "Bir gün Batman maskesini çıkaracak ve altındaki kişi ben olacağım."

"Robin daha seksi ama idare ederim."

Bana baktı ve uzanıp onu öptüm.

"Moral verici konuşmam nasıldı?" diye sordum.

"Motive oldum," dedi Theo. "Ama dışarı çıkıp en sevdiğin tatilin tadını çıkarmadığın için kendimi suçlu hissediyorum. Git buradan."

Göz bandımı çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattım. "Zaten kaşındırıyordu." Ayağa kalkıp onu da kaldırdım. "Makalene dönmeden önce iki dakikalık mola vereceksin." Theo biraz gergin görünüyordu

ama Cadılar Bayramı karşılığında iki dakikayı sorun etmedi. "Ailem bana bu öpücükleri ben küçükken öğretti."

Onu öpecekmişim gibi yüzüne yaklaştım ama onun yerine kirpiklerimi kirpiklerine dokundurup onun da aynısını yapmasını bekledim. "Bu kelebek öpücüğü."

"Biraz gıdıklıyor," dedi.

Birkaç kez alnımla alnına vurdum. "Bu mağara adamı öpücüğü."

"Mağara insanlarının bu kadar romantik olduklarını bilmiyordum."

Burnumu burnuna sürttüm ve Theo aynısını yapana kadar durmadım. "Bu Eskimo öpücüğü." Bunlar gibi özel bir öpücüğün daha olmasını istiyordum. "Ailem sadece üç tane öğretti ama şimdi bir tane daha bulurum... ah..." Pencereden dışarı, yaşayan ölülerle dolu sokaklara baktım. "Zombi öpücüğü." Homurdanarak çenesini dişledim. Theo da zombi öpücüğünü yapınca kahkaha attım.

"En çok zombi öpücüğünü sevdim," dedi. "Üniversiteyi boş ver, onun yerine seks yapalım."

"Annenler ve Denise burada."

"Onları da boş ver."

Gülümsedim. "Hayır. Makalene yardım edeceğim. Haydi." Sandalyeyi işaret edince iç çekti. Ama yerinde duramıyordu ve volta atmaya başladı.

Soru basitti: Yaratmaktan en gurur duyduğunuz şey nedir?

Theo başta animasyon videolarından bahsetmek istemişti ama bu akşam fikrini değiştirmişti; alternatif evrenleriyle çok gurur duyuyordu. Birlikte günlüğüne baktık. Pencerenin önünde duruyorduk ama sokaktaki Harry Potter'lar ve işveli dinozorlar dikkatimi zerre dağıtmadı. Theo beni resmen zihninde, hayal gücünde yürüyüşe çıkardı ve ikimiz de kaybolduk; bu evrenin neden diğerlerinden üstün geldiği konusunda kaybolduk. Biz beyinlerle beslenmek için gemiyi terk etmeyen iki korsandık ama önümüzde kesinlikle daha muazzam bir yolculuk vardı.

Neyse, bir sonraki Cadılar Bayramı bizimdi.

BUGÜN

25 KASIM 2016, CUMA

Günaydın, Theo. Dün gece seni o şekilde bıraktığım için üzgünüm. Benim yerime Jackson'ın üzerinde süzüldüğün fikrini bir türlü aklımdan çıkaramadım. Sanki tüm vücudum kaşınıyordu ve bu kaşıntıyı gidermeyi beceremiyordum. Geçmişimizin derinlerine indim ve seni sonunda bana döndürecek tüm güzel zamanlarımızı ve mutlu anılarımızı hatırladım.

Yine de Jackson'a ne sıklıkla baktığını merak ediyordum.

Jackson.

Burada olduğunu unutmamıştım. Ağlaması içimde hem şefkat hem de öfke kasırgası oluşturdu ve o kederin gücüne karşı güçlü dursam da kesinlikle hırpalanmıştım. Dönüp bitkin düşerek uyuyakalıp kalmadığına ya da benim gibi duvarları izleyip izlemediğine bakmalıydım ama kendimde bunu yapacak gücü bulamadım.

Jackson haklıydı: Önceki gün ikimiz için kötü bir başlangıç olmuştu. Neyin başlangıcı olduğunu bile bilmiyordum. Neyse ki o gün okul yoktu da evde kalmama izin vermeleri için ailemle tartışmak ya da her şeye rağmen beni gönderdikleri okulda dersler arasında zombi gibi gidip gelmek zorunda kalmayacaktım. Günü Jackson'la arkadaş olmayı senin için yeniden deneyerek geçirecektik.

Telefonumun saati 08.02'yi gösterdiğinde doğruldum. Arkamı döndüğümde Jackson yatakta değildi. Battaniye yatağın üzerinde dümdüz duruyordu ve Jackson'ın kıyafetleri yerdeydi ama kendisi odada değildi. Duş almak için banyoda mı diye bakmak üzere odamdan çıktım ama banyonun kapısı açıktı. Annemin dizüstü bilgisayarının klavyesinin sert tıkırtılarını duydum. Onunla hep dalga geçer, gençliğinde nasıl göründüğüyle ilgili sorularını cevaplamamak için meşgulmüş izlenimi bırakmakla suçlardın.

Salona girdiğimde annemi yemek masasında, senin yerinde oturan Jackson'la birlikte buldum. Ona o sandalyenin senin olduğunu söyledi mi yoksa Jackson senin yüzünden mi o sandalyeye oturma ihtiyacı hissetti, bilmiyordum. Belki de tamamen tesadüftü.

"Üzgünüm," diyordu annem. Başta benden özür dilediğini sandım ama bilgisayarını kapayıp Jackson'a baktı. "Bazı müşteriler bugün e-postalara cevap vermeyeceğime dair notumu almamış. Ee, bu dönem ara mı vereceksin?"

"Öğretmenlerim anlayışlı yaklaştılar ama okula gitmek içimden gelmiyor," dedi Jackson.

"Aynen," dedim yanlarına giderken. Sen o sandalyeye oturduğunda yaptığım gibi tam karşısına oturdum ve gözlerimi önündeki simitten ayırmadım. "Ama kimse ara vermeme izin vermiyor, bu yüzden muhtemelen her şeyde başarısız olacağım."

"Her şeyi düzeltmek için hâlâ vakit var," dedi annem kibarca.

Öğretmenlerimle fazladan not ve her istediğimde danışman öğretmene koşabilmem için izin vermeleri hakkında yaptığı konuşmayı anlatmaya başladı. Ama başımı kaldırdığımda onu dinlemeyi bıraktım. Jackson Wright'ın neden burada, evimde, benim kıyafetlerimle olduğunu yeniden düşünüyordum.

Jackson pek çok açıdan benim klonum gibiydi. Ela gözlerimiz uykusuzluktan ve ağlamaktan şişmişti ve geçen sene tüm haftayı sabaha kadar Xbox oynayarak geçirdiğimiz zaman oluşan koyu renk halkalardan daha da koyu halkalarla çevrelenmişti. Simidine neredeyse hiç dokunmamıştı ve onun da son zamanlarda yalnızca

karnının guruldamasını geçirecek kadar yediğinden emindim. O da okulla ve hayatın beklentileriyle uğraşacak durumda değildi; seni seviyordu ve sen de onu sevmiştin.

"Griffin? Griffin?" Annem elimi tutup sıktı.

"Özür dilerim." Elimi elinden çektim. "Yine düşüncelerimde kayboldum." Jackson avcumu kaşıdığımı görmesin diye elimi masanın altına sakladım.

"Özür dilemene gerek yok." Annem ayağa kalkıp bilgisayarını aldı. "Babanı kaldıracağım."

Babamın yatak odasına ne zaman geçtiğini bilmiyordum ama annemin ona Jackson'ın neden burada olduğunu açıklamasını umuyordum.

"Uyuyabildin mi?" diye sordum. Aptalı oynamanın da ayrı bir yalan söyleme çeşidi olduğunu biliyordum.

Jackson omuz silkip bakışlarımdan kaçındı. "Bilirsin işte."

Uyuyabildim mi demek istedi yoksa *iyi uyumadığımı gayet iyi biliyorsun* mu demek istedi, emin değildim ama fazla kurcalamayacaktım.

"Russell ya da Ellen'la konuştun mu?"

"Bir saat önce Ellen'ı aradım. Bu sabah hepsi dinleniyor galiba." Jackson simidi aldı ve bozuk para gibi döndürmeye başladı. Ardından kızaran yanaklarıyla bana baktı: "Gece kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Sabah seni rahat bırakmak için gitmeyi düşünüyordum ama Ellen'ı aramak için buraya geldiğimde annen uyanıktı."

"Seni cenazeden hatırladı mı?" Böylece aptalı oynamaya devam ettim çünkü annem zaten Jackson'a fotoğraflardan aşinaydı. İkiniz için hazırlayıp internete koyduğun albümü göstermiştim. Jackson'ı bana benzettiğim için deli olmadığımı söylemesini istemiştim.

"Evet, tanıdı," dedi Jackson ve biraz çekinerek, "Beni gördüğüne çok şaşırdığı belliydi ama," diye ekledi.

Cenazeye katılıp da iki erkeğin tuhaf rekabetine tanık olmuş ve seninle ilgili hayatlarının aşkı olduğuna dair ayrı ayrı konuşma

yapmalarına şaşırmış herkes gibi onun da sersemlediğini tahmin edebiliyordum. Bu sabaha dek, odamdan senin dışında bir erkek çıktığını görmemişti. "Benim hatam. Burada olduğunla ilgili tahtaya not yazmalıydım."

"Serinkanlı davrandı," dedi Jackson. Bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Sana bir şey sormam gerek. Lütfen dürüst cevap ver. Kaldıramayacağımı bilsem sormazdım, tamam mı?"

Bana senin hakkında son derece özel bir şey soracaktı, Theo, bunu hissedebiliyordum. Belki ilk seferimizi ya da neden ayrıldığımızı soracak kadar cüretkârdı.

"Benden nefret ediyor musun?" diye soruverdi. "Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum. Ama nefret etsen hissederdim. Sanırım Theo olmadan seninle ne durumda olduğumuzu bilmek istiyorum."

Bu kahvaltı, beni unuttuğun ilk kahvaltıdan bile tuhaftı. Ayrılmamızdan birkaç hafta sonra yediklerinin fotoğrafını bana abartılı bir yazıyla göndermemeye başlamıştın. Fotoğrafların yüzde doksan ihtimalle beni gülümsetiyordu ve yataktan çıkma konusunda kendimi iyi hissettiriyordu. Ama Jackson Wright'ın salonumda bana kendisinden nefret edip etmediğimi sorması... Bu kesinlikle daha tuhaftı.

Tam ona cevap vermeyi deneyecektim ki annemle babam el ele içeri girdi.

"Gregor, bu Jackson," dedi annem.

Jackson ayağa kalkıp elini uzattı. Babamın onun elini sıkmadığı her saniye ağlamalarım ve nefretimle bu direncinin kaynağı olduğum için kendimi daha suçlu hissediyordum. Babam sonunda elini sıktı; muhtemelen söz konusu başka bir çocuk olduğunda yetişkinliğini babalığının önünde tutması gerektiğini hatırlamıştı, özellikle de evimizde zaten yeterince huzursuz bir çocuk varken.

"Günaydın," dedi babam ve çabucak koltuğa yöneldi. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Pazartesi dönüyorum," dedi Jackson oturmadan. "Aslında artık Theo'nun evine gitsem iyi olacak." Tabağını eviyeye götürmek istedi

ama annem tıpkı sana yaptığı gibi onu durdurdu. Jackson anneme ve babama dönerek, "Kahvaltıya kalmamı sorun etmediğiniz için teşekkürler," dedi.

Odama yönelirken ben de peşinden gidip kapı eşiğine yaslandım.

"İyi misin?" diye sordum.

Jackson şişme yatağa oturup telefonunu parmak boyutundaki kaykaylar gibi avcunda döndürdü. "*Sen* iyi misin?"

"Tabii ki hayır."

"Aynen."

Telefonunu bırakıp örtüyü katladı, yerden kıyafetlerini aldı ve tek kelime etmeden banyoya gitti.

Şişme yatağın başlığını çıkarıp sönmesini izledim. Yatak kendi kendine katlanırken kulak tırmalayıcı ıslığı giderek sessizleşti. Jackson'ın yastığı da dahil her şeyi dolaba attım. Bitkindim. Uyumak için her şeyimi verirdim. Ama ona bir şans daha vermeliydim. Bunu biliyordum.

Jackson banyodan çıkıp kıyafetlerimi bana verdi. "Kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkürler, Griffin. Bir taksi çevireceğim."

"Paran cebinde kalsın," derken maddi durumundan bihaberdim ama boşa harcayacak parası olmadığını tahmin ediyordum. "Seninle oraya yürüyebilirim." Sweatshirt'ünün üzerine denizci paltomu geçirdim.

"Dışarısı çok soğuk değil mi?"

"Muhtemelen o kadar kötü değildir." Telefonumun uygulamasından hava durumuna baktım. "Tamam, bayağı soğuk ama temiz hava eminim sana da iyi gelecektir." Botlarımı giyip telefonumu ve anahtarlarımı aldım. "Özellikle de tüm hafta sonunu evde geçireceksen."

"Haklısın. Teşekkürler, Griffin." Montunu ve tek eldivenini giydi. Yedek eldivenimi aramak istiyordum ama Jackson çoktan kapıya yönelmişti. Salonda annemlere el salladı; Jackson'ın el sallaması gönülsüz müydü yoksa tereddütlü mü, anlayamadım. Yanımızda olsan bu konuda bana yardımcı olabilirdin. "Kahvaltı için tekrar

teşekkürler, Bay ve Bayan Jennings. Umarım güzel bir hafta sonu geçirirsiniz."

Ona soyadımı hiç söylememiştim. Ya senden ya da Facebook'tan öğrenmişti. Ama davranışlarında olmasa da bakışlarında senin gördüğünü tahmin ettiğim şeyi görür gibi oldum. Jackson kesinlikle "birini yağmurdan kurtaracak" bir kalbe sahipti.

"İyi yolculuklar." Babam koltuktan kalkmadı; başını bilgisayarından doğru düzgün kaldırmadı bile. Kesin senin, izin günlerinde ve hafta sonları beyin jimnastiği olsun diye önerdiğin oyunlardan birini oynuyordu. "Nereye gidiyorsun, Griffin?"

"Onu Theo'lara götüreceğim." Her zaman senin evin olduğunu söylerdim; kiraya tek bir kuruş harcamamana, artık fiziksel olarak orada yaşamamana rağmen. "Zaten biraz yürümek istiyordum."

Ne annem ne de babam karşı çıktı. Alternatif versiyonumun odama kamp kurup bitmek bilmeyen döngüde senin sesli mesajını dinleyeceğinin fazlasıyla farkındaydılar.

"Güzel. Planınız değişirse bizi ara." Annem bilgisayarının başından kalktı ve gelip Jackson'ın elini sıktı. "Tekrar üzgünüm..." Sözünü yarıda kesip etrafına bakındı. Senden *bir kez daha* Jackson'ın kaybı diye bahsetmemesini umuyordum. "Okulla ilgili iyi şanslar."

Bir şey söylemeden dışarıya yöneldim.

Jackson peşimden merdivenden indi. Değişen tutumumu hissedip hissetmediğini bilmiyordum ama son basamağa gelmeden kendimi toparlamam gerekiyordu ki acımı *yine* ondan çıkarmayayım. Şu an bu kelimeden nefret ediyordum ve muhtemelen hep edecektim çünkü ihanet ve hayal kırıklığı dolu bu ana yapışmıştı; bu tür rahatsız edici şeyler yüzünden insanlar söylediklerine ve yaptıklarına dikkat ediyorlardı. Son basamağa geldiğimde kederimi ya da utancımı üzerimden nasıl atamıyorsam, bu çirkinliği de atamamıştım. Sürekli çevrilen bozuk para gibiydim –yazı, tura, yazı, tura, yazı, tura, yazı, tura–, sanki biri bir şeye kesin karar vermek için beni havaya atmıştı ama yakalamamıştı ve yere indiğimde üstte ne olacağını göremeden bir uçurumdan düşüyordum.

Elimi montumun cebine sakladım ve huzur içinde avcumu kaşıdım.

Jackson'ı evinize her zamanki yoldan götürmek istiyordum ama çok fazla anıyı tetiklerdi.

"Soldan gidelim," dedim ve süpermarket ile araba kiralama yerine son anda arkamı döndüm. "New York'ta arkadaşların var, değil mi?"

"Sayılır. Arkadaşlarım Anika ve Veronika NYU'da tiyatro bölümündeler. Liseden arkadaşız ama mesafenin mahvettiği türden bir arkadaşlık bizimkisi." Jackson omuz silkti. "Onları özlüyorum ama internette bensiz de gayet iyi olduklarını görüyorum."

"Üçünüz ne kadar yakındınız?"

"Birinci sınıfta arkadaş olmuştuk. *Dungeons & Dragons* kulübünün tanışma toplantısıydı ve biz de katılmak istiyorduk ama lisedeki pozisyonumuz konusunda onların da benim kadar tereddütlü olduğunu görmüştüm. Bilmiyorum, on dört yaşında gibi davranıyorduk sanırım."

Demek Jackson on dört yaşından bu yana yüz yıl geçmiş gibi konuşan on sekizliklerdendi. Bunu çekici bulduğuna emindim.

"İkinci sınıfta hepimiz bu saçmalığı aşmıştık ama Anika'nın eski erkek arkadaşı *Dungeons & Dragons* kulübünde olduğu için Anika'nın evinde kendi okul sonrası kulübümüzü kurmuştuk ve kendi oyunumuzu yaratmıştık; Cages & Chimaeras. Hatta Theo bile..."

Sen *ne?*

"Theo ne?" diye sordum yüksek sesle.

"Şubat ayında geldiğimizde Theo da Anika ve Veronika'yla oynadı."

Bunu bilmiyordum. Seninle takılmayı tabii ki istemiştim ama seni Jackson'ın elini tutarken ya da şakalarına gülerken izlemeye katlanamazdım. Başımı kibarca salladım ama bana bakmadığı için görmedi.

"Neden buraya gelmişken onlarla görüşmüyorsun?" diye sordum.

"Onlar Şükran Günü için evdeler. Galiba benim döneceğim gün geliyorlar, kötü oldu. Skype'ta konuşmak istediler ama..." Ye-

niden sustu. Bana daha fazlasını anlatmak için üzerine gitmeye hazırdım ama Jackson durdu. En sevdiğim video oyunu dükkânı Game Express'in önündeydik. Sen GameStop'a sadık olsan da Game Express'in indirimleriyle seni hiç hayal kırıklığına uğratmadığını itiraf etmeliydin. "Birkaç dakika buraya girsek olur mu?"

"Tabii, haydi girelim."

İçeride seni bulabilirdim.

Dükkânın sıcaklığı iyi geldi. Tezgâhın arkasındaki genç kadını tanımıyordum; saçında mavi tutamlar ve gözlerinde sarı lens olan birini kesinlikle hatırlardım. Şeytani bir havası vardı. Çok havalıydı. Ama yeni yüzler gördüğüme şaşırmamalıydım. Yaz başından beri buraya gelmemiştim ve o zaman da çok uzun kalmamıştım.

"Bir sürü Gameboy eşyası var," dedi Jackson hayranlıkla. Bir kovanın içinden ucuz birkaç oyun alıp bir saniye sonra geri bıraktı.

"Evet, harika."

Almak istediğim hiçbir şey olmadığı için Jackson mağazayı –benim favorimi, seninkini değil– ilk defa gezerken onun peşinde dolaştım. En azından ben daha önce hiç gelmediğini düşünüyordum. Kışın buraya Jackson'la neden gelecektin ki... tabii bana rastlamaya ve kafamı karıştırmaya ya da seni daha çok özlememe sebep olmaya çalışmıyorsan. Susmazsam eski paranoyak halime döndüğümü düşünürdün. Son günlerde gerçekliğe daha iyi tutunduğuma yemin ederim.

Jackson Xbox oyunlarının önünde oldukça vakit geçirdi. Bir yarış oyununa, dövüş oyununa ve casus oyununa bakıp ilerlemeye devam etti.

Onu durdurdum. "Dikkatini çeken başka bir şey yok mu?"

"Pek sayılmaz."

"Baktığın oyunları sayıyordum da... üçte durdun..."

"Evet." Kafası karıştı.

"Sayılarla ilgili bir şeyim var da... Bir şeylerin çift sayıda bitmesini tercih ediyorum."

"Saydığını duymadım bile."

"İçimden sayıyordum. Sürekli içimden sayıyorum. Bazen farkında olmuyorum ama saydığımı biliyorum." Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyordum. Ona ve dünyanın geri kalanına bunun normal olduğunu, tuhaf durumlara bu kadar takılmamamız gerektiğini anlatmak istesem de bunun normal olmayacağını biliyordum; akıl sağlığım için elimden geleni yapıp rahata ermek istiyordum. "Üç beni birden çok kaygılandırıyor çünkü genelde birçok şeyden bir tane oluyor, bu yüzden üç, devamında dördün gelmesini beklediğim ilk tek sayı. Aksi takdirde odaklanamıyorum."

Jackson başını onaylarcasına sallayarak *Halo*'nun indirimli ikinci oyununu aldı. İncelediği ilk üç oyun kadar doğal gelmediği için iki oyuna daha bakmasını isteyecektim. Böylece iki tane üçlü set olurdu ve bu anı, parlayan bir altıyla sonlandırabilirdim ama durumu kabul edip ilerledim.

"Teşekkürler," dedim.

Beni yargılayıp yargılamadığını ifadesinden anlayamadım. Açıkçası son aylarda dürtülerim kötüleştikçe bazı sınıf arkadaşlarımın yaptıklarının aksine –bu konu hakkında hiçbir fikrin yoktu– böyle çirkin hisler beslediğine inanmıyordum.

"Ne zaman istersen," dedi Jackson. Rafların arasında gezinmeye devam ederken ara sıra bana baktığını yakalıyordum; her şeyi çift sayıda yapmaya özen göstermesine sebep olarak bu gezi deneyimini mahvetmiş olabilirdim. Ama öyle olmayabilirdi de. Burada rahat görünüyordu, sanki kederini kapıda bırakmıştı ve buradan çıktığımız anda yeniden peşine düşeceğini bilmiyordu. Huzuru bana yerde bir yapboz karşısında oturmanı hatırlattı.

Klasiklerin önüne gittik. Sıra sıra dizilmiş oyun kasetlerini görünce ağırlığın üzerime daha da çöktü. Bende bu konsollardan hiç olmamıştı ama sen bayılırdın: İlk PlayStation, Nintendo, Saga Genesis, fazla tutulmayan Dreamcast ve kimsenin cebine sığamayacak boyuttaki Gameboy. Tozlu cam raflara bakarken bazılarını oynadığımız ya da ödev yaparken senin oynamanı izlediğim zamanları hatırladım ve ruh halime rağmen gülümsedim. *Pac-Man*,

Space Invaders, *Earthworm Jim*, *Sonic*, *Mortal Kombat*, *Batman* ve diğerleri.

"Bitpazarı gibi," dedi Jackson.

"Ama değil." "Satılık Değildir" yazısını işaret ettim. "Yalnızca bir tapınak görevi görmesi hoşuma gidiyor."

"Bir müzede olmaması da cabası."

Alt rafta gözüme bir kutu takıldı. Tetris. Diz çöktüm. Jackson da yanımda diz çöktü.

"En sevdiği," dedi Jackson.

Bu cümlesi beni diğerleri gibi rahatsız etmedi çünkü Tetris o kadar özel bir ayrıntı değildi. Öğretmenlerin bile telefonuna el koydukları zamanlardan Tetris bağımlılığını biliyorlardı. Jackson elini cama koydu. Belki burada, yanında olduğumu unutmuştu.

Jackson'a anlatacak bir hikâyem vardı.

"Theo sana Mac: Ailenin Laneti'ni anlattı mı?"

"Hayır."

"Ondan o kadar nefret ederdi ki. Yani *birçok* insan ondan nefret ederdi. O mükemmel olacağını sanmıştı çünkü fizik temelli bulmacaları yaparak ilerlediğin bir oyundu. Ama o kadar çok kusuru vardı ki Theo mağazaya geri dönüp başka kimse acı çekmesin diye tüm kopyalarını almayı kendine görev edindi. Bunu yapmayacağına dair iki dolarına bahse girdim. Kaybettim."

Jackson hafifçe güldü ki bu harikaydı çünkü bu kırk dolarına mal olmuştu; aslında otuz sekiz dolar çünkü iki dolarını benden aldın.

"Oyun hakkında günlerce sızlandı. Bazen uyandığımda telefonumda oyunun nefret ettiği ya da mantıksız bulduğu bir şeyiyle ilgili mesaj bulurdum." Yine gülümsüyordum ve bu kez onunla *birlikte* gülümsüyordum. Üzüntüme, suçluluk duyguma ve mutsuzluğuma hoş bir ara vermiş oldum. Tıpkı hasta olup da eve tıkıldığımda yüzünü ve sesini özlerken okul biter bitmez beni arayınca kendimi yeniden bir bütün hissettiğim zaman duyduğum rahatlama gibiydi. Şu an seninle Tetris oynayabilmek için her şeyimi verirdim. Bunu

yapamayacağımı bilmek anı paramparça ederek beni bu boş evrene sürgün etti.

"Dışarıda bekleyeceğim," dedim Jackson'a.

O kadar hızlı ayağa kalkıp dükkândan çıktım ki saçlı kasiyer Yoshi anahtarlığı çaldığımı düşünüyor olmalıydı. Soğuk hava işe yaramaz zombi öpücüğü misali yüzümü ısırdı. Birkaç saniye sonra Jackson elleri boş bir şekilde yanıma geldi. Alışveriş yapmayı planladıysa –oyun almak için kötü bir zamanlamaydı– planını suya düşürmüştüm.

"Seni onun hakkında konuşmaya zorladığım için üzgünüm," dedi. "Bu hikâyeyi bilmiyordum. Tuhaf ama, güzel zamanlarımızı hatırlamaktansa onun hakkında yeni bir şey öğrenmek iyi geliyor."

"Onun hakkında konuşmak iyi geliyor," diye ona katıldım. "Her zamanki gibi." Ama senin hakkında konuşmam, seninle konuşmam ve senin cevap verememen çok kötüydü. Jackson Kaliforniya'ya bunu bilmeden dönecekti. "Theo hakkında konuşmamızın onu canlı tuttuğunu biliyorum. Ama bu onun burada yürümediği, *kendini* hayatta tutamadığı gerçeğini kolaylaştırmıyor."

Jackson başını onaylarcasına salladı, ellerini ceplerine soktu, titriyordu. Hepsi bu. Tıpkı benim ona baktığım şekilde bana bakıyordu; acı içinde. Giderek daha iyi olacağına dair ona yalan söylemeyecektim ve o da beni bu saçmalıklarla teselli etmeye çalışmadı. Sol tarafına geçtim ve evine doğru yeniden yola koyulduk.

"Geldik."

Kapının önünde durup dairenin ziline bile bakmadan içeri alınmayı bekledi. Sanırım şubat ayında burada kaldığında içeri hemen girmişti. O yerinde zıplayıp dururken onun yerine 2B'ye bastım. Ya ısınmaya çalışıyordu ya da tuvalete gitmesi gerekiyordu; tamamen sessizlik içinde geçen yürüyüşümüz boyunca bununla ilgili bir şey söylememişti.

"Kim o?" diye seslendi Ellen diyafondan.

Jackson kendi ismiyle birlikte benimkini de söyledi. Ellen kapıyı açtı.

"Yukarı çıkmayı planlamıyordum aslında," dedim Jackson'a. "Sadece seni bırakmak istedim."

"Onları görmek istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum, özellikle de Denise'i. Ama bilmiyorum, üzüntülerine saygı duymak istiyorum ve özel hayatlarına müdahale etmek istemiyorum." Bunu çok düşünmüştüm ama Jackson'a, evinden çıkmayan hayalete söylemeyi hiç planlamamıştım. "Sana laf çakmak için söylemedim. Arkadaşların da bu hafta evlerine gittikleri için seçeneklerinin sınırlı olduğunu biliyorum."

"Dürüst olabilir miyim?" dedi Jackson. Lobide ilerleyerek kapıdan sızan soğuk havadan uzaklaştı. "Birkaç dakikalığına bile olsa yukarı benimle çıkman iyi olurdu."

Jackson uyumsuz bir yapboz parçasıydı ve bunu biliyordu.

Şu an ona hayır dersem yüzünün alacağı şekli hayal edebiliyordum; eminim seni son gördüğüm zaman takındığın ifadeye çok benzerdi. Ama bunu düşünmek istemiyordum; konuyu açtığımı unutalım. O bir tabu.

"Haydi çıkalım," dedim.

Jackson'ın bana teşekkür ettiğini zar zor duydum. Merdivenden çıkıp dairenize yürürken orada olmak istemediğimi fark ettim; henüz çok erkendi. Her zaman erken olacaktı. Zaman her yarayı iyileştirmiyordu. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyorduk; bunu ancak söyleyecek rahatlatıcı ya da orijinal bir şeyi olmayan insanlar söylüyordu. Fakat insanların acı gerçekleri söylememek için mi bu yalana tutunduklarını merak ediyordum. Yara asla kapanmıyordu ve acı daimiydi; sürekli içinizi oyuyor, boğuyor, kanatıyordu.

Ellen bizi kapıda karşıladı. Her zamanki gibi elini sallamıyordu. Eve sinemadan dönen sen ve ben değil, seni seven iki erkek geldiğimiz için olabilirdi. "Günaydın."

"Günaydın," dedi Jackson onun yanından geçerken.

"Günaydın, Ellen." İçeri girdim ve Ellen kapıyı kapadığında ona sarıldım. O da bana sarıldı; seni kaybettiğimizden beri ilk kez sarılıyorduk. Bu sarılmada senden ayrıldığım için duyduğu hayal kırıklığını değil, beni hâlâ ikinci oğlu olarak gördüğünü hissettim. O an Jackson'ın beni yukarı çıkmaya ikna etmesine memnun oldum.

Ellen kolumdan tuttu. "Size buzlu çay yapayım."

Zombi korsanlar kazandıktan çok sonra bile bunu söyleyecektim: Annenin buzlu çayını –kışın bile– reddeden kişi mutluluktan nefret ediyordur. Onun peşinden mutfağa gittim, pencerenin önündeki yuvarlak masa dışında her şey aynı görünüyordu. Önce Jackson oturdu. Kendimi eski (gayet iyi durumdaki) masaya ne olduğunu düşünmekten ve yeni masa uzun zamandır burada da Ellen onun artık yeni olduğunu düşünmüyor mu diye merak etmekten alıkoymak için dört bardak –Denise için de bir tane– çıkardım. Jackson'ın yanına oturdum ve Ellen bizim için taze limonları dilimlemeye başladı.

"Theo limon isterdi, değil mi?" dedi Ellen sessizce. "Akşamınız iyi geçti mi?"

"İyiydi," dedi Jackson.

Buna daha fazla ne ekleyebilirdim, bilmiyordum. Salondan gelen piyano sesini duydum. "Denise mi çalıyor?"

"Öyle olmalı." Ellen buzlu çayı karıştırırken yan odaya baktı. "İyi, Russell yanında. Çarşamba ya da salı günü... günler karıştı artık, neyse, kız kardeşim yastaki çocukların dikkatlerini dağıtmak için onları her zamanki rutinlerine devam etmeye zorlamakla ilgili bir makale gönderdi." Bize buzlu çay doldurdu. "Denemeye değer."

"Kesinlikle." Kendi rutinlerim beni altüst etmedikleri zamanlarda sakinleştiriyorlardı.

Ellen saatine baktı. "Birazdan onu arkadaşı Mitali'nin evine götüreceğiz." Tek kelime daha etmeden salona gitti.

Mitali'yi hatırlıyordum. Hızlı konuşuyordu. Ailen yıllar önce onun için dedektif temalı doğum günü partisi yapmıştı. Mitali, Denise ve isimlerini hatırlamadığım bir sürü kız kendilerine "çocuk dedektif" yerine "yetişkin dedektif" dememizde ısrar etmişler ve

bunu fazlasıyla ciddiye almışlardı, biz de onlara uymuştuk. Sen salondaki cinayet kurbanıydın, etrafına sarı suç mahalli şeridi –*öhö öhö* parti şeridi *öhö öhö*– çekilmişti, ta ki onlar Denise'in odasında son ipucunu ararken sen su içmek için kalkana kadar. Büyük hataydı. Mitali hemen yanına gelip hile yaptığını söylemişti. En iyi yanı ise şuydu: Ölümün hakkında yanıldığım için beni kötü doktor olmakla suçlamıştı. Keşke şimdi de hile yapıyor olsaydın.

Çayı bitirip bardağı lavaboya koydum. Jackson'la, Ellen'ın arkasından salona girdik. Koltukta katlanmış battaniyeler ve bir yastık vardı. Belki de odanda uyumak rahatsız ettiği için Jackson buraya yerleşmişti. Ona sormadım.

Ellen, Russell'la birlikte taburede oturan Denise'in yanında diz çöktü ve iki eliyle birden ellerini tuttu. "Birazdan çıkmamız gerek. Mitali'nin babası senin sevdiğin elmalı turtadan yapacağını söyledi. Güzel bir kıyafet seçmene yardım etmemi ister misin?"

"Kendim giyinebilirim," dedi Denise duygusuz bir sesle. Ellerini annesinin ellerinden çekti, tabureden indi, beni gördü, döndü, sonra yine dönüp bana baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Griffin!" Üzerime atılıp belime sarıldı; sanırım cenazede ne kadar büyüdüğünü fark etmemiştim.

"N'aber, Dee?"

"Burada ne işin var?"

Bu sorunun cevabı ilginçti ama kız kardeşine gerçeği borçluydum. "Jackson dün bizde kaldı, onu getirdim."

Denise yüzünü buruşturdu, bir Jackson'a bir bana baktı. "Birbirinizden nefret ettiğinizi sanıyordum."

Bir keresinde bana şöyle demiştin: *Dünya çocuklara yalan söylemeye bir son vermeli çünkü onlar bize karşı acımasızca dürüstler.*

"Denise!" diye azarladı Ellen.

"Denise, Tanrım," dedi Russell.

Denise'in yanakları kızardı. Bu yüzden utanmasına canım sıkıldı.

"Griffin'le arkadaşlık kurma fırsatımız olmamıştı," dedi Jackson. Onu biraz küçümsercesine konuştuğunu hissettim, ya sen?

Niyetinin bu olduğunu düşünmüyordum ama belki de çocuklarla fazla vakit geçirmemişti. Daha da önemlisi Denise'in iddiasını inkâr etmedi. Kendisinden gerçekten nefret ettiğimi düşünüyordu ve onu ateşe vermek ya da binlerce kez ölmesi için lanetlemek istemesem de yanıldığını sanmıyordum.

"Evet." Söyleyebileceğim en iyi şey buydu.

Ellen, Denise'i elmalı turtaya ve onun artık umurunda bile olmayan dokuz yaş olayları hakkında konuşup duracağı kesin olan arkadaşıyla oyun vaktine hazırlanmaya zorladı. Seni kaybetmek onun yetişkinliğe hızlı geçiş bileti olacaktı.

Koltuğa oturup bakışlarımı tam karşıdaki odanın kapısından kaçırarak anıları kovmaya çalıştım. Russell yüzünü ellerinin arasına almış, piyano taburesinde oturuyordu. Ne diyeceğimi bilemediğim için rutinler konusunu açtım çünkü normallikten konuşmak normal hissettiriyordu.

"Evet, *rutinler*," diye homurdandı Russell. "Eminim Mitali'lere giderken Virgina, El'e bir başka psikolojik saçmalık gönderir ve her şeyi bırakıp onu deneriz." Kalkıp sabahlığının cebinden bir paket sigara çıkardı. "El'e arabada beklediğimi söyler misiniz?"

Russell'ın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemiştim. Üzerinde sabahlık olmasını bile umursamıyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra Ellen ve Denise oyun buluşması için üzerlerini değiştirip odadan çıktılar. Ellen tıpkı bizi New Rock'taki atari salonuna bırakacağı ve senin duştan bir türlü çıkmadığın sabahlarda yaptığı gibi dikkatle etrafa bakındı. "Russell nerede?"

Jackson başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Çıktı."

"Arabada bekleyeceğini söyledi," diye ekledim.

Ellen sinirini gizlemeye çalışsa da beceremedi. Derin nefes alıp anahtarları koltuğa Jackson'la aramıza fırlattı. "Her şeyin yerini biliyorsunuz. Griffin, sen de burada kalabilirsin tabii ki. Jackson, dışarı çıkarsan anahtarları unutma. Birkaç saate döneriz."

Denise çıkmadan bana sarıldı ve Jackson'a beşlik çaktı.

Yalnız kaldığımızda Jackson'a, "Fazla kalmayacağım," dedim.

"Seni kovmuyorum," dedi.

"Biliyorum." Ebeveynin ve kardeşin döndüğünde kesinlikle burada olmak istemiyordum; bu onlar için çok fazlaydı. "Burada olmak zor... Sen nasıl başarıyorsun, bilmiyorum."

"Başka seçeneğim yok," diye karşılık verdi.

"Doğru. Burada olman iyi oldu." Bunda ciddiydim.

"Cenazesini asla kaçırmazdım," dedi.

Kalkıp odana ilerledim. Kapının diğer tarafında olmadığının, masanın başında eğilmiş animasyonla canlandırmayı umduğun bir evrenin taslağını çıkarmakla uğraşmadığının farkındaydım. Yine de kapıyı çalma dürtüsüne kapıldım.

"İçeri girmedim," dedi Jackson.

Kapıdan ona döndüm. "Ne? Orada uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır. Sen yapabilir miydin?"

Bu senaryoyu kafamda canlandırmıştım ve her seferinde kendimi senin yatağında bulmuştum. Ama sen ölmeden çok önce bile seninle birlikte odanda olmayı özlüyordum.

"Ailesinin içeri girdiğini gördün mü?"

"Russell birkaç kez girdi, evet."

"Senin girmeni istemediklerine dair bir şey söylediler mi?"

Jackson başını iki yana salladı.

Tekrar kapıya dönüp kolu çevirdim. "Ben gireceğim. Sen istediğini yapabilirsin ama ben..."

"Seninle geleyim," dedi Jackson. Hızlı ayak seslerini duyabiliyordum.

Solumda durdu ama kapı kolunu bırakıp yerimi değiştirmek yerine ilerledim, böylece artık tam olarak yanımda değildi. Sana artık daha da yakındım. Kolu çevirdim. İşte, McIntyre Müzesi'nin ana sergisindeydik.

Yeniden bu açık mavi duvarlarla çevrelenmenin nasıl bir his olduğunu sana anlatmak istiyordum. Çerçevelettiğimiz yapbozlarımız hâlâ duruyordu: en sevdiğim, tren bekleyen astronot; içinde Mat-

ruşka bebekleriyle dolu başka bir valiz olan açık valiz; ilk yaptığımız yapboz Pompeii. Bunu tarif etmek istesem, yeniden dirilişim derdim.

Ama bu mucize, bu ikinci hayat kısa sürdü. Yatağının yanındaki pencerenin kenarında Jackson'la fotoğrafını görünce ciğerlerimdeki tüm hava çekildi. Eskiden bizim fotoğraflarımızın durduğu yerde. Bir tanesinde kolunu Jackson'a dolamıştın ve kocaman bir gülümsemeyle bakıyordun; benim için tanıdık bir görüntüydü ki zaten bu yüzden bu kadar uygunsuz buldum. Diğer fotoğraflar göğsüme saplanmadan, Jackson'ın başına üşüşüp fotoğraflarımızı kaldırmasını isteyip istemediğini sormadan önce pencereye arkamı döndüm. Ama daha fazla yabancı nesne buldum. Sana aldığım çizgi romanların yanında dört kitaptan oluşan çoksatan gerilim kitabı serisi vardı. Jackson'ın hediyesi mi yoksa onunla tamamen alakasız mı olduklarını bilmiyordum. Yerdeki rüya kapanı da yeniydi ve tıpkı senin yüzünü kullanarak tasarlattığım ve hâlâ kitaplığının üzerinde duran küçük Batman heykeli gibi, Jackson'la özel bir etkinlikten alınıp alınmadığı hakkında bir fikrim yoktu.

Jackson'a bir şey sormak istemedim. Yanılmıştım. Bensiz hayatınla ilgili bir şey bilmek istemiyordum. Bunu yapamazdım. Koşarak dışarı çıkarken az kalsın kendi ayağıma takılıp düşecektim. Jackson arkamdan sesleniyordu ama şu an onunla olamazdım, bu yüzden evinizden çıkıp merdivenlerden indim.

Neyse ki montumu hiç çıkarmamıştım çünkü dışarıda dondurucu soğuk vardı. Köşeye varınca koşmayı bıraktım, titriyordum. Gökyüzüne, bulutların arasındaki güneşe bakıp gözlerimi kıstım ve anılarımdaki yüzünü daha net görebilmek için gözlerimi kapadım.

Fakat hatırladığım sen, üst katta bulduğumla aynı değildi.

Sonunda benimle konuşabildin, Theo ve ben söylediklerinden hoşlanmadım.

Kapıdan girdiğimde bitkindim. Ayrılığımızdan ve ölümünden beri tekrar tekrar öğrendiğim bir şey varsa o da acının nasıl da fiziksel bir hal alabildiğiydi. Bedenim ağrıyordu. O kadar bitkindim ki Central

Park'ın etrafında bisikletle üç tur atıp –bu rakam beni hâlâ rahatsız ediyordu– ve dik yokuşu hızla çıktığımız zamanki gibiydim. Midem kasılıyor, bacaklarım yanıyordu ve boğazım kurumuştu. O zaman uyumaya nasıl hazırsam şimdi de öyleydim.

Doğruca odama giderken annemin bilgisayarını kapayıp bana seslenmesine aldırmadım. Babama eve geldiğimi haber vermek için bağırdı ama yalnız vakit geçirmek yalnızca seni ve beni kapsıyordu. Annem ve babamı değil. Odama girip kapımı kapadım ve kendimi yatağa attım. Ağlayamayacak kadar yorgundum. Bunun ölümüne duyduğum kederin azaldığı anlamına geldiğini düşünmemeni umuyordum. Vücudumun suçuydu. Yastıklara gömüldüğüm sırada kapım açıldı. Aptallığımdan, istenmeyen insanları uzak tutacak şeyi unutmuştum: kilidi. Keşke alternatif evrenlerimden birine geçebilseydim.

"Jackson sağ salim eve gitti mi?" diye sordu annem.

"Evet, Jackson Theo'larda, *kaybının* yasını tutuyor," dedim dönüp oturarak. "Theo'nun yine Jackson'ın kaybı olduğunu söyleyecektin, değil mi?"

Annem başını onaylarcasına salladı, onaylamasına ihtiyacım varmış gibi. "Onu ikiniz de sevdiniz, Griffin. O da acı çekmiyormuş gibi davranmayacağım."

"Tabii, o babamın işi," dedim.

"Baban ne yaptı?" diye sordu annem.

Babam sessiz kaldı, muhtemelen silahlanıp benimle çatışmaya girip girmemeyi değerlendiriyordu.

"Jackson'ı huzursuz etti... yani *ben* bile ona o kadar soğuk davranmadım," dedim. Kendi eyaletimden, kendi *zaman dilimimden* olmadığımı ve beni düşmanı bellemiş birinin evinde hoş karşılanmayıp çaresiz hissettirildiğimi hayal bile edemiyordum.

"Kes şunu Griffin," diye tersledi babam. Ses tonu, küçüklüğümüzde annem çalışırken onu korkutmak için odasına girdiğimiz ya da dikkat çekmek için uydurduğumuz kelimeleri defalarca bağırdığımız zamanları hatırlattı. "Annene o çocuğa çok kibar davrandığı için ve bana çok soğuk davrandığım için kızamazsın."

"Soğuk davrandığını inkâr etmiyorsun yani?" dedim.

"İnkâr etmeyeceğim; pek sıcak davranmadım. Ama oğlumu tanıdığım için böyle yaptım. Gerçekte annene ya da bana sinirli olmadığını biliyorum. Bizimle savaşmazsan seninle savaşmayız. Wade bize ne diyordu? Griffin Ekibi?"

"Griffin Takımı," diye düzelttim.

"Griffin Takımı," diye tekrarladı babam. "Jackson'ı görmenin kolay olmayacağını biliyorduk ama sen bunu atlattın. Umarım bir şekilde sana yardımı dokunmuştur. Dokunmadıysa bile artık gitti ve onu bir daha görmek zorunda değilsin. Ama biz yanındayız ve bizden ne istediğini öğrenmeliyiz."

"Bir şey istiyorum aslında," dedim.

"Ne?" diye sordu annem.

"Rahat bırakmanızı. Lütfen beni biraz rahat bırakın. Gerçekten yorgunum." Ağlayamıyordum. Mücadele edemiyordum.

Babam itiraz edecekti ki annem onu susturdu, şükürler olsun. Derhal odamdan çıktılar ve kendimde arkalarından kapıyı kapayacak enerjiyi buldum. Bu kez kilitledim. Anında uykuya dalmayı umarak tekrar yatağa, yorganın altına girdim. Tabii ki uyuyamadım. Yaşadığım haftayı, seneyi, ayı düşününce böyle ufak şeylerde bile şansım olacağını sanarak aptallık ediyordum.

ANI

25 ARALIK 2014, PERŞEMBE

Ekibimizin Noel çekilişi yapmadığı ilk seneydi. Genellikle Wade'in şapkasından isimlerimizi çekerdik ama artık Theo'yla çıktığımız için birimiz Wade'in ismini çekse bile birbirimize hediye almamamız gibi bir durum söz konusu olamazdı. Bu tür şeylerde ilişkimiz Wade'le arkadaşlığımıza haksızlık oluyordu. Geleneği bozduğumuzda Wade biraz hayal kırıklığına uğradı ama fazladan hediye alacağını fark edince hemen toparlandı.

Sabahı ve akşamüzerini ailelerimizle geçirdiğimizden, Wade'in odasında takılmak iyi gelmişti. Yeni hoparlörleriyle jazz müzik listesini dinliyorduk. Theo telefonunu uzatıp ekranda ismime dokundu.

"Yeni fotoğrafına bak."

Bu sabah ona gönderdiğim, Noel ağacının yanında elimde hikâyemizin başladığı gün aldığı Ron Weasley biblosuyla dururken çekilmiş fotoğrafımdı. İki mevsim geçmesine rağmen bu çocuk yüzünden kızarmam çılgıncaydı.

Wade bunu görmüş olmalıydı çünkü geldiğimizde Theo'yla küçük Noel ağacının altına bıraktığımız hediyeleri kurcalıyordu.

Ay başında Theo'yla hediyelerimizin "dikkatli bir şekilde rasgele" olması konusunda anlaşmıştık. Bunun anlamı bu sene ilk defa,

kim bilir ne zamandan beri ilk defa, ben ona yapboz alamazdım, o da bana Harry Potter'la alakalı bir şey alamazdı. Anahtarlık hoş olabilirdi. Theo'nun bana aldığı hediye zümrüt yeşili kâğıda sarılı küçük bir kutunun içindeydi ve ona aldığım hediyeye fazla mı kafa yordum diye beni düşündürüyordu. Benimki büyük bir kutudaydı.

Gergince birbirimize baktık.

Hediyeleri Wade'den başlayarak sırayla açmaya karar verdik.

Wade benimkiyle başladı; az bilinen, Fahişenin ve Golemin Maceraları adlı romandı. Kısır bir fahişenin çocuk yaratmak için büyücü müşterisinden iksir çalıp bir goleme hayat vermesini anlatan bir kara mizahtı.

"Güzel olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok," dedim ellerimi kaldırıp. "Ama son zamanlarda karşına ilginç bir şey çıkarsa kurgu romanlara bir şans daha vereceğine dair imalarda bulunuyordun. Buna benzer başka kitap biliyorsan kendine saklamayı bırakıp paylaşmalısın."

Wade gülümsedi. "Çok teşekkürler, Griff."

"Griffin," dedi Theo öksürerek. Babam dışında bana Griff diyen tek kişi olmakta ısrar ediyordu.

"Kontrol manyağı," diye karşılık verdi Wade öksürerek. Başını iki yana sallayarak arka kapağa göz attı. "Bu benlik gibi görünüyor. Bunun benim hakkımda nasıl bir izlenim yarattığını bilmiyorum ama okuyacağım. Teşekkürler, *Griffin*." Theo'nun hediyesini açtı: Bir düzine kravat. Giyim tarzını geliştirmesiyle ilgili bir de not vardı. "Dolabımda moda rüzgârları esmek üzere. Teşekkürler, Theodore McIntyre. Sana Theodore McIntyre dememde bir sakınca var mı?"

"Theo yeterli," dedi Theo gülümseyerek. Yumruklarını tokuşturdular.

"Sıra sende," dedim Theo'ya.

"Pislik."

Theo, Wade'in hediyesini açtı: Resimli kokteyl tarifi kitabıydı.

"Erken kabul mektubun geldiğinde reşit olmadan ölçülü içmeyi öğrenmeni istiyorum," dedi Wade.

Theo'yla güldük.

Ardından Theo benim aldığım hediyeyi kendine yaklaştırdı. Bu anın özel olmasını çok istiyordum. Hediyeyi beğenmediğini söylemesi için biriyle çıkmanıza gerek yoktu. İçimizden biri palavralarını gizlemekte aşırı derecede iyi olmadığı sürece oldukça iyi palavra detektörlerine sahip olduğumuzu düşünüyordum. Theo paketi yavaş yavaş açarak bana işkence ediyordu ama kendi zararınaydı: Aşması gereken bir kutu daha vardı. Kutuyu anahtarla delerek açtı ve Batman heykelini çıkardı. Kendisine bakan suratın Bruce Wayne olmadığını anlaması birkaç saniyesini aldı. Kendi yüzüydü. İnsanların yüzlerini aksiyon figürlerinin ve bebeklerin üzerine koyan bir internet sitesine yaptırmıştım.

Theo o kadar şiddetli kahkaha atıyordu ki yere kapaklandı. Rahatladığım için ben de onunla birlikte yere çökmek üzereydim.

"Anlamadım," dedi Wade.

"Cadılar Bayramı'nda Theo bir gün Batman'in maskesini çıkaracağını ve başından beri kendisi olduğunu göreceğimizi söylemişti," dedim. Hediyelerimizi "dikkatli bir şekilde rasgele" seçeceğimizi söylemiştik ve tam on ikiden vurmuştum.

Theo kendine gelip bana teşekkürler öpücüğü verdikten sonra Batman-Theo'yu yanına koydu ve hediyelerimi işaret etti. "Önce Wade'inkini aç."

"Emredersiniz, efendim."

"Baştan belirteyim," dedi Wade. "Bu biraz çiftler için ama senin daha çok bayılacağını düşünüyorum, Griffin. Tabii bundan aşırı-ayrılmaz olmanızı sorun etmediğimi çıkarmayın. Sadece aklıma geldi ve almadan edemedim."

Hediye paketini yırtarak açtım ve tek gördüğüm bir çerçevenin arkasıydı fakat çevirdiğimde kendi yüzümü ve Theo'nun yüzünü gördüm. Birlikte. Ayna gibi değildi ama benziyordu. Farklı yüz

hatlarımız birleşerek tek bir yüz oluşturmuştu: onun mavi gözü, benim ela gözüm; burnundaki ufak çiller, benim burun kemerimdeki çıkıntı; onun altdudağı, benim üstdudağım; onun kumralımsı kaşı, benim koyu renk kaşım. Hem bir portre hem de yapbozdu.

Bu düşünceli hediye karşısında elim biraz titredi. "Wade, vay canına. Çok teşekkürler." Resmi Theo'nun kucağına atıp muhtemelen hayatımda ilk kez Wade'e sıkıca sarıldım, ardından Theo'nun yanına oturdum. "Eve gider gitmez asacağım."

"Ben de öyle yapacağını düşündüm. Bakalım Theo ne almış."

"En iyisi sona kaldı tabii ki," dedi Theo. "Trampet sesi lütfen!"

Yumruklarımızı yere vurmadan önce birkaç saniye kıpırdamadan durduk. Küçük kutu ağırdı. Paketi açtım. Küçük bir hazine sandığıydı. "Lütfen içinde mini zombi korsanlar olduğunu söyle," dedim. Theo omuz silkti. Sandığın kilidini açtım ve içinden dört tane kanatlı heykelcik ve küçük bir not çıktı.

"'Grifonların zorlanımı mı?" diye gülümseyerek okudum.

"Düşünceli bir şekilde rasgele, değil mi?" Theo çılgınca heyecanlıydı. "Grifon olmasının sebebi ismin tabii ki. O küçük piçleri bulmak çok zordu ama bir ikinci el dükkânında Wade'le bir tane buldum ve diğer üçünü internetten sipariş verdim."

Onları incelerken birinin arkasındaki ufak plakayı gördüm. "Bu nedir?"

"Topluluk isimleri hep çok saçma gelir. Karga sürüsü, denizanası kümesi, bir kovan arı. Saçmalık. Kesinlikle saçmalık. Senin için Grifonların zorlanımını uydurdum. Zorlanım mantıklı oluyor çünkü senin birtakım zorlanımların var ve grifonlara mıknatıs taktım ki bir arada kalsınlar." Theo cebinden bir plaka daha çıkararak tişörtümün içine geçirdi ve üstüne de grifonu koyarak mıknatısla durmasını sağladı. "Kazandım mı? Noel'in amacı kazanmaktır, değil mi?"

"İkiniz de kazandınız," dedim.

"Güzel cevap," dedi Wade.

"Eh işte," dedi Theo.

Tüm plakaları kıyafetimin altına geçirip üstlerine grifonları tutturdum. Onlara yalan söylediğimi söylemedim. Onlar kazanmamıştı. Ben kazanmıştım. Nasıl kazanmazdım? Kalbimin etrafında uçan grifon zorlanımı vardı.

31 ARALIK 2014, ÇARŞAMBA

Geçen sene ocak ayında bir falcıya gitseydim ve haziranda Theo'yla çıkmaya başlayacağımı öngörseydi on dolarımı geri almak için bir sene boyunca ayrıntılı bir plan hazırlardım. Öngörüsü gerçek olsa bile o beklentiyle yaşamayı kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bazen şaşırmak güzel oluyordu. Aptalca geleceğini biliyordum ve bunu asla dile getirmeyecektim ama Theo'yla birbirimize açılmamız fırtınaya yakalanmak gibiydi. Fırtınalar elektriği kesip evleri yıkabildikleri için berbattı şüphesiz. Ama diğer zamanlarda gökgürültüsü, beklenmedik bir şeyin arka plan müziğiydi; nabzımızı hızlandıran ve bizi uyandıran bir şeyin. Biri beni hava konusunda uyarsaydı korkup içeride kalabilirdim.

Ama kalmadım.

Yılbaşıydı ve gece yarısına sadece birkaç dakika kalmıştı. Ailemin arkadaşları ve en sevdikleri komşuları için salonda verdikleri parti o kadar kalabalıktı ki kimse Theo'yla şampanya kadehlerimizi alıp odama çekildiğimizi fark etmemişti.

"Şerefe," dedi Theo.

"Şerefe."

Kadehlerimizi tokuşturup şampanyadan ilk yudumlarımızı aldık. Kuru, keskin ve acı bir tadı vardı; tıpkı şişenin üzerinde yazdığı gibi. Kapımı kapatmamıştık. Ailem sonunda ortadan kaybolduğumuzu fark edecekti ve seks yaptığımızı düşünmelerini istemiyorduk; özellikle de babamla bir tuhaf konuşmaya daha yol açma olasılığı varken.

Fakat gece yarısı olmak üzereydi ve yalnız kalmak için birden fazla sebebimiz vardı.

Kadehimi komodinimin üzerine koyup geri sayımı kaçırmayalım diye televizyonu açtım. 2015'e dört dakika kalmıştı.

"Gelecek yılın canına okuyacağız, değil mi?"

"Belki gelecek yılın canına okumayız, seni zorba," dedi Theo ciddi bir ifade takınarak. "Belki onu evlerimizde yemeğe davet ederiz?" Kahkahalara boğuldu. "Hayır, kesinlikle canına okuyacağız." Theo da kadehini bıraktı. Kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı. Çenesini omzuma koyup bir süre öyle durduktan sonra alnını boynuma yasladı, teni tenime değiyordu.

Geri sayım başladı ve Times Meydanı'nda soğuktan donan kalabalık koro halinde bizi ocak ayına taşımaya başladı. Göğsüm sıkışıyordu.

"Dört," dedim.

"Üç," dedi Theo.

"İki."

"Bir."

"İyi seneler." Karşımdaki çocuğa hayretle bakarak başımı iki yana salladım. Yılbaşıydı ve birine sarılıyordum ve o da bana sarılıyordu. Birini öpüyordum ve o da beni öpüyordu. Arka planda *Auld Lang Syne* çalarken öpüştük ve kendimi olabildiğince tuttum ama sonra ondan uzaklaştım çünkü ağlıyordum.

"Griff, ne oldu?"

"Bu şarkı beni bazen etkiliyor." Gözlerimi kapadım. Onun karşısında ağladığım için biraz utanıyordum. "Seni seviyorum, Theo."

"Ben de kendimi seviyorum."

"İki saniye ciddi ol. Ağlıyorum burada."

"Tamam. Bir, iki..."

"Geri alıyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum, Griffin," dedi Theo beni kendine çekerek. "Beni o kadar mutlu ediyorsun ki inanamıyorum. Yalnızlığı

tercih ettiğimi sanacak kadar aptal olduğumda yanımda olduğun için teşekkür ederim."

Theo, Santa Monica Üniversitesi'ne kabul edildiğinde –edilecekti çünkü o Theo'ydu– zor olacaktı ama görünüşe bakılırsa aklını başından alıyordum. Bunu mahvetmeyecektim.

Bu sene neler olacağını öngöremiyordum ama daha fazla fırtınaya yakalanmayı sorun etmiyordum.

BUGÜN

27 KASIM 2016, PAZAR

Onu arayacaktım, tamam mı?

Bunu Jackson'a borçluydum. Sana da borçluydum.

Bisiklet parkının demirlerine oturmuş ayaklarımı sallıyordum. Hava soğuktu ve kararıyordu ama yalnız kaldığımdan emin olduğum tek yer burasıydı çünkü ailem sürekli etrafımdaydı. Saatin değişmesini bekledim ve 20.34'ü gösterdiğinde Jackson'ın isimsiz numarasını çevirdim. Bundan sonra onu rehberime kaydedebilirdim. Dördüncü çalıştan sonra, beşe tehlikeli şekilde yaklaşmıştı ki açtı.

"Griffin," dedi. Arkadan su sesi geliyordu.

"Kötü zamanda mı aradım?"

"Duşta sürekli telefonla konuşurum," dedi Jackson.

"Telefon zayiatın oldu mu hiç?"

"Birkaç tane," diye itiraf etti Jackson ve sesinin canlılığına kendisinin de benim kadar şaşırıp şaşırmadığını merak ettim. Belki de onu ağlatacak bir konuda konuşmadığımız için rahatlamıştı. "Dünkü mesajımı aldın mı? İletilip iletilmediğinden emin değildim ama..."

"Aldım," diye sözünü kestim. "Aslına bakarsan gitmeden önce konuşmalıyız diye düşünüyorum. Tabii başka bir yere gideceğin için duş almıyorsan..."

"Hayır," dedi Jackson. "Sırf yapacak başka bir şeyim olmadığı için duş alıyorum. Denise ve ailesi çoktan uyudu." Jackson'ın Russell ve Ellen için senin değil *Denise'in* ailesi demesi ilginçti. "Gelmek ister misin? Russell ve Ellen'ın sorun etmeyeceğinden eminim."

"Sen kurulanıp giyin," dedim. "Batı 72'de Central Park'ın bir girişi var. Theo'lara çok uzak değil ama kaybolursan telefonunun haritasını kullanırsın."

"Kaçta?"

Ona az kalsın altı şarkı sonra diyecektim. "Yirmi dakika içinde orada olurum. Görüşürüz."

Telefonu kapadıktan sonra ona duşunu bitirip Kaliforniya'ya ölümcül griple dönmemesi için kurulanmasına, giyinmesine, eldiveninin diğer tekini aramasına ve beni parkta bulmasına yetecek kadar zaman verip vermediğimi merak ettim. Geç kalırsa geç kalırdı. Son bir senenin büyük kısmını bekleyerek geçirmiştim; çoğunlukla seni. Jackson'ın gerçekten gelmesini umuyordum.

Tam zamanında parktaydım. Jackson ise değildi. Kafeden aldığım, içlerine dörder kez karamel şurubu sıkılmış iki hindistancevizli sıcak çikolatayla ısınıyordum. Sen hep bunun kendi karışımın olduğunu iddia ederdin, sanki çılgın bir biliminsanıymışsın gibi. İlkbahar ve yaz aylarında dondurma nasılsa, bu hindistancevizli sıcak çikolata sonbahar ve kışın olmazsa olmazıydı.

Sağa sola bakındım. Kendi bardağımdan bir yudum aldığım sırada sonunda sokağın karşısından bana doğru koştuğunu gördüm. Montunun önü açıktı ve ellerini ceplerine sokmuştu.

"Affedersin, kayboldum."

"Sorun değil. Seni almalıydım." Ona içeceğini verdim. "Al, bu Theo'nun icadı. Çok çılgınca değil, sadece karamel şuruplu hindistancevizli sıcak çikolata. Hiç içtin mi?" *Lütfen hayır de, lütfen hayır de.*

Jackson başını iki yana salladı. Bardağı tutup ellerini ısıtırken sıcak çikolataya baktı.

"Kendi smoothie'sini yapmaktan da bahsederdi ama fırsatı olmadı."

Jackson'ın yorum yapmasını bekledim ama bir şey söylemedi; etkilenmedi mi yoksa kendi düşüncelerinde mi kayboldu, bilmiyordum. Etrafına bakındı. "Şubatta buraya gelmiştim."

Tahmin etmeliydim. Senenin ikinci ayında orada seninleydi. Senenin sondan ikinci ayında ise orada benimleydi. Tek bir anın hayatlarımızı nasıl da farklı yönlere savurabildiğini hiç anlamayacaktım. Okyanusa atılmış kaya parçası gibi hissediyordum; sonunda batmaya mahkûm acı, rahatlama, yeniden acı, yeniden rahatlama.

"Buradaki tünellerden geçerken Theo trol suratı yaptı mı?" diye sordum.

"Burada, New York'ta değil ama Kaliforniya'da yaptı. Sokakların altından geçip plaja çıkan tünellerimiz var," dedi Jackson.

Yanlış hatırlamıyorsam trol taklidi annen yüzünden başlamıştı. Ortaokuldayken çıkışta seni ve Wade'i –ben henüz fotoğrafa dahil değildim– alırdı ve güzel havalarda sizinle parkta yürüyüp köprülerde ve parktaki tünellerde yaşayan ve evden kaçan çocukları yemekle tehdit eden trol hikâyeleri anlatırdı. Annenin hayal gücünü düşününce fantastik kitaplara hayran olmamana çok şaşırıyordum.

"Seni burada olsaydı Theo'nun götüreceği yoldan götürebilirim," dedim. "Ama sesleri çıkaramam, o konuda berbatım."

"Çok isterim," dedi Jackson. "Theo'nun New York trolleriyle 'tanışmamı' çok istediğini biliyordum ama bir akşam arkadaşlarımla buluşmamız gerekti ve sonra hiç fırsatımız olmadı."

Canını sıkması ve seni hayal kırıklığına uğratması hoşuma gitmedi. Onunla geleceğiniz olduğunu görüp bu hayal kırıklığını sorun etmemen, ikiniz için daha çok vakit olduğunu düşünmen hoşuma gitmedi. Onun seninle bu geleceğe inanması da hoşuma gitmedi. Kendimi hâlâ tehdit altında hissettirmesi hoşuma gitmedi. Ona haksızlık etmem hoşuma gitmedi. Kıskançlığımla muhtemelen canını sıkmam hoşuma gitmedi. Saçmalıklarımla seni hayal kırıklığına uğratmam hoşuma gitmedi.

Tüm bunları kafamdan attım. Çocukluğunu Jackson'la paylaştığın için sana bozulmamın anlamı yoktu.

Jackson'la parka girdim. Biraz temiz hava alıp durumu düzeltmem için iyi bir fırsattı. "Geçen gün o şekilde gittiğim için üzgünüm. Tekrar Theo'nun odasında olmak, müzede olmak gibi hissettirir sanmıştım ama öldüğünü aklımdan çıkaramadım."

"Müzeden çok mozole gibi, değil mi?"

"Kesinlikle."

Pis karları ve etrafa saçılmış çöpleri tuhaf bir şekilde fark ettim. Kumsalların, daimi güneşin, martıların ve balinaların olduğu bir yerde yaşayan biri için çirkin bir görüntü olmalıydı. Odamı toplama fırsatım olmadan evime davetsiz misafir gelmiş gibi hissediyordum. Daha önce, yanımda Jackson olmadan da bu şekilde hissetmiştim. Ocak ve şubat aylarında, sen Jackson'la gelmeden önce tüm New York gibi mevsimsel duygu durum bozukluğu yaşadığımı düşünmüştüm. Belki biraz yaşamıştım da –hava üst üste iki mont giymenin bir yolunu bulmayı gerektirecek kadar soğuktu– ama bu daha çok senin güneşli bir yerde, farklı bir zaman diliminde, ben olmayan biriyle muhtemelen *smoothie* içtiğini bilmemden kaynaklanıyordu.

"Sana dürüst olmak istiyorum, Jackson," dedim o kişiye. Umarım söylemem gereken inanılmaz şeye inanırdı çünkü yüzde yüz doğruydu. "Senden nefret etmiyorum. Ettiğimi düşünüyordum, gerçekten. Ama sadece Theo'yla ilişkinden nefret ediyordum. Ailesi ve arkadaşlarıyla tanıştırmaya New York'a getireceği biri olduğunu hiç düşünmemiştim." Eriyen karlarla ıslanmış olmalarına rağmen banklardan birinde durmayı düşündüm ama Jackson yanıma oturmazsa bu itirafım sırasında yüzüne bakmak zorunda kalırdım. "Senin de Theo'yla geçmişin olmasından nefret ediyorum. Ve onunla gelecek kurmuş olmandan."

En son ne zaman bu kadar dürüst olduğumu söyleyemezdim.

Sen en sevdiğim insandın ama bunu sana söyleyemezdim, Theo.

Jackson yürümeyi bıraktı. "Benim de senden nefret etmediğimi biliyorsun, değil mi?"

Ben de durdum ama ona bakmadım. Onun dışında her yere bakıp içimden saydım: Kanalizasyon ızgarasının sekiz demiri; çatık kaş görüntüsü oluşturmuş cansız, kuru altı yaprak yığını; iki yanan sokak lambası (ilerideki kırık olanı tamamlaması için bir tane daha kırık sokak lambası bulmayı aklıma yazdım); bize yaklaşan iki yetişkin... *onların* Jackson ve benim şu an mucizevi bir şekilde yüzleştiğimiz –hatta belki kabullendiğimiz– gibi içinden çıkılmaz bir durumun ortasında olduklarını sanmıyordum.

"Theo'nun benimle konuşmamasını istedin." Onu suçlama niyetiyle söylememiştim. Erkek erkeğe, kırık iki kalbin arasında geçen meşru bir konuşmaydı. Her konuda hesaplaşmanın bana bir getirisi yoktu; beni kazanan yapmıyordu.

"Ben de senin Theo'yla geçmişinden nefret ediyordum," diye itiraf etti Jackson. "İlişkinizin, ilişkimizin devam edip edemeyeceğini sık sık sorgulamama sebep olmasından nefret ediyordum. Aslında şubatta onunla New York'a gelmeyecektim. Bir gün önce annemin doğum günüydü ve bu günü hep annemle geçirirdik. En sevdiği restoranda kahvaltı, sonra sinema, sonra yine aynı restoranda öğle yemeği, sonra yine sinema, sonra restoranda akşam yemeği, bir film daha, sonra *milkshake* içmek için yine aynı restoran ve son olarak evde bir film daha."

Az kalsın annesinin ahengini takdir etmek için sözünü kesecektim –dört film ve restorana dört kez gitmek– ama susup devam etmesine izin verdim.

"Ama annemi ektim çünkü Theo'nun buraya geldiğinde seni göreceğini biliyordum." Jackson başını eğdi. Bu defa ona baktım. "Gözden uzak olan gönülden de uzak olur derler ya, Theo'yla gelmeseydim beni arayıp yeniden birlikte olduğunuzu söyleyeceğinden emindim."

Gözlerime baktığı anda bakışlarımı kaçırmaya hazırdım.

"Belki gelecek sene Theo annemle kutlamamıza katılır diye düşünmüştüm." Omuz silkti. Bunu kötü anlamda yapmadığını biliyordum. Kendi duygularımı bastırmaya çalıştığımda, başkaları anlamadıkları için sorunlarımı daha basitmiş gibi göstermeye ça-

lıştığımda ben de aynısını yapıyordum. Ama ben onu anlıyordum ve bunu bilmesi gerekiyordu.

İlk trol tüneli hemen önümüzdeydi. Orada durmaya devam ettik.

Birbirimizden nefret etmiyorduk. Birbirimizin hikâyelerinden de nefret etmiyorduk.

Tüm bu duyguları üzerimden atamazdım; hemen olmazdı. Jackson'ın da yapabileceğinden emin değildim. Özellikle de Central Park'ta senin rehber olman gereken tura ben rehberlik ederken. Durumumuz hileli iskambil oyunu gibiydi ve evrenin bize dağıttığı el jokerlerle doluydu; kozmik bir şakaydık. Belki oynamaya devam edip her şeye rağmen kendimizi papaz yapabilirdik.

Jackson'ın karşısına geçip kırmızı gözlerine baktım; biri patlayan damar yüzünden hâlâ daha kızarıktı. Ona sıkıca sarıldım. *Ona* sarıldım çünkü aşkın ve kalp kırıklığının insanı nasıl deli ve şüpheci birine dönüştürebileceğini bizzat biliyordu. Ona senin için sarıldım, böylece geçen akşam yaptığım gibi ona sırtımı dönmek yerine doğru şeyi yaptığım için benimle gurur duyacaktın. Ona kendim için sarıldım çünkü acımasızca dürüstlüğü, kendimi değersiz ve yenilmiş hissetmekten bir şekilde beni alıkoyuyordu. Ona hepimiz için sarıldım çünkü artık birbirimize karşı savaş vermiyorduk.

"Sonunda doğru bir şey yapıyoruz," dedim ondan bir adım uzaklaşırken.

"O hayattayken bu kadar olgun davranmamamız çok yazık," dedi Jackson. "Belki zaman içinde bu noktaya gelirdik."

Başımı onaylarcasına salladım. "Hayatını karmaşık bir hale getirdiğimiz gerçeğinden nefret ediyorum... ve Theo'nun ikimizden birine –ya da biz anlaşamadığımız için ikimize birden– veda etmek zorunda kalacağı bir duruma gelme ihtimali doğurmamızdan nefret ediyorum."

Üzgün olmamın pek çok sebebinden biri de buydu, Theo.

Jackson'ın tek diyebildiği, "Evet," oldu.

Omzunu sıvazladım ve peşimden gelmesi için arkamı döndüm. Senin hakkında anlatacağım hikâyeleri dinlemesi ona iyi gelecekti ve konuşmak da bana iyi gelecekti. Bu akşam o kadar cana yakın

olmaması sorun değildi. Pilot koltuğunda oturup bildiğim gökyüzünde bizi uçurmak hoşuma gitti. Tüm kontrol Jackson'da olursa bizi düşürme riski olduğunu düşünüyordum.

"Bu beklediğimden daha iyi bir uğurlama oldu," dedi Jackson tünelden çıkarken. Bir keresinde gece etrafı kollayarak sırayla çişimizi yaptığımız yerdeydik. "Seni bir daha göreceğimi düşünmüyordum. Theo'yu hayatından çıkarmaya çalıştığım için özür dileme fırsatım olmasını istemiştim."

Benim de özür dileyecek çok şeyim olduğunu biliyordum ama içimi kemiren bir şey vardı. "Yarın dönmek zorunda mısın?"

Doğru duydun, Theo: Ben, Griffin İkinci-İsmi-Olmayan Jenning, eski düşmanım Jackson Wright'a New York'ta kalıp kalamayacağını sordum.

"Theo'nun ailesine daha fazla zahmet veremem. Yalnız kalmaya ihtiyaçları var," dedi Jackson.

"Bizimle kal," diye önerdim. "Dert etmen gereken derslerin yok sonuçta."

"Babanın bundan hoşlanacağını sanmıyorum," dedi Jackson.

"Sorun etmeyecek. Sana kötü davrandığı için üzgünüm. Sadece bana aşırı sadık davranıyordu." Yeterince sadık olmayan annemin aksine. Ama haklıydı, biliyordum.

"Biletimi çoktan aldım ama."

"Baban havayolunda çalışıyor. Bedava uçmuyor musun?"

"Şey... evet."

"Dönmek istiyorsan, seni zorlayamam. Ama bir kaçış istiyorsan, sana fırsat veriyorum."

"Hayır, kalmak istemediğimden değil ama..."

"Bir sonraki bahaneni boşa çıkarmaya hazırım."

"Bahanem değil, sorum var."

"Kalmanı neden istediğimi öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Neler yaşadığımı, yaşadığımızı anlayan tek kişi sensin. Theo'nun ailesi şüphesiz bizden daha çok üzülüyor. Ama onu biz de kaybet-

tik ve insanlar hayatıma hâlâ devam etmediğime şaşırıyorlarmış gibi hissediyorum. Sen de böyle hissediyor musun, bilmiyorum. O insanları umursadığımdan da değil. Theo'yu unutmak gibi bir niyetim yok. Bir cin çıkıp, 'Dilek haklarından birini Theo'nun var olduğunu unutup kalp kırıklığını iyileştirmek için kullanmak ister misin?' diye sorsa muhtemelen iki dilek tutup böylesine aptalca bir şey söylediği için cinin taşaklarına tekme atardım."

"Üçüncü dileği kullanmaz mıydın gerçekten?" diye sordu Jackson.

Başımı iki yana salladım. Toplamda altı dilek hakkına sahip olabilmem için cinin tekrar geleceğinin garantisi olsa bile asla kullanmazdım, sonsuza dek o pislik cinle yaşamak zorunda kalsam bile. "Demek istediğim, beni anlıyorsun, ben de seni anlıyorum. Bence bunu atlatmak için birbirimize yardımcı olabiliriz, hatta daha da iyisi, iyileşmemize yardımcı olabiliriz. Var mısın?"

Jackson gülümsedi ama soğuk sokak lambasının altında tereddütlü görünüyordu. "İyileşmeyi reddetmek için aptal olmam gerekir. Haklısın, eve gitmem benim için gerçekten kötü olur. Çok yalnız hissederim ve nereye gitsem Theo'yu görürüm." Duraksadı. "Emin misin?"

Ben de seni her yerde görüyordum, Theo. Ama Jackson'la senin hakkında konuşmanın, acımı hafifletmesini umuyordum. Yalnızlığıma iyi geleceği kesindi.

"Eminim."

Benim evime daha yakın olduğumuz için, eşyalarını ertesi gün ben okuldan dönünce alma planı yaparak bize doğru yola koyulduk. Binaya yaklaştığımızda, "Ben de tüm olanlar için üzgünüm," dedim sessizce.

27 KASIM 2016, PAZARTESİ

Jackson da uyuyamıyordu. Cenazenin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti, bu yüzden uykusuzluğunun sebebini Batı Yakası saatine

yüklemek yanlış olurdu. Kimse uyuyamıyordu çünkü sen bizi uyanık tutuyordun: beni, Jackson'ı, anneni, babanı, kız kardeşini, muhtemelen Wade'i. Saat altıydı ve bir saat sonra okul için hazırlanmam gerektiğinden, hızlıca uykuya dalmak için elimden geleni yapmalıydım ama Jackson'la kapalı pencerenin önüne oturmuş, karanlık gökyüzünde süzülen uçağı izliyorduk.

"İki hafta oldu," dedim. Ölümünün üzerinden iki hafta geçmişti.

"Biliyorum," dedi Jackson. Pencereden uzaklaşıp şişme yatağa oturdu.

Uçağı izlemeye devam ettim. Jackson'ın saat sekizdeki uçağı için şimdi havaalanında olması gerekiyordu. Zamanda geriye gidip hayatında üç saat daha kazanacaktı. Fakat onun yerine benimle konuşmak için buradaydı ve senin aksine, Jackson karşılık verebiliyordu.

Babam evinizin önünde durdu. Jackson'a okuldan sonra görüşeceğimizi söyledim. Aşırı yorgundu. Canavar değilim; ben yokken bizde kalmasına izin vermeyi düşünmüştüm ama ikimizin her şeyi oradaydı. Jackson'ın beni soyacağını düşünmüyordum; benden çaldığı tek şey sendin ve sen de meşruydun. Ama Jackson'ın ben yokken eşyalarıma ya da senin eşyalarına dokunmasını, ben bilgilendirmeden geçmişimizle ilgili fikir yürütmesini istemiyordum.

Jackson'ı bıraktıktan sonra arabada ölüm sessizliği oldu. Babam ikinci kırmızı ışığa kadar bir şey söylemezse müzik dinleyecektim. İkinci kırmızı ışık yandı ve tam kulaklığımı takıp Lily Allen'ın *Somewhere Only We Know* şarkısını dinleyecektim ki babam dikiz aynasından bakışlarımı yakaladı. "Jackson'ı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Babamın tuhaf ses tonunun ne anlama geldiğinden emin değildim. "Theo'nun ona güvendiğini biliyorum," dedim kulaklığımı bırakırken. "Ben de güveniyorum."

"Kaç yaşında?"

"On sekiz." En azından perşembeye kadar. Sonra on dokuz olacaktı.

Sen asla on dokuz yaşına giremeyecektin. On sekizde kalmıştın.

Baraj kapakları kalktı ve babam içindekileri boşaltmaya başladı: Jackson'ı dönüşünü ertelemeye teşvik etmem yanlıştı; odamda kalmaya davet etmem yanlıştı, özellikle de kendisiyle ya da annemle konuşmadan; gece geç saate kadar parkta kalmam yanlıştı, özellikle de daha az polisin devriye gezdiği bu mevsimde; yanlış davranmıştım, hâlâ yanlış davranıyordum ve mantıksızca hareket ediyordum.

"Theo'yu özlediğini biliyorum ama..."

Kulaklıklarımı takıp şarkımı son ses açtım.

O gün adeta bir zombiydim. (Bir gün bizi yönetecek zombi korsanlardan değildim ama ne yazık ki.)

Lise boyunca pek çok farklı tür zombi olmuştum. Geç saate kadar sınava çalışıp beynimin öldüğü günler oluyordu. Tüm gece video oyunu oynadıktan ya da seninle telefonda konuştuktan sonra da aynısı oluyordu. Ben koridorlarda zombi gibi yürür, sınavları geçemez, hatta ödevimi neden yapmadığım konusunda iyi bir yalan bile bulamazken sen formunda olurdun. Bir de şimdi dönüştüğüm zombi türü vardı: Her şeyini kaybetmiş biri; beynini, kalbini, ışığını, yönünü. Dünyada geziniyor, bir şeylere çarpıyor, takılıyor ama yürümeye devam ediyordu. Bu, ölümden sonraki hayattı.

Bugün seni canlı bulacağım bir yeraltı sığınağıymış gibi eski dolabının önünde duran bir zombiydim.

Ama bunun olmayacağını biliyordum.

Sen ölüydün ve ben en berbat türden bir canlıydım.

Jackson'ın taksisi gelmeden eve vardım. Okula gittiğim her gün onu evden uzaklaştıramazdım ama o odamdayken seni de saklayamazdım. Sersemlemiş bir halde etrafıma baktım. Benim için fazlasıyla kişisel ve özel olan şeyleri bir kutuya koyabilirdim; her ay sonunda-birlikte-olduk kutlamamızda bana yazdığın mektuplar gibi. Ya da seks yapmamızın birinci ayında bana verdiğin çizim. İkimize birden bahşettiğin büyüklük çerçeveletilecek kadar komikti

ama paylaşılmayacak kadar ilkeldi. Kimseyle, özellikle de Jackson'la asla paylaşmayacağım bir sürü ufak şey vardı. Zamanında onu kıskandırmak istediğim bir dönem olmuştu ama artık istemiyordum. Yüzüne vurulmasına ihtiyacı olmayan bazı anılar vardı.

Neyse ki evde kimse yoktu. Bulabildiğim her şeyi bir kutuya koyup kapağını bantladım. Aşırı güvensiz davranmak istemiyordum ama kutuyu Jackson'ı kalması için davet ettiğim odamda, istediğinde yeni çarşaf falan alabileceği dolapta saklamanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum, bu yüzden koridordaki dolaba götürdüm. Gözüm ayakkabı kutusuna takıldı: Sen öldükten birkaç gün sonra bazı şeyleri odamdan çıkarmıştım. İçindeki eşyaların odamda durmasına hâlâ gerek yoktu, bu nedenle yeni kutuyu onun üzerine koyup dolabı kapadm.

Jackson az sonra taksiden ineceğini bildiren bir mesaj attı. Aşağıya indiğimde tek bir spor çantasıyla taksiden iniyordu. Tekerlekli valizle geleceğini tahmin etmiştim ama onun, burada yalnızca birkaç gün kalmayı planlayan benim gibi bir çocuk olduğunu unutmuştum.

Yukarı çıkarken Jackson ailene benimle kalmaya karar verdiğini söylediğinde ne kadar tuhaf davrandıklarını anlattı. Bana güvenmiyorlar mıydı, bilmiyordum ki bu zaten çok saçmaydı. En tehlikeli özelliğimin yalan söyleme yeteneğim olduğunu ve bunun ilişkimiz bittikten sonra başladığını bilmiyorlardı. Ama artık yalan söylemeye son verecektim, inan bana. Acımasızca dürüst olmak bana hiç ummadığım bir özgürlük sağlamıştı. Belki ailen aramızdaki beklenmedik... Burada hangi kelimeyi kullanmam gerektiğini bilmiyordum çünkü *ilişki* fazla romantik kalıyordu ve *arkadaşlık* fazla güçlüydü. Sen doğru kelimeyi bilirdin. Jackson ve ben her ne isek, bu beklenmedikti. Ama sonuçta ailen ne kadar endişelense de Jackson'a biraz daha kalmasını teklif etmemişlerdi, bu yüzden buradaydı.

"Ailen ne dedi?" diye sordum.

Jackson spor çantasını masamın yanına bırakırken, "Babam eve dönmeye hazır olduğumda bana bilet ayarlamayı kabul etti.

Annem bu dönem okulu asmamı hoş karşılamıyor ama kendim için en iyisinin ne olduğunu bildiğime inanıyor," dedi.

Acı bir kahkaha attım. "Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Okula giderken nutuk dinledim." Jackson'ın kullanmasını sorun etmeyeceğim gömlek, tişört, kot ve boxer bulmak üzere dolabımı karıştırdım.

"Evet, Gregor benim burada vakit geçirmemden pek hoşlanmamış görünüyordu."

"Hayır, aslında daha çok arkasından iş çevirmeme kızmış. Boş ver." Ona kıyafetleri uzattım: Burada giyeceğinden çok daha fazlaydı ve onun için bir çekmece boşaltsaydım verdiklerimle doldurabilirdim. Kendimi yatağa attım ve ona televizyonun kumandasını fırlattım. "Matematik dersinde uykum bölündüğü için biraz kestireceğim. İstediğini izle ya da oku ya da uyu ya da ne yapacaksan. Neredeyse on dokuz yaşındasın, bir şey bulursun."

Jackson sessizce, "Teşekkürler," dedi.

Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama uykuluyken nasıl olduğumu bilirsin: Uykumda sayıklardım, yarı dinler, yarı rüyada olurdum ve saçmalardım. Jackson'ın yapmak isteyebileceğinden şüphelendiğim ciddi konuşma için uygun zaman değildi. Kulaklığımı takıp sesli mesajını dinleyecek enerjim bile yoktu ama televizyonun sesi bana biraz tanıdık rahatlık sağladı. Öldüğünden beri televizyona dokunmamıştım çünkü sevdiklerini kaybeden insanlar televizyon izlememeliydi. Ama şimdi uykuya dalarken izlemekten hoşlandığımız maratonları, nefret ettiğimiz filmleri, her hafta izlediğimiz programları, bizi uyanık tutan belgeselleri, sıkıldığımız aksiyon filmlerini ve bölünmeden öpüşüp diğer şeyleri yapmamız için sağladığı anlamsız arka plan sesini hatırladım.

Yanımda uyumaman gerçekten çok kötüydü. Çünkü yüzümde gerçekten gülümsemeyle mi uykuya dalıyordum yoksa delirmiştim de bunu hayal mi ediyordum, bilmek güzel olurdu.

• • •

Jackson'ın da artık bizim bir parçamız olması tuhaf hissettiriyordu. Tek sayı tuhaflığı gibi değildi de tuhaf-tuhaftı; garip, beklenmedik. Hâlâ burada olduğun zaman istediğin şeydi. Jackson ve ben senin sayende büyüyorduk. Tabii bundan, ölümünün hayatlarımızı düzelttiği anlamını çıkarmadığını umuyorum; Jackson bunu söylediğinde nefret etmiştim, bunu ima ettiğim için kendimden de nefret etmiştim. Her neyse, bu akşam ailemle yemek yemeyecektik çünkü babamın azarından sonra sakinleşmek için hâlâ biraz zamana ihtiyacım vardı. Kendimi şımarık bir çocuk gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Artık biraz daha kendimde olduğum için Jackson'la baş başa vakit geçirmek (sen de yanımızdaydın, tabii ki) istiyordum. Özellikle de uykuya daldığım sırada –bir haftadır en iyi uykumdu– biraz uzaklaşmasının sebebini öğrenmek istiyordum.

"Ne yapmak istersin?"

"Ne istersen."

Jackson *Terminatör*'ün ikinci filmini açtı ama yirmi dakika boyunca yerimizde kıpırdanıp etrafı izledikten sonra filmi izlemediğimiz anlaşıldı.

"Bunu hâlâ izliyor musun?" diye sordum.

"Pek değil," diye yanıtladı.

"Dandik olduğu için mi?"

"Aklımda Theo var."

"Ben de onu soracaktım. Bir şey mi yaptım?"

"Doğum günümden bahsettin. Theo'yla Kaliforniya'da planlarımız vardı. Sörf dersi alacak, bir sergiyi gezecek ve günü sahilde sonlandıracaktık. Doğum günümü evde onunla geçirmeyecek olmam garip geliyor... Bozuk plak gibi konuştuğumu düşünüyor olmalısın."

Başımı iki yana salladım. "İkimizin de bozuk plak konseri gibi konuştuğumuzdan eminim. Hâlâ burada olursan belki arkadaşlarınla buluşursun. O zamana kadar dönerler, değil mi? Belki doğum günün, ihtiyacın olan buluşma günü olur. İşe yaramazsa, rasgele bir plan için ben buradayım."

Jackson iç geçirdi. "Teşekkürler, Griffin. Açıkçası Anika ve Veronika'yı düşünmemiştim bile. Yarın onları ararım. O gün kesinlikle oyalanmaya ihtiyacım olacak."

Onu anlıyordum. Sen hayattayken bile kaçırdığın etkinliklerde kötü hissediyordum. Benim için çok da önemli olmayan insanlara dikkatimi vermem gerekiyordu ki bu berbattı. Her zaman yeni bir plan yapamayabiliyordum.

Ölümünün üzerinden iki, Jackson'la anma konuşması yapmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Dediğim gibi, tuhaftı.

ANI

25 MART 2015, ÇARŞAMBA

Garipliklerimin aslında garip olduğunu düşünmüyordum.

Mayıs ayındaki doğum günüme hazır olmam garip değildi çünkü sonunda önümüzdeki üç yüz altmış altı (artıkyıl!) gün boyunca on beş yaşında olmayacaktım. Mart ayında olan her kötü şeyi, yılın üçüncü ayına bağlamak garip değildi. O gün yediğim öğün sayısı tekse, bir öğün daha yemeyi göze almam garip değildi. Aklımda liste yapıp çift sayı olacak kadar madde bulamadığımda sinirlenmem garip değildi.

Olay sadece sayılar değildi elbette. Herkesin sol tarafına adeta mıknatıs gibi çekiliyordum ve bunun sebebini bilmiyordum. Hepsi birden rahatsız edici olabiliyordu ama herkes doğru yerde ve sayılar dengeli olduğu sürece gayet iyiydim. Yedi beni pek rahatsız etmiyordu ama belki bunun sebebi ayın on yedisinde doğmuş olmamdı. Belki yedi havalı bir rakam olduğundandı. Belki bu durumu fazla büyütüyordum.

Belki garipliklerim *gerçekten* garipti.

Belki Theo'nun sevimli bulduğu bu ufak tuhaflıklar onun kalmasına yetmediği için sinirimi kendimden çıkarıyordum.

Ocak ayında Theo, Santa Monica Üniversitesi'ne erken kabul edilmişti.

Salonda yerde otururken –ben tabii ki solundaydım– gelecekteki evinden gelen kutuyu açıyordu. Russell bunu bilgisayarındaki "Theo'nun Önemli Anları" isimli klasöre eklemek üzere telefonuyla kayda alıyordu. Theo kutudan SMC baskılı bir şapka, tişört ve sweatshirt çıkardı.

Theo üç şey çıkardığı için panikleyemezdim, değil mi? Bu çok saçmaydı. Neden nefes alamadığımı biliyordum: Ne zaman Theo'nun, kararını yeniden gözden geçirip bir sene daha New York'ta kalacağını düşünsem böyle bir şey çıkıveriyordu; bir e-posta, mektup, kabarık bir zarf ya da şimdiki gibi kutu geliyordu. Bir ayağının şimdiden dışarıda olduğunu biliyordum.

Theo şapkasını takıp bana göz kırptı. "SMC'nin başındakiler insanı nasıl baştan çıkaracaklarını biliyorlar, değil mi?"

Alternatif evren fikri: Theo'yla birlikte şapkalarla dolup taşan bir evde yaşıyorduk çünkü kalması için ona her gün bir şapka alıyordum.

17 MAYIS 2015, PAZAR

Belki de doğum günlerimi fazla abartıyordum. Bitmesine sadece birkaç saat kalmıştı ve her şey yerli yerinde olmasına rağmen beklediğim unutulmaz gün olmamıştı: Yalnızca bana özel, üstü çıplak bir Theo videosuyla uyanmıştım; ailem bana üç yüz elli dolar vermişti (beni dünyaya getirdiğiniz için teşekkürler bahşişi adı altında on doları geri verdim çünkü çift sayı olduğunu daha çok hissettiren bir sayı olsun istiyordum); Theo'yla ilk öpüştüğümüz yer olan Bonus'ta o ve Wade'le takılmıştım ve birkaç tur pinball ile masa hokeyi oynamıştık; harika hediyeler almıştım, Theo hediyesini henüz vermemişti ama şimdilik favorim Wade'in aldığı Cedric Diggory anahtarlığıydı.

O sırada da gerçekten sevdiğim çocuk elimi tutup *Yıldız Savaşları* müziğini mırıldanırken Union Meydanı'nda yürüyorduk.

Fakat tek düşünebildiğim Theo'nun sonbaharda gideceğiydi.

Eylülde okulun ilk günü okula yürürken, Cadılar Bayramı'nda çift kostümü alırken, kasımda sınavlara çalışırken, aralıkta tatil öncesi çılgınlıkta, doğum gününde, benim *bir sonraki* doğum günümde yanımda olmayacaktı. Gittiğinde o günleri ya da diğer hiçbir küçük ve büyük anı yaşamayacaktık. O an yanımda olmasına rağmen yalan söylüyormuşum gibi hissettirmeyecek şekilde gülümseyemiyordum bile. Ama en azından onu mutlu edecekse yalan söyleyebilirdim.

"Bugün inanılmazdı," dedim. "Her şey için teşekkürler."

Doğum günüm Theo'nun kontrolündeydi. Bunu beni sevdiğinden mi yoksa gideceği için duyduğu suçluluktan mı yaptığını bilmiyordum ama bu görevi üstlenmiş ve başarıyla gerçekleştirmişti. Bazı şüphelerim vardı. Hafta içi akşamlarının ve hafta sonlarının büyük kısmını SMC hayatına hazırlanmak için yeni bilgisayar programları yükleyerek geçiriyordu. Kendime, her zaman aklını kalbinin önünde tutmadığını hatırlatmam gerekiyordu. Daha da önemlisi bunu yapmasının kötü bir şey olmadığını.

Beni bir banka yönlendirdi. Oturup yakındaki kasalarda satranç oynayan iki kadını izledik.

"Griffin, sana bir sırrımı açıklamalıyım," dedi.

"Ne oldu?" Şimdiden kötü hissediyordum.

"Seni tanıyorum," dedi Theo. "Yani biraz. Neredeyse bir senedir birlikteyiz ve geçmişimiz beşinci sınıfa dayanıyor. Bir sorun olduğunu biliyorum. Bir sorun olduğunda benimle konuşabilmen gerekir. Konuşmazsan Kötü Erkek Arkadaş Konseyi evime gelip bana ihtar verir."

"Çok fazla ihtar alırsan ne olur?"

"Bir ay boyunca mastürbasyon ya da seks yapmam yasaklanır. Beni kurtarman gerek," diye yalvardı Theo. "İyi değilsin, değil mi?"

Gözümü satranç tahtasından, mükemmel şekilde çift sayıdaki karelerden ayırmadım. "Seni özleyeceğim," dedim ki bu doğruydu.

"İple çekmemiz gereken yazımız olduğunu biliyorum ama sen Kaliforniya'ya taşındıktan sonra ne olacak? Birbirimizi tatilde mi göreceğiz?"

"Bu senin için yeterli değil mi?"

"Senin için yeterli olmayacağından korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bir erkekle ya da kızla tanışacaksın ve evet, başta arkadaş olacaksınız ama fiziksel bir şeyler yaşamayı özleyeceksin. Skype-Griffin'in senin için yeterli olacağını sanmıyorum."

"Skype-Griffin, Skype-Theo'yu sevecek mi? Sevse iyi olur çünkü Skype-Theo, Skype-Griffin'i çok sevmeyi planlıyor. Onu öpemeyecek olsa bile."

Beni gülümsetti. İnsan içinde sevgi göstermekten nefret eden herkesin canı cehenneme çünkü Skype-Griffin'e dönüşmeden önce öpücüklerimi almak zorundaydım.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Daha önce bir şey demediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Sadece Kötü Erkek Arkadaş Konseyi'ndeki pisliklerin, sevimli bir sevgilisi olan on yedi yaşındaki çocuğa cinselliği yasaklayabileceklerini unutma." Theo cebinden telefonunu çıkardı. "Bu arada sanırım artık hediyeni vermeliyim. Bitmedi ama söz veriyorum, bitireceğim."

Bir video açıp oynatmaya başlattı. Bir animasyondu. Bir kenarda uçan grifonlar vardı. En sevdiğim mavi tonunda tüyleri olan sağdan sola atıldı. Diğer üç grifonun soluna geçen grifonun hikâyesi kimse için bir anlam ifade etmezdi ama benim için her şeydi. Bu, Theo'nun hareketlerime, en sevdiğim renge dikkat ettiğini gösteriyordu. Yalnızca on dört saniye uzunluğundaydı ve muhtemelen videodan ziyade klip deniyordu ama tek bir kare için ne kadar zaman harcandığını biliyordum ve bu, benim için kendinden ayırdığı zamandı. Bu klip, dünyada en sevdiğim insanın beni sevdiği anlamına geliyordu.

Theo, "Yeni şeyler ekleyeceğim, yemin ederim," derken büyük ihtimalle kendini kötü hissediyordu çünkü ne kadar beğendiğimi

söylemeden suratına bakıyordum. "Bazı fikirlerim var ama sürprizi bozmak istemiyorum. Beğendin mi?"

Kucağına atıldım ve lanet olsun, onu bırakmayacaktım.

27 HAZİRAN 2015, CUMARTESİ

Central Park'taki ördekleri besleyip onlara isim vererek (Daffy asla paylaşmayan bir pislikti) geçirdiğimiz sabahın ve High Line'da dondurma yediğimiz akşamüzerinin ardından Theo'yla birlikte eve gittik ve ailesi, benim ailem ve Wade, *"Sürpriz!"* diye bağırdı.

Theo bana döndü. Göğsüne şakayla vurdum.

"Sürpriz, Theo," dedim.

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi içeridekilere. "Ama iyi iş çıkarmışsınız."

"Sürpriz parti," diye bağıran Denise o kadar içten gülümsüyordu ki sallanan alt dişinin çıktığını fark ettim.

"Sen, küçük hanım, bir dâhisin," dedi Theo. "Ama neden sürpriz parti düzenlediniz?"

Theo'nun annesi öne çıkıp ona sarılarak ileri geri sallandı. "Mezuniyet partin. Griffin'in fikriydi."

Theo geri çekilip bana döndü.

"Mezun olmak için dört sene daha bekleyecek olman çok kötü," dedim.

Theo hızla el çırptı. "Hepinizden evlerinize gitmenizi rica edeceğim ki erkek arkadaşımla baş başa kalabileyim." Hafif gülüşmeler oldu ama ailelerimiz kızarıp fal taşı gibi açtıkları gözleriyle bize baktılar. "Lütfen hediyelerinizi bırakın." Etrafına bakındı. "Bir dakika. Hediye yok mu? Yeni görev! Lütfen gidip bana güzel bir şeyler alın ve birkaç saat sonra dönün. Teşekkürler."

Kimse Theo'ya hediye almaya gitmedi.

Ailesi belki de ilk yudumu olacağına inanırmış gibi yaparak ona kutlama sebebiyle bir yudum şarap ikram etti ama Theo beni

son sınıflardan birinden ay başında satın aldığım yeşil mezuniyet kepiyle görünce şarabı geri çevirdi. Kendisini taçlandırmam için başını eğdi. Herkes o an ne yapıyorsa bırakıp Theo'nun kepli fotoğrafını çekti. Russell "aile fotoğrafı" dediği poz için grubumuzu bir araya getirdi. Theo Kaliforniya'ya gittiğinde, yalnızca Wade ve ben kaldığımızda ne kadar aile olacağımızı merak ediyordum ama Theo ve ben onlara açıldığımızdan beri hiç olmadığımız kadar yakındık.

"Zihnimi okuyorsun," dedi Theo bana.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim. "Gidip gitmemenle ilgili kafa karışıklığının bir sebebi de liseyi son sınıfa kadar okumamandı. Zafer anını hiç yaşamayacaktın."

"Ve şimdi de sınıf birincisi ilan edilmeden veda ediyorum," dedi Theo, sanki okuldan bir sene erken mezun olmak daha büyük bir olay değilmişçesine. "Artık Suzanne Banks'in olacağına eminim ama kalbimde hep ikinci olarak kalacak."

"Yastığını kontrol et."

"Bir şey mi var?"

"Wade jest yapma konusunda iyiyse, olmalı."

"Orada," dedi Wade.

Wade'le onun peşinden odasına gittik ve Theo onun için hazırladığım sahte diplomayı aldı.

THEODORE DANIEL MCINTYRE
SINIF BİRİNCİSİ ve
EVRENİN
EN SIKI İNSANI

BUGÜN

1 ARALIK 2016, PERŞEMBE

Jackson'ın annesiyle telefon konuşması bittikten sonra doğum gününü kutlayacaktım. Santa Monica'da sabahın beşiydi ama Bayan Lane'in oğlunu doğum gününde aramak için bu kadar erken kalkan bir anne olmasına şaşırmadım. Jackson'ın iki metre uzağımda uyuduğu düşünülürse annesinin benden önce davranmasından etkilendim.

Yatakta doğrulup aralık ayının birkaç ilkle başladığını düşündüm. Senin hayatta olmadığın ilk aydı ve bu arada sensiz bir ay geçirmiş olacaktık. Jackson doğum gününü ailesinden uzakta, New York'ta ilk defa kutluyordu. Okulun tatil edildiği ilk karlı gündü; kar fırtınasından nefret etmeme rağmen önceki gece tatil haberini mutlulukla karşılamıştık.

Dördüncü ilke ihtiyacım vardı...

Tamam, tamam.

Sorun yaşıyordum. Yardımına ihtiyacım vardı, Theo. Eskiden çift sayıya tamamlamamda bana çok yardım ederdin. Yanımda olsaydın ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalıştım. Odaya göz attım; bunun her zaman iyi bir başlangıç olduğunu söylerdin. Çoğu zaman beni panik dalgasından kurtarırdın; içimde birinin oluşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Hayal mi ediyordum, bilmiyordum ama kalbim her zamankinden daha hızlı atıyordu. Çaresizce herhangi bir şey arıyordum; tıpkı iki kişi arasında tuhaf bir sessizlik yaşandığında ne söylenirse söylensin durumun birazcık daha iyi olması gibi.

Buldum! Bugün ilk defa dışarı çıkacak ve hediye niyetine Jacskon'la kartopu oynayacaktım.

Kahretsin. Bugün ilk defa Jackson'ın arkadaşlarıyla tanışacağımı hatırlatmalıydın; yemek planımız olduğunu biliyordun. O an onu aklımdan çıkaramıyordum çünkü beşinci olarak aklımda yer etmişti. Altıncıya ihtiyacım vardı. Altıncıdan sonra bir şey daha bulup da yediye geçersem, hatta belki sekizinciyi de bulursam... Vay canına bugün on ilke yaklaşabilirdim. Bu rekoru kırmak çok çekici geliyordu.

Yapamıyordum.

Kalbim deli gibi atıyor, göğsüm sıkışıyordu, yutkunuyordum ve tırnaklarım avuçlarıma savaş açmıştı.

Jackson fark etti.

İkinci çorabını giyiyordu ki durdu. Telefonu ağzından uzaklaştırıp iyi olup olmadığımı sordu.

"Çorabını giy lütfen," dedim.

"Seni sonra arayacağım, anne." Jackson telefonu kapayıp anında diğer çorabını giydi. Altıncı ilke ne kadar ihtiyaç duyuyorsam, iki çorabının da ayaklarında olmasına o kadar ihtiyaç duyuyordum.

Yüzüm kızardı ya da belki bir süredir öyleydi, bilmiyordum. Her yeri yanıyordu. Sıcaklık omuzlarıma, dirseklerime, bileklerime, kalçama, dizlerime ve ayak parmaklarıma yayıldı. Soyunup biraz ağlamak istiyordum çünkü odaklanmam gereken şeye –bir sonraki ve sonuncu ilke– odaklanamıyordum çünkü tek düşünebildiğim, bana yardım etmek için burada olmadığın ve Jackson'ın kafamın içinde yaşamanın, dürtüler karşısında güçsüz olmanın nasıl bir şey olduğunu asla anlayamamasıydı.

İki çorabını da giyen Jackson üzerime patlayıcı bağlamışım da her an kendimi havaya uçurabilirmişim gibi yanıma yaklaşıp

önümde eğildi. "Griffin, sorun ne?" Sağ dizimin diğer tarafında duracak şekilde kenara kaydı. "Açıyla ilgili mi?"

Altıncı ilkimi buldum: Jackson'ın akıl sağlımı korumama yardım etmesine izin verdiğim ilk sabahtı. Kederim konusunda bana yardım ediyordu. Dürtülerim söz konusu olduğundaysa onu uzaklaştırıyordum. Sen neredeyse başından beri yanımdaydın ve senden yardım almıştım. Üzerimde kontrolü olan bir şeyi kontrol etmek zordu. Kimse anlamıyordu ama başka birinin denemesine izin vermek rahatlatıcıydı.

"İyiyim." Elimin tersiyle alnımı sildim. "Kafamın içinde sıkışıp kaldım."

"Açıyla ilgili miydi? Bir sonrakinde sana nasıl yardım edebilirim?"

Düşünceli hali bana seni hatırlattı.

"Saymayla ilgiliydi. Bu konuyu şimdilik kapayalım çünkü kafamda yeterince zaman geçirdim." Dönen bir beyne sahip olmanın doğasıydı sanırım. Beyinlerin dönmediklerini biliyordum; düşünceler dönebilirdi ama beyin bizzat dönmezdi. Fakat kafamda, anlamadığım ve belki hiç anlamayacağım çok fazla şey vardı ve beynimin sabit duran, diğer beyinler gibi davranan bir et parçası olduğu fikrine tutunmak aptalca geliyordu.

"Üzgünüm," dedi Jackson.

"Senin suçun değil," diye yalan söyledim. Bu düşünce dizisinin onun yüzünden başladığını, ilkleri sayma olayının kaynağının kendisi olduğunu ağzımdan kaçıramazdım.

Alternatif evrenlerde bir sürü daha kolay hayat hayal etmiştim –bazılarında Jackson artık yoktu ve bazılarında da zaten hiç var olmamıştı– ama Jackson'ı hayatıma dahil ettiğim ve bana yardımcı olduğu bir evren hiç aklıma gelmezdi.

Yataktan kalkıp pencereden baktım. Fırtına giderek şiddetleniyordu ve karın o gün bir, pazara kadarsa iki metreye yaklaşması bekleniyordu. "Hâlâ karlı bir gün geçirmek istediğine emin misin?"

"Eminim," dedi. "Aileme karda çekilmiş fotoğrafımı göndermek istiyorum. Tabii ki ayrı ayrı mesaj atacağım."

Jackson'ın babasının öğlene kadar aramayacağına emindim ama beni haksız çıkarmasını umuyordum. O ana dek suçu işe atacaktık. Belki uçuştaydı ve arayacak durumda değildi. Belki oğluna sürpriz yapmaya New York'a gelecekti. Bundan şüpheliydim. Jackson'ın bunu beklemediğini umdum.

"Bugün senin günün," dedim. Karın biraz hafiflemesini bekleyeceğimiz kesindi ama dileklerini gerçekleştirmeye kararlıydım. "Anika ve Veronika'yla görüşme konusunda ne düşünüyorsun?"

"Buluşursak şaşırırım," dedi Jackson karı son görüşüymüş gibi pencereden bakarak. "Veronika iptal etmek için sürekli bahane buluyor. Evden çıkmaktan nefret eder. Şimdi bir de hava faktörü olduğu için eminim her şeyi iptal eder."

"Theo'nun seni parka götürmek istediği akşam geç kalma riskini almamanıza şaşmamalı," dedim.

Bunu söyleyerek gerçekten olgun davranmıştım. Bana beşlik borçluydun.

"Kesinlikle," dedi Jackson.

"Ne olur ne olmaz diye yedek plan yapmalıyız." Kalbim artık göğsümden fırlayacakmış gibi atmıyordu. Jackson'a yardım etmek, beni düşüncelerimden koruyordu. "Karlı doğum günü planların için karlı gün planı olarak düşün. Başka ne yapmak istersin? Sadece New York'ta yapabileceğin ne var?"

"Theo, High Line'dan bahsederdi," dedi Jackson.

Jackson kızardığımı görmesin diye pencereden uzaklaştım. Kızarıyordum, değil mi? Yüzüm tekrar yanmaya başladı. High Line'dan bahsederken benden de söz edip etmediğini, limonata alıp kimsenin görmediğini sandığı zamanlarda gizlice dondurma yiyen buz satıcısına güldüğümüzü anlatıp anlatmadığını merak ediyordum. El ele tutuşup ofislerde çalışan insanların hayatlarıyla ilgili hikâyeler uydurduğumuzu anlatmaktan kaçınmış olabilirdin. Belki onu incitmemek için beni tamamen es geçmiştin.

"Arkadaşların ekerse biz de High Line'a gideriz," diye söz verdim. Oraya gitmeyeli uzun zaman olmuştu. "Jackson?"

"Efendim?"

"Bu arada doğum günün kutlu olsun."

Jackson sonunda bakışlarını pencereden çekerek gülümsedi. Gülümsemesindeki üzüntüyü görmemek imkânsızdı, belki de döndüğünde karşısında seni bulmayı umuyordu. Ama biri yastayken içten bir gülümseme büyük savaşta küçük bir zafer sayılırdı. "Teşekkürler, Griffin."

Senin adına konuşmak istemezdim ama sözlerinin bizim evrenimize aktarılmasından mutlu olacağını biliyordum. "Theo da doğum gününü kutluyor."

Jackson biraz şaşırdı ama gülümsemesi silinmedi; ne daha üzgün ne de daha mutluydu. Bazen nötrlük de zafer sayılırdı.

"Dondurucudan daha soğuk havaya ne deniyor?" diye sordu Jackson, zorla verdiğim babamın montu, beresi, eldiveni ve atkısıyla baştan ayağa sarınmış halde.

"Kahrolasıca dondurucu?"

Jackson başını onaylarcasına salladı. "Kahrolasıca dondurucu. Kardan adamdan en yakın arkadaş istediğimden artık emin değilim."

Kardan adamın tabanını düzelttim. "Hayır. Caymak yok. Kıçını yapmaya bu kadar uğraşmışken bırakamayız."

"Belki de kardan kadın yapmalıyız," diye önerdi Jackson, titreyen dişlerinin arasından. "Yalnızca annesiz çocukların olduğu ailelerde kardan kadın yapılıyor. Ama kardan insan yapılacağı zaman herkes otomatik olarak kardan adam yapıyor."

"Devrimci kardan kadın yapalım öyleyse! Bir kardan insan bir gün senin için soneler yazacak," dedim. Bir avuç kar alıp kardan kadının göğüslerini oluşturmaya başladım. "Bu arada bu tam Theo düşüncesi. Ben pek hoşlanmadığım için karda çok oynamazdık ama oynasaydık bence Theo'nun aklına sırf öylesine kardan kadın yapma fikri gelirdi."

"Kimse bu fikri hayata geçirmemizi ondan iyi sağlayamazdı," dedi Jackson uğuldayan rüzgârın arasından. Bu kez gülümsemiyordu.

Kardan kadını yapmaya devam ettik; içeri girip ısınmak için mola vermemeye kendimizi ikna ettik çünkü tekrar dışarı çıkmak işkence gibi olurdu. Kardan kadının göğüsleri daha çok külahı andırıyordu ama başına geçtim çünkü Jackson da ben de göğüslere takık erkekler değildik. Kardan kadının başı gövdesiyle orantılı değildi, tıpkı gövdesinin kartopundan bacağıyla orantılı olmadığı gibi.

"Şimdi bir yüze ihtiyacı var," dedi Jackson.

İki sebepten kendimi suçlu hissediyordum. Birincisi yeniden bir araya geldiğimizde dünyalar kadar vaktimiz olacağını varsayarak bunu ertelemeyip seninle yapmalıydım. İkincisi bu beni Jackson kadar mutlu etmiyordu.

"Ona yüz bulayım." Dişlerim takırdıyordu. Bir süre etrafta dolanırken dizlerim ve bacaklarım kara değmedikleri için minnettardım. Kardan kadına yüz yapmak için çöp kutusundan işe yarar bir şeyler topladım; şey, doğrusu *çöp* topladım. Dönüp rengârenk seçeneklerimizi beyaz kara bıraktım.

Jackson hemen koyu yeşil Heineken şişesinin parçasına uzandı.

"Gerçekten mi? Ona cam mı saplayacaksın?" Camı Jackson'ın elinden alıp kardan kadına gülümseme çizdim, daha doğrusu sırıtış.

"Fena değil," dedi Jackson.

"Bir daha bakış açımı sorgulama."

Jackson bir su şişesinin pis, yeşil üst kısmını burun yaptı. Ben de patlamış mısır paketini boşaltıp bir avuç mısırla gözlerini, paketle de dümdüz saç yaptım.

"Güzel oldu," dedi Jackson biraz gülerek.

"Kar ve çöpten yapıldığını düşünürsek güzel, değil mi?"

"Evet, onunla çıkmazdım," dedi Jackson.

"Tipin değil mi?"

"Ben havuç burunlu ve vanilyalı gofret gözlü kardan kadın severim," diye karşılık verdi.

Kendime şaşırarak biraz güldüm. Patlamış mısırlı bir su birikintisine dönüştüğünde kardan kadını özleyeceğimi sanmıyordum –ona saplanmadan önce camı kesinlikle atacaktım– ama her

şeyden uzaklaştığımız güzel bir ara olmuştu. Belki Jackson buydu: Her şeyden uzaklaşmak için bir araydı, her şeyin içinde olmasına rağmen. Sanırım onun özgürlük olduğunu söyleyebilirdim.

Sen de Jackson'ı özgürlük olarak mı düşünmüştün?

New York'ta uzun süredir yaşasam da ara sıra birileri beni şaşırtan bir restoran önerirdi. Şehrin büyük olduğunu biliyordum ama yine de... Los Angeles'a gitsem ne kadar şaşıracağımı hayal bile edemiyordum. Anika görünüşe bakılırsa Washington Square Park ile NYU yurtlarının karşısındaki Spotlight Diner hayranıydı. Son zamanlarda alışık olduğumdan daha şehir merkezindeydi ama Jackson'ın doğum gününün mahvolmayacağının garantisiydi. Yaşadıkları yere çok yakın olduğumuz için Anika ile Veronika'nın gelme ihtimali çok daha yüksekti. Ekerlerse de Jackson'la yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki ya da taksiyle kısa sürede ulaşabileceğimiz High Line'a giderdik. (Taksi bulabilirsek taksiyle gidecektik.)

Jackson tabii ki sağımda oturuyordu. Oturduğumuz yerin tam karşısında ayna vardı. Şunu söylemeliyim ki Jackson'ın benden ödünç aldığı gri gömlek üzerinde fena durmuyordu. Abartıp güzel durduğunu söylemeyecektim çünkü ona da bol gelmişti ama Jackson bir şekilde başkasının dolabından giyinmiyormuş gibi görünmeyi başarmıştı. Onu doğum günü hediyesi olarak vermek için muhtemelen çok geç kalmıştım, değil mi? "Beğendiysen sende kalabilir" numarasından daha iyisi olamazdı.

"Anika ve Veronika hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum. Genel olarak bilgi edinmiştim ama girmemem gereken ya da onları gücendirebilecek konular gibi daha kişisel şeyleri bilmiyordum. Geçmişte bu şekilde tuzağa düşmüştüm ve berbat bir durumdu.

"Evet, bilmesi gereken başka bir şey var mı?" diye kıkırdadı yanımda bir kız.

Başımı kaldırdım. Anika ve Veronika'yı Jackson'ın telefonundaki fotoğraflardan tanıdım ama daha iyi kamerası olan bir telefon

almalıydı. Bu iki kız eşcinsel olduğumu unutturacak kadar güzeldi. İkisi de siyahiydi ve kot montlarıyla kardeş gibi duruyorlardı ama fiziksel benzerlikleri burada son buluyordu. Anika'nın uzun, örgülü saçları ve muhtemelen koşu parkuru sayesinde edindiği ince, kaslı vücudu vardı. Veronika saçlarını kazıtmıştı ve burnunda, sol kaşında, kulaklarında ve altdudağının kenarında pirsingi vardı.

"Doğum günün kutlu olsun!" dedi Anika.

Veronika neşeyle bağırdı.

Jackson masadan kalkıp önce Anika'ya sarılmaya çalıştı ama Veronika araya girerek karnından sarıldı.

"Gelebilmenize çok sevindim," dedi Jackson.

"Kıyamet kopsa kaçırmazdım," dedi Veronika.

"Bu hafta bininci kez söylüyorum, şu söylediğinin hiçbir anlamı yok. Bırak artık," dedi Anika, Jackson'a sarılmak için Veronika'yı iterken. "Aksi takdirde dünyanın yanıp kül olmasını izlemeyi sorun etmeyeceğini itiraf etmiş oluyorsun."

"Bu hafta bininci kez söylüyorum, dünya genel olarak berbat bir yer ve ya gözlerim kapalı yanarım ya da sıcak bir saniye boyunca kül olmasını izlerim," diye karşılık verdi Veronika. Bana hiçbir şey söylemeden masaya oturdu.

Anika elini sallayarak Veronika'yı geçiştirdi ve bana döndü. "Griffin, değil mi? Ben Anika."

"Selam." Ayağa kalkıp elini sıktım ve yeniden oturdum.

"Diğer kadın," dedi Veronika. "Tabiri caizse."

Ben diğer değildim. İlktim.

"Şaka yapıyor," dedi Anika otururken arkadaşına sert sert bakarak. "Komik değil ama şaka yapıyor."

Gülmedim. Sahte kahkaha atmayacaktım.

Jackson yavaşça otururken bunun iyi bir fikir olduğundan bir an şüphe etmiş gibiydi. Ama gülümsemesi kaybolmadı. "Görüşebildiğimize sevindim. Şükran Günü nasıldı? Dersler nasıl? Nasıl gidiyor?"

Sadece üç soru sordu ve dördüncüyü sorması için onu dürtmeme fırsat kalmadan Anika ile Veronika onu cevap yağmuruna tuttular.

"Sensiz Şükran Günü değişikti. Kimse annemin kızılcıklı tavuğundan yemedi," diye cevap verdi Veronika öylesine menüye bakarken.

"Ama herkes gelmeme sebebini biliyor," diye ekledi Anika.

"Annem başsağlığı diledi."

"Siz nasıl?.."

"Dersler fena değil," diye sözünü kesti Veronika. "Tiyatro ekibiyle çok fazla parti veriyoruz. Henüz hiçbir dersten de kalmadık, yani bu da bir artı. NYU *Peter Pan*'ın hipster versiyonunu hazırlıyor. Anika'yla Wendy olmak için kıyasıya mücadele edeceğiz, gerçi istese Jeremy denen çocuktan Kaptan Hook rolünü rahatlıkla alabilir."

Anika garsonu durdurdu. "Merhaba, su alabilir miyiz? Şunun için de bir bant?" Garson uzaklaştı. "On kat fazla konuşuyorsun."

Ben yirmi kat derdim. Jackson'ın böylesine bencil ve duygusuz birini nasıl özleyebildiğini hiç anlamadım. Senin bu kızla oyun oynamaktan hoşlandığına da inanmıyordum. Anika cana yakın görünüyordu hiç şüphesiz. Fakat Veronika'yla takılmanızdan sonra Jackson'a dönüp, "Ona bayıldım, mutlaka yine yapalım!" demen mümkün değildi.

"Sadece heyecanlıyım," dedi Veronika. "Jack'i uzun zamandır görmüyorum."

"Jackson," diye düzeltti. "Sadece Theo bana öyle diyor... derdi."

Babamın dışında bana yalnızca sen Griff derdin. Jackson da ben de sana bu yakınlığı hissettirmiştik. Artık sen yoktun ve Griff ile Jackson da seninle birlikte ölmüşlerdi.

"Bunu bilemezdim," dedi Veronika.

"Skype buluşmalarımıza katılsaydın belki bilirdin," dedi Jackson. Kızgın değil yalnızca hayal kırıklığına uğradığını belli ederek konuşmuştu.

"Dinle, Jackson... Sana Jackson diyebilir miyim?" Veronika öne eğildi. "Bizimle buraya taşınabilirdin. Sen evde kalıp orada okula..."

"Benim için daha iyi programların olduğu bir okula gitmeye karar verdim," diye sözünü kesti Jackson.

"Bu konuyu tekrar açmayalım," dedi Anika ve özür dilercesine bana döndü.

"Buradaki çizgi film ve animasyon bölümü o kadar da kötü değil. Çok memnun olan bir çocuk tanıyorum," dedi Veronika.

"Onun adına sevindim. Animasyonun o kadar da kötü olmadığı bir okula gitmek istemiyorum. Okulum *Oz Büyücüsü*'nün hipster versiyonunu yapmadığı için üzgünüm..."

"*Peter Pan,*" diye düzeltti Veronika.

"... ama kendi adınıza en iyisini yapmak için buraya taşınmanıza saygı duyuyorum. Oda arkadaşı olduğunuzda Anika'yla daha yakın olacağınızı biliyordum ama bu kadar dışlanacağımı tahmin etmemiştim."

Veronika sıkılmış gibi pencereden dışarı baktı. "*Sürekli* Theo'yla olduğun düşünülünce bir şeyleri fark etmene şaşırdım."

Bu konuşmanın gidişatından hoşlanmamıştım. Biri aptalca, geri dönüşü olmayan bir şey söyleyecekti. Jackson'ın sorduğu ve bu karmaşayı başlatan üç soru yüzünden zaten hâlâ gergindim. Gizleme gereği duymadan masanın üstünde avcumu kaşımaya başladım ki Jackson fark edip ateşkes ilan etsin. Ama siparişlerimizi almaya gelen ve ateş hattında kalmamak için geldiği gibi geri dönen garsonu bile fark etmedi.

"Theo hep yanımdaydı," dedi Jackson.

Veronika alkışladı. "Öyleyse bravo Theo! İkiniz de aynı şehirdeydiniz. Theo'yla bir türlü anlam veremediğimiz ama nedense anlamamızı beklediğin ciddi bir ilişkiye paldır küldür daldığında Skype buluşmaları ya da mesajlarına cevap vermek için eskisi gibi çaba sarf etmeyi bıraktım. Anlıyorum. Lisede her reddedildiğinde ve kalbin kırıldığında yanındaydım ve yoldan yakışıklı bir erkek bulman rüya gibiydi ve blogunda yazmaya kesinlikle değerdi. Takıntını anlıyorum ama bunu bana yükleme. Sen de hatalısın, Jackson."

Jackson ona baktı. "Gerçekten arkadaş olmaya niyetin yok, değil mi? Theo yüzünden bana acıma." Sesi çatladı; ben kükrerdim.

Veronika başını iki yana salladı. "Sana acıdığım falan yok. Erkek arkadaşını senin kadar sevmedim diye konuyu senden nefret ediyormuşum gibi çevirme. Elbette senin için üzülüyorum ama onu tanımıyordum. Bir kere kart oynadık, o zaman da yalnızca aranızdaki esprileri dinledik."

Bu atışma, içimde bir sürü duygunun ateşlenmesine sebep oldu: Aranızdaki esprileri hem merak ediyor hem kıskanıyordum (bizim aramızda büyük ihtimalle on kat fazla olmasına rağmen); senden bu kadar önemsiz biriymişsin gibi bahsetmesine köpürüyordum; benim gibi acı çeken ve yine benim gibi böyle zamanlarda bu şekilde davranmayacak arkadaşlarını tercih edecek Jackson'a sempati duyuyordum; Anika onları hâlâ susturmadığı için ve her şey bir anda böylesine kontrolden çıktığı için şaşkındım.

"Kendini rahat hissetsin diye uğraşıyordum," dedi Jackson.

"Bu *bizim* görevimizdi," dedi Veronika gözlerini devirerek. "Onu tanımaya çalışmamız konusunda bize güvenmedin. Onu kendine sakladın. Açıkçası sırf buraya geldin diye bizimle takılmaya mecbur hissettiğini düşündük."

Jackson, Anika'ya döndü. "Sen de mi bu şekilde düşünüyordun? Söylediği her konuda?"

"Tanrım, hayır, tabii ki her konuda değil." Anika başını iki yana salladı, ardından omuz silkti. "Ama çoğuna katılıyorum. Seni seviyorum, Jackson ama bu ilişkiyi diğer herkesin ve her şeyin önünde tuttun. Sana kızgın değilim. Üniversite ve uzaklık yüzünden böyle şeyler yaşanır. Ama Theo'dan önce biz de burada bir sürü şey yaşıyorduk... Bir sürü şey oluyordu ve sana anlatamamak garip geliyordu. Ama açıkçası arkadaşlığımıza ayırdığın vakti sorgulamaya başlarsak geri dönüşü olmayacağından korktuk."

"Bırakalım artık," dedi Veronika. "Hepimizin bildiği bir konu hakkında konuşmaya devam edip yaşadığımız trajedileri kendimize saklayalım."

Gidişatını beğenmediğim konuşmanın artık dönüşü olmadığından emindim. Huzursuzdum; avuçlarımı kaşıyıp duruyordum. Boynumda başlayan gerilimi rahatlatmak için her zamanki gibi başımı çevirdim ama omuzlarımdan omurgama iniyordu, bu nedenle yapabildiğim her türlü esneme hareketini yapıyordum. Sabaha kadar makale yazmışım gibi tuhaf bir şekilde kasılmış olan bileklerime hafifçe vurdum. Eklemlerimi esnettim hepsinin çıtladığından emin olmak için bir kez daha yaptım. Rahatsızlığın vücut bulmuş haliydim.

"Hayatının son aşkından ayrılmanı anlatma sakın," dedi Jackson. "Facebook'ta ilişki durumunu değiştirdiğini gördüm; bunu kaçırmadım. En azından o hâlâ hayatta."

"Jackson, yapma," dedi Anika.

Veronika'nın yüzü, internetteki o aşırı mutlu fotoğraflarını gördükten sonra kendisinden hiç beklemeyeceğim bir şekilde değişti. "Facebook durumum sana kürtaj olmak zorunda kaldığım için hayatımın son aşkından ayrıldığımı da söyledi mi? Facebook durumum sana anne olmaya hazır olmadığımı, onun da baba olmaya hazır olmadığını ve bunun kötü bir zaman olduğu konusunda anlaştığımızı, kliniğe birlikte gideceğimizi ve o süreç boyunca elimi tutacağını söylediğini gösterdi mi? Facebook durumum sana o gün kliniğe gelmediğini ve hiçbir mesajıma cevap vermediğini söyledi mi? Mesajlarım kesinlikle kibar değildi ama suçluluk duygumla başa çıkmak için gittiğim okulun psikoloğu makul olduklarını düşünüyor." Veronika ayağa kalktı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve titriyordu. Anika geçmesi için çekildi. "Sana hiç kötülük dilemedim," dedi masaya eğilerek. "Hiç tatmadığım bir şekilde acı çektiğini biliyorum ama Theo hayattayken ben kendi canımdan bir parça kaybettim; içimde büyüyen ve bana benzeyen küçük insanı kaybettim. Sen hiçbir zaman Jackson dayı olamayacaksın. Bundan sonra Facebook'ta ilişki durumumun değiştiğini gördüğünde belki de iyi olup olmadığımı sormalısın."

Hiçbirimiz tek kelime edemeden Veronika hızla dışarı çıktı. Sessizlik oldu ve içeriye soğuk hava doldu. Kapı arkasından kapandı.

"Bilmiyordum..." Jackson ağlıyordu ve lanet olsun ben de onunla ağlamak üzereydim.

Bilmediğini söylemek adildi ama bilebileceğini itiraf etmek de adil olurdu. Kendimi o an fazlasıyla onun yerine koyuyordum; sanki aynı malzemeden yapılmış bozuk saattik, dengemizi kaybetmiş bir şekilde ilerliyorduk.

"Peşinden gidersem suratıma yumruk atar, değil mi?"

"Şu an başına gelebilecek en kötü şey yumruk mu?" diye sordu Anika.

Jackson'ın başı öne düştü.

"Peşinden gitmiyorsan ben gitmeliyim," dedi Anika. Eğilip Jackson'a hızlıca sarıldı. "Dönüş tarihini haber ver. Bir kez daha... şey, *bunu* yapmamalıyız ama görüşmeliyiz." Bana el salladı. "Daha fazla konuşamadığımız için üzgünüm." Elini Jackson'ın omzuna koydu. "Doğum günün kutlu olsun." Hızla dışarı çıktı.

"Berbat biriyim," dedi Jackson. Gömleğinin koluyla gözlerini sildi.

Garson temkinli bir şekilde yanımıza yaklaştı. "Sipariş verecek misiniz?"

Ona gideceğimizi söyledim ve beklettiğimiz için özür diledim. Dışarı çıktığımızda büyük ihtimalle soğuktan donduğumdan anksiyetem geçmeye başladığı için rahatladım. Jackson tren istasyonunun aksi yönünde karşıya geçerken kollarını babamın paltosuna zorla geçirmek zorunda kaldım.

"Çok kötü biriyim," dedi Jackson. "Hiç bilmiyordum ama arayabilirdim."

"Kötü değilsin," dedim. "Yaşadığı olay kötü. Neler yaşadığını asla bilemeyeceğiz. Ama o da *bizim* ne yaşadığımızı bilmiyor. Bu kimin daha fazla üzüldüğüyle alakalı bir yarış değil." Lanet olsun, başkalarının kendi acılarını nasıl idare ettiklerini düşünmeden de acı zaten yeterince karmaşıktı.

"High Line hangi yönde?" diye sordu Jackson burnunu çekerek. Burnu şimdiden kızarmıştı.

Onuncu Cadde'ye yürürken Jackson'ın sessizliğine saygı duydum. Onu taksi çevirmeye ikna etmeye çalıştım ama ne zaman bir tane durdurmak için elimi kaldırsam Jackson yürümeye devam ediyordu. Arkadaşını kırdığı için böyle davranıyorsa okyanusta seni kaybettiğinde olanları hayal bile edemiyordum.

Hâlâ kendimi toplayıp da o gün yaşananları soramamıştım. Ölümün, sırf gencim diye daha çok senem, ayım, haftam, yarınım, saatim ve dakikam olacağına dair verilmiş sözlere körü körüne inanmamam gerektiğinin kanıtıydı. Boğulduğun akşamüzeriyle ilgili bilmediklerimi bana söyleyebilecek tek kişinin Jackson olduğunun farkındaydım. Jackson giderse o cevaplar da sonsuza dek gidecekti. Yine de hâlâ o konuyu açıp sen ölürken yanında olmanın, cankurtaran cansız bedenine oksijen pompalamaya çalışırken onu izlemenin nasıl bir şey olduğuyla ilgili soru sormak için cesaretimi toplayamıyordum.

Dürüst olmam gerekirse, Theo, gerçeğin hayal ettiğimden daha acı verici olmasından korkuyordum.

High Line'a ulaştığımızda titreyen Jackson kollarını göğsünde birleştirmişti ama bacakları benimkiler gibi kaskatı kesilmesine rağmen peşimden merdivenlerden çıkıyordu. High Line'ı kışın hiç görmemiştim. Jackson'ın tren raylarını görmesini isterdim ama beyaza bürünmüş saksı çiçeklerinin ve karla kaplı oturma yerlerinin de ayrı bir güzelliği vardı.

Yaşadığın süre boyunca buraya bir kez olsun kışın gelmiş olmanı diledim ama gelseydin bana söyleyeceğini düşünüyordum.

Jackson bu mükemmel manzaradan etkilenmemiş ya da burada olmak umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Doğruca korkuluğa yürüyüp aşağıdaki trafiğe baktı. Rüzgâr ısırıyordu; yukarısı sokaktan daha da soğuktu.

"Veronika'yı durdurmalıydım, değil mi? Özür dileyip onunla birlikte ağlamalı ve nasıl olduğunu sormalıydım," dedi Jackson. Rüzgârda onu zar zor duyuyordum. "Bir sene önce, bir ay önce olsa bunu yapardım. Theo'ya kafamı fazla takmamla ilgili söylediği

her şeye katılmıyorum ama onsuz kendimi gerçekten mahvolmuş hissediyorum. İnsanları uzaklaştırıp duruyorum... Veronika'nın gitmesine izin verdim. Sen de böyle hissediyor musun?"

"Yüzde yüz." Onunla birlikte trafiği izledim. Sürücüler buradan ne kadar saçma göründüklerini bilseler kornaya çok daha az basarlar, çok daha az söylenirlerdi. "Theo, Wade'le neden konuşmadığını anlattı mı?" diye sordum.

Jackson başını iki yana salladı. "Pek değil. Yazın olmuştu, değil mi?"

"Evet."

"Theo o dönem ikinizden de bahsetmeyi kesti," dedi Jackson. "Beni rahatsız ettiğini biliyordu. Üzgünüm."

Başımı onaylarcasına salladım. Aşırı soğuktu. Bu konuşmayı içeride bir yerde yapmayı diledim. "Anlıyorum. Ben de bazen senin ismini söylemekten kaçındığını hissederdim."

Arkanda nasıl bir karmaşa bıraktın, Theo. Bu karmaşa senin değil, benim ve Jackson'ın suçuydu ama yine de... Pis işlerdi.

"Tek bildiğim tartıştıkları," dedi Jackson. "Sen neden onunla küstün?"

"Theo'ya olan bağlılığımdan," dedim. "Ve artık Wade'le konuşabilecek olmama rağmen konuşmuyorum. Sanırım yanımızda Theo olmayacaksa başka kimseyi hayatımızda istemediğimiz için insanları uzaklaştırıyoruz."

"Ama seni uzaklaştırmadım. Bunu beklemiyordum."

"Sanırım ikimiz de kendimizden uzaklaşıyoruz."

İkimiz de daha bir saat önce Veronika'nın nefret ettiğim haliydik.

Jackson bana ne katıldı ne de karşı çıktı.

Ayı arkamıza alıp Jackson'ı kolundan tutarak tırabzandan uzaklaştırdım. Merdivenden hızla inip titreyen bedenlerimiz ve takırdayan dişlerimizle bulduğumuz ilk taksiye atladık. Şoför ısıtıcıyı en yüksek seviyeye getirdi ama ya çok güçsüzdü ya da vücudumun buz küpüne dönmesine dakikalar kalmıştı.

"Bunu nasıl düzeltebilirim, Griffin?"

Bu sorunun basit bir cevabı yoktu. Özür dilemek yeterli olmayacaktı. Jackson ve ben bozulmuştuk, acilen tamir edilmemiz gerekiyordu ama görmek istediğimiz tek tamirci dünyada en sevdiğimiz insandı... ve sen sonsuzluğa gitmiştin.

"Bence şu an arkadaşlıklarımızı düzeltecek durumda değiliz," dedim. Durumu kolaylaştırmak için söylediğim bir yalan mıydı yoksa talihsiz bir gerçek miydi emin değildim ama böyle düşünüyordum. "Belki bir şeyleri infilak ettirmeye devam edersek, diğer her şey yerli yerine oturmak zorunda kalır."

Ya da alevler daha da büyürdü.

ANI

26 AĞUSTOS 2015, ÇARŞAMBA

Ailesinin belki arabanın anahtarlarını ya da cüzdanlarını unutmuşlardır diye yukarı çıkmayacağından emin olduktan sonra Theo'yla kıyafetlerimizi alev almışlar gibi hızla üzerimizden çıkarıp yatağa atladık. Bir daha aylar boyunca birlikte çıplak olmayacaktık ve katlı kıyafetleri ve eşyalarıyla dolu kutuların bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Artık yeterince uzun süredir çıktığımız için seks yapma fırsatı bulduğumuz her seferinde öpüşerek zaman harcamıyorduk ama bu akşam farklıydı. Theo beni güçlü bir şekilde ve aşkla öpüyordu ve her şey bana fazlasıyla sonmuş gibi hissettiriyordu. Rakibini yakalayan güreşçi gibi kollarımı ona sıkıca sardım ve onu hiç bırakmak istemedim çünkü neler olacağını biliyordum.

28 AĞUSTOS 2015, CUMA

Theo ve Wade'le birlikte Theo'nun kolilerini Kaliforniya'ya göndermek için postaneye yürürken sessizdim. Theo'nun uçağı bu akşamdı ve kendime hâkim olamıyordum. Ağzımı açarsam neler çıkacağından emin değildim. Theo ve Wade ise iyi görünüyorlardı; bu zamanı

eski günleri yâd ederek değerlendirmek yerine *Yenilmezler*'in ikinci filminden konuşuyorlardı. İleride buna pişman olacaklardı; ben şimdiden pişmandım.

Postaneye bir sokak kalmıştı, caddenin hemen karşısındaydı.

"Bana Quicksilver gibi Kaliforniya'ya koşma yeteneği verecekse şu an sana Hulk yumruğu atardım," dedi Theo, Wade'e. "Hatta kutularımı kendim götürürdüm."

"Ne? Neden yabancı birine Hulk yumruğu atmıyorsun?" diye sordu Wade.

Theo güldü. "İsimsiz bir yabancıyı un ufak mı edeyim? Hiç Kaptan Amerika ruhuna yakışmıyor. Artık favori karakterin o olamaz. Yeni favori karakterin Daredevil'ın Ben Affleck versiyonu." Kaldırımdan inip Wade'in yüzüne bakmak için döndü.

"Zorbalıklarını özleyeceğim... dostum, dikkat..."

Korna çaldı ve Theo caddede geri geri yürümeyi kesti.

"THEO, ÇEKİL!" diye bağırdım.

Theo arkasına dönüp arabayı gördü. Postaneye doğru atılırken düşürdüğü kolilere takılıp yere düştü. Araba savrulup son anda tiz bir sesle dururken az kalsın Wade ve bana çarpıyordu. Şoför araçtan indi. Theo'ya dikkatsiz ve aptal olduğu için, öfkeden köpürmüş halde bağırıyordu ama söylediği hiçbir şeyi duymuyordum. O an var olan tek şey Theo'ydu. Yanına koşup diz çöktüm. Bana bakıyordu ama beni gördüğünden emin değildim.

Ona sarıldım, iyi olduğuna tekrar tekrar ikna ettim, *kendimi de* tekrar tekrar ikna ettim. İyiydi, iyiydi, iyiydi, iyiydi.

İyi olacaktı. Ben de iyi olmak zorundaydım.

Ben Theo'nun kalkmasına yardım ederken Wade de şoförü sakinleştirip arabasına binmeye ve olanları unutmaya ikna ediyordu. Theo'yu postaneye yönlendirdim ve ikimiz de yere çöküp girişindeki duvara yaslandık. Elini tutup başımı omzuna koydum.

Ona onu sevdiğimi ya da araba onu ezseydi ne yapardım bilmediğimi söylemeliydim. Ama söylemedim. "Bence ayrılmayız, Theo."

Theo irkildi ama elimi bırakmadı; şoktan kurtuldu. "Ne?"

"Son günlerde bunu düşünüyordum. Bir şekilde yoluna çıkmaktan korkuyorum."

"Yok öyle bir şey," dedi Theo. "Bu saçmalık."

"Bunu göze alamam. Sana engel olma riskine giremem."

"Bana engel olmuyorsun, Griff. Makalemi bitirme sebebim sensin."

Bunun doğru olmadığını biliyordu. Bensiz de yapardı. En başında erken kabule hak kazanmasının sebebi de ben değildim. Bunlar yalnızca kendi kafasında kurduklarıydı.

"Birbirimizi görmeyince her şey değişecek, biliyorsun. Arkadaş olmayı keselim demiyorum. Her şeyin anlamlı olmasını istiyorum ve bunda doğru olmayan..." Bunu yapamazdım. "İki sene boyunca uzak mesafeden ilişki yürütmede doğru olmayan bir şeyler var."

"Beni artık sevmiyor musun, Griff?"

Bu konuşma boyunca birbirimizin gözlerine bakmamıştık. Ben kaldırımdaki sigara izmaritlerine bakıyordum. Wade köşedeki posta kutusunun önünde takılma duyarlılığını göstererek bizi yalnız bırakmıştı.

Theo'nun omzundaki başımı iki yana salladım. "Tam tersi." Boğazım düğümlendi. "Mahvolmuş durumdasın çünkü seni sevmekten hiç *vazgeçmeyeceğim*. Daha uygun şartlarda yeniden birlikte olacağımıza inanıyorum. Sen benim hayatımsın. Ama aptalca davranıp trafiğe dalmak gibi şeyler yapmayacağına söz vermek zorundasın. Hiç ölme. Tamam mı?"

"Tamam. Ölmeyeceğim," dedi Theo, beni kendisine daha da yaklaştırarak.

"Ciddiyim. Söz ver."

"Söz veriyorum: Ölmeyeceğim."

Doğrulup başını kendime çevirdim ve onu öpüp elini sıktım. Doğru olanı yapıyordum. Kendine odaklanıp istediği hayatın ne olduğuna karar verecek ve şanslıysam o tabloda ben de yer alacaktım. İyi olacaktım.

Theo biraz ağlıyor ve öpüşmelerimizi yönlendiriyordu: kelebek öpücüğü; normalden daha uzun süre alınlarımızı birbirine bastır-

dığımız mağara adamı öpücüğü; beni de ağlatan Eskimo öpücüğü ve son olarak zombi öpücüğü.

"Gözyaşlarını yiyorum," dedi Theo gülerek. "İğrenç"

Ben de onunla güldüm. Doğru olanı yaptığımı, bunun onun için en iyisi olduğunu umuyordum. Bu, bu kadar yakınlaştığımız sonsa çok kötü olurdu. Zaten onun mutluluğu için kendi kalbimi paramparça etmem şimdiden çok kötüydü.

Ama o mutluysa ben de mutluydum. Değil mi?

BUGÜN

8 ARALIK 2016, PERŞEMBE

Boş derste birinin sağında oturuyordum.

Nefesim daralıyordu. O kadar kaşınıyordum ki sanki karınca ordusu vücuduma saldırıyordu. Çığlık atmak istiyordum ama kütüphanede, sessizliğin zorunlu, delirmenin yasak olduğu yerdeydim. Kontrol edemediğim bir şey daha. Avcumu kaşıyarak sakin kalmaya çalıştım ama bu baştan aşağı saçmalıktı. Kullanılmış kemiğini arka bahçeye gömen köpek gibi anksiyetemi elimin derinlerine gömemezdim.

Bu koltuğun, Wade'in solundaki koltuktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Yanımdaki çocuğu tanımıyordum ama diğer taraftan bana bakan Wade'in gözlerinden kaçınmaya çalıştıkça çocuğu daha iyi tanıyordum; bilmediğim şarkıları mırıldandığını ya da kalemin kapağını dişlediğini fark etmiştim. Bu ufak bilgiler onu özel isimli biri haline dönüştürmek için yeterliydi; solumda olan Kişi, sağımda olması gereken Kişi.

Ondan yer değiştirmeyi istemeliydim. En başında bunu yapmalıydım. Kendimi tanıyordum. Wade ve onun acısıyla ilgili düşünceleri ve tek başına acı çektiği için hissettiğim suçluluğu bastırdıkça başkasına daha çok kafayı takacağımı bilmem gerekirdi. Ona doğru

eğilince kendimi tuhaf hissettim. Dikkatimi dağıtmak için senin ya da Jackson'ın burada olmasını diliyordum.

"Hey, yer değiştirebilir miyiz?"

Kalemin kapağı çocuğun ağzından düştü. "Ne?"

"Yer değiştirebilir miyiz?" Bunu çözmeye, ait olduğum yerde oturmaya, karıncalanmayı geçirmeye, Wade'in bakış açısından çıkmaya, görünmez olmaya hevesliydim.

Çocuk prize bağlı telefonunu gösterdi. "Telefonum şarjda."

"Orada bırakabilirsin."

"Evet, tabii."

"Kimse telefonunu çalmaya kalkmayacak."

"Diyorsun."

"Birinci sınıfta mısın?"

"İki."

Bu, kibrini açıklıyordu. "Bana yerini ver."

"Neden?"

Dürtümü ona açıklamak zorunda değildim ama ona muhtaçtım. Hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir yabancı olmasına rağmen belki de anlaması için fırsat verirsem bu kadar pislik gibi davranmazdı. Ama belki insanlar bir sebep olmadan da kibar olmalıydılar.

"Kişisel," dedim.

"Ben kişisel olarak telefonuma göz kulak olmak istiyorum," dedi.

Bu kontrollü ortamda kontrolümü kaybederek ayağa kalkıp sandalyemi ittim. "Telefonunun yanında olmaması gerekiyor zaten!"

İkinci sınıf öğrencisi şaşkınlıkla ve belki de biraz korkarak arkaya yaslandı. Kütüphanenin yeni görevlisi dikkatle bize yaklaştı. Normalde sorun çıkaracak biri olmadığımı bilmiyordu ve benimle nasıl başa çıkacağını çözeceğinden de emin değildim.

"Gördün mü, şimdi ikimizin de ismi alınacak," dedim çocuğa. Cezaya kaldığımızda onun sol tarafına oturmaya kararlıydım.

O sırada Wade'in aceleyle yanıma geldiğini gördüm, sırt çantasını ve kitaplarını masasında bırakmıştı. Alev almak üzereydim. Kütüphane görevlisi bir şey söylemek üzereydi ki Wade aramıza girdi.

"Kusuruna bakmayın," derken varlığımdan dolayı özür diler gibiydi. "Şu an yasta."

Görevlinin gözleri kocaman açıldı. Kim olduğumu anlayarak başını onaylarcasına salladı. Nasıl bildiğini bilmiyordum. Onunla yakın değildim ama diğer yandan son günlerde yas koktuğumdan ve depresyon posterlerindeki insanlar gibi göründüğümden emindim.

"Anlıyorum ve başın sağolsun ama kütüphanede sessiz olmak zorundasın..."

"Hemen gidiyoruz." Wade beni omuzlarımdan tutup koridora çıkardı. Ağlamaya hazır bir halde derin nefes aldım.

Ellerinden kurtuldum. "Dokunma bana."

"Nasılsın? Mesajlarıma ve aramalarıma cevap vermiyorsun."

"Bundan bir anlam çıkarmalıydın."

"Ne durumda olduğunu bildiğim için geri çekilmeyeceğim," dedi Wade. Gözlerini ovdu. "Theo'yu ben de tanıyordum, hem de senden daha uzun süredir ama tamam. Sanki Theo'nun kafasını suyun altında tutmuşum gibi davranman adil değil..."

Sola dönüp koştum. Koşmazsam bu koridor suç mahalline dönüşecekti. Wade söylediği inanılmaz aşağılık cümle için bağırarak özür diledi ama koşmaya devam ettim. Wade'in kelimelerle arası hiç iyi olmamıştı ama şimdi benimle tanışmadan önce en çok güvendiğin kişi tarafından okyanusta boğulduğun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum.

Oradan çıkacaktım; o kattan, o binadan. Merdivenden inerken az kalsın düşecektim ve bir yanım düşüp boynumu kırmayı umdu. Üzgünüm; bunu söylemem doğru değildi. Hayatımdan bu şekilde asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun, özellikle de senin hayatının çalındığını bilirken. Bir düğmeye basıp da kendimi asla kapatmazdım.

Dolabıma koştum.

Şifremi hatırlamakta zorluk çektim ama parmaklarım sayıların üzerinde kendi başlarına gidip geldiler. Montumu alıp dolabı çarparak kapadım ve okulun yan girişine yöneldim. Müdür merdivenlerden iniyordu.

"Koşmak yok, Griffin!"

Durmadım. Yanından geçip kapıyı açtım. Bana seslendi, üzerinde mont ya da kazak olmamasına rağmen peşimden koştu ama onu kısa sürede atlattım. Caddede koşarken az kalsın kar birikintisi yüzünden kayacaktım. Tren istasyonuna koştum ve babama mesaj atıp eve gittiğimi ve bir daha oraya asla dönmeyeceğimi haber verdim.

Tüm bunlar sırf biri solumda oturuyor diye olmuştu.

Okulda olanları konuşmak için salonda toplandık. Jackson olması gerektiği gibi sağımda, ebeveynim de yemek masasından çektikleri sandalyelerde karşımızda oturuyordu. Ben dahil, herkes sakinleşmişti. Jackson'dan, babamın okuldan kaçtığımla ilgili mesajını alınca annemin çılgına döndüğünü öğrendim ve buna hiç şaşırmadım.

"Yarın okula gitmeyip evde benimle kalacaksın," dedi annem. Benimle göz teması kurmaya çalışıyordu ama kapalı olmasına rağmen televizyona bakmaya devam ediyordum. "Şu an o ortamda bulunamayacak kadar hassassın."

"Gelecek hafta da gitmek istemiyorum," dedim. Derslerde yaptıklarım geleceğim için gerçekten önemliymiş gibi davranmaktan bıkmıştım. Senin gibi tüm derslerimde başarılı olup tüm ödevlerimi yapsam bile sonunda ölümle sonuçlanan bir kaza kurbanı olabilirdim. Genç yaşında öleceğini bilseydin çalışmaya yine o kadar vakit harcar mıydın, Theo? İki dolarına bahse girerim, harcardın. Ama biz farklıyız. Ben panik atak geçirmeden birinin sağında bile oturamıyorum.

"Tamam. Pazartesi duruma bakarız," dedi annem.

Babam başını onaylarcasına salladı. Endişeli görünüyordu ama onu suçlayamazdım. "Theo'yla o kadar vakit geçirdiğin bir yerde olmanın ne kadar zor geldiğini anlıyoruz," dedi. Haklıydı ama seninle çok vakit geçirdiğim tek yer okul değildi. Anneme döndü. "Gelecek dönem başka bir okula geçiş yapabilirsin. Yeni bir başlangıç olur."

"Bu 'gözden uzak gönülden uzak' olayı değil," dedim. "Theo."

Jackson başını onaylarcasına salladı. "Geçiş yapmak kolay değil. Ben de düşündüm ama yanlış geliyor. Sanki onu unutmaya çalışıyormuşum gibi."

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Konuşmadan birbirlerinin fikirlerini alma konusunda hep iyi olmuşlardı. İkisi de iyi polisti. Babamın kötü polisi oynamaya en yaklaştığı an Jackson'la tanıştığında onunla ilgilenmemesiydi ama bu kez sıra annemdeydi. "Jackson, Griffin'le biraz yalnız konuşabilir miyiz? Hassas bir konuyu tartışmamız gerekiyor."

"Bana ne söylerseniz ona söyleyeceğim zaten," dedim.

"Sorun değil," dedi Jackson. "Bu bir aile toplantısı, anlıyorum. Üzgünüm." Kalkıp doğruca odama gitti ve kapıyı kapadı.

"Buna gerek yoktu," dedim.

Annem bana baktı. "Oldukça misafirperver davrandık ama açıkçası Jackson'ın burada bulunmasının şu an sana iyi geldiğinden emin değilim," dedi. "Büyük bir kayıp yaşadın..."

"Beni anlayan tek kişi Jackson," diye sözünü kestim.

"... ve sana daha sağlıklı bir ortam yaratmak adına Jackson'ın gitme vakti gelmiş olabilir. Daha da önemlisi, senin gerçek bir terapistle görüşmeni istiyoruz." Ayağa kalkıp Jackson'ın yerine, *senin* yerine oturdu. Neyse ki ailem bu sağ sol olayında nadiren yanlış yapıyordu; sen de hiç yapmazdın. "Jackson'ın varlığının dürtülerini etkilemesi sorun teşkil ediyor. Ne olursa olsun, yakın zamanda bir terapistle ve psikiyatristle görüşmen gerekiyor."

Onlara iyi olacağımı, hiçbir sorunum olmadığını söyleyemezdim. Kendimi sorun olarak tanımlamaktan bile nefret ediyordum. Ama kelimelerin ve maruz bırakma terapisinin dürtülerimi durduracağından da şüpheliydim. Bence tam tersi olurdu; psikiyatriste gitmek dürtülerime daha çok odaklanmama sebep olurdu. Asıl sorun ailemin bunu anlayamayacak kadar *normal* olmasıydı.

"Beni buna zorlayamazsınız," dedim. Onları buradan yakaladığımı biliyordum. Kendimi cezalandırdığım kadar beni cezalandırmaları imkânsızdı.

"Terapi kötü ya da utanılacak bir şey değil," dedi annem. Bana uzandı.

"O zaman sen git." Elini itip odama gittim. İstiyorsa bir "akıl sağlığı uzmanına" gidip yasın yedi aşamasında ya da aklına ne tür saçmalık sokacaklarsa ona göre nasıl davranılması gerektiğini bana söyleyebilirdi. Wade'in senin hakkında zaten bildiğim şeyleri söylemesine nasıl ihtiyacım yoksa buna da ihtiyacım yoktu.

Sadece sana ve Jackson'a ihtiyacım vardı.

Kapıyı kapayıp kendimi yatağa attım.

Jackson şişme yatakta oturmuş biriyle mesajlaşıyordu. "Gitmemi istiyorlar, değil mi?" Cevap vermedim ki bu zaten her şeyi açıklıyordu. "Sorun değil. Onlara kızma. Hem zaten bu muhtemelen en iyisi. Dediğimiz gibi, Theo her neredeyse onunla yüzleşmemiz gerek. Ondan saklanamayız."

"Ama Theo New York'ta *yaşadı*," dedim. Oturdum. Buna inanamıyordum; ailem Jackson'ı o kadar huzursuz etmişti ki gitmeye hazırdı. "Beni başka bir okula göndermek bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Ama ben burada yaşamıyorum," dedi Jackson sessizce. "Burada Theo'yu senin hissettiğin şekilde yanımda hissetmiyorum." Sönmeye başlamış şişme yatağın ortasından kenara geldi ve dirseklerini dizlerine koydu. "Babama mesaj attım, bu hafta sonu için bilet bulmaya çalışacak. Kar ve iptaller yüzünden zor olabilir ama bakacağız."

Demek bu kadardı. Jackson gittikten sonra değersizliğin karadeliğine dönecektim. Desteğinin çekildiğini şimdiden hissediyordum. Yeniden uzanıp tavanı izledim.

Jackson evinde özlediklerinin listesini çıkararak sessizliği bozdu. Hepsini çiftler halinde sayıyordu çünkü o da senin gibi ihtiyaçlarım konusunda fazlasıyla hassastı. Annesini (çok) ve babasını (biraz); köpeğini ve birlikte çıktıkları koşuları; odasını ve senin yurt odanı; okul koridorlarını ve sınıfları (derslere devam etmek için yeterli değildi ama); arabasını ve genel olarak araba kullanmayı; güneşi ve kolsuz tişörtleri; buzlu kahve ve buzu; ayak parmaklarını parkın çimlerine ve sahilin kumlarına batırmayı özlüyordu.

"Bunları ben de özlerdim," dedim. Çoğu bana çok yabancıydı ama benim gerçekliğimden çok senin yarattığın alternatif evrenlere daha yakındı. Yaptıklarımıza spot ışığı tutuluyormuş gibi hissetmeden gelebileceğin, ailenin olmadığı bir yerde yaşama özgürlüğünün nasıl olduğunu bilmiyordum. Kendi arabamın –ya da herhangi bir arabanın– direksiyonunun başına geçip de kendi paramla aldığım için istediğim kadar benzin harcayarak nereye gideceğime karar vermenin nasıl olduğunu bilmiyordum. Köpek sahibi olmanın nasıl olduğunu bile bilmiyordum. Ama Jackson'ı, özlemesini anladığım şeyler konusunda suçlayamazdım: parmaklarımı çimenlere değdirmek; buzlu çay içmek; kolsuz tişörtleyken kollarım ensemde sıcaklığı hissetmek; sinir bozucu olsa bile gözlerimi güneşten korumak çünkü aydınlığı ve teri her zaman karanlık ve üşümeye tercih ederdim.

Jackson derin nefes aldı. "Neredeyse bir ay oldu..."

Biliyordum.

"Bu en iyisi. Aptalca gelebilir ama o gün evde olmak istiyorum," dedi Jackson.

Onu o kadar kıskanıyordum ki; acıya rağmen kendisini senin güzel anılarının karşılayacağı güneşli yere dönecekti. Bense beni odama hapseden dondurucu havaya ve etkilenmek istemediğim dürtülerimle baş başa kalmaya mahkûmdum. Odamın tekrar sadece bana ait olmasıyla, onunla duş saati için yarışmaktan ne kadar nefret ettiğimle ilgili neredeyse espri yapacaktım ama yalandı. Jackson düşmanım değildi. Soğuk sessizlikleri sıcak hikâyelerle doldurmuştu; hikâyeleri bazen çok yakınlaşıp beni yaksalar da.

Jackson ayağa kalkıp yatağıma yaklaştı. "Oturabilir miyim?"

Yatağıma oturmasına izin vermeme konusunda oldukça iyi iş çıkarmıştım; o hiç sormamıştı, ben de davet etmemiştim. Yatağın kenarındaki sandalyede ya da şişme yatakta oturuyordu. Ama güçsüzüm, bu yüzden pozisyonumu hiç değiştirmeden bakışlarımı tavandan ona çevirdim ve evet dedim.

Yatağın kenarına oturdu ve fazla yayılarak şansını zorlamadı.

"Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler, Griffin. Cidden. Kendimi hâlâ eksik hissediyorum –bu senin suçun değil, kulağa kötü geldi– ama artık milyonlarca parçaya ayrılmışım gibi hissetmiyorum. Bir daha asla kendimi bütün hissedeceğimi sanmıyorum. Senin de öyle. Seni burada yalnız bırakma fikrinden nefret ediyorum." Sustu ve sessizliği, memnun olduğum türde, ikimizin de bir şey söylemek zorunda olmadığı, yalnızca birbirimizin yanında olduğumuz için mutlu olduğumuz türde sessizlik değildi. "İyi olacak mısın?"

O an aklıma geldi. Bir anda tıpkı senin sürekli yaşadığın aydınlanmaların gibi bir aydınlanma yaşadım. "Seninle geleceğim. Bana Theo'nun oradaki yaşamını gösterebilirsin. Ayın on üçünde birbirimizin yanında oluruz." Bunları sesli söylerken sanki o karadelikten uçarak çıkıyormuşum gibi hissettim.

"Ailen izin verir mi?"

"Onları hallederim. Seninle gelmem sıkıntı olur mu?"

"Hayır." Jackson gülümsedi. "Babama mesaj atayım."

Telefonunu çıkardı ama ben kollarımı boynuna doladım, o da belime sarıldı. Geri çekilmeliydim ama yapmadım.

9 ARALIK 2016, CUMA

"Boşanmadan sonra ailecek geçirilen zamanları özledim," dedi Jackson akşam yemeğinde aileme. Babamın deyişiyle "veda yemeğinde". Pazartesi onunla gitmeme izin verirler umuduyla onların suyuna gidiyorduk. "Tabii bu ailemin birbirlerine cephe almasından önceydi ama onlara günümü anlattığım zamanlar güzeldi. Ama sanırım ev yemeklerini daha da fazla özledim. Bu etli taco'ların hakkını vermişsiniz, Bay Jennings."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi babam ağzındaki salsa sosunu silerken. "Ama cidden, bana Gregor de."

"Tamamdır, Gregor."

"Anlayışın için tekrar teşekkürler, Jackson," dedi annem. "Seni evimizde ağırlamak harikaydı. Gerçekten kişisel bir şey değil. Sadece Griffin'in yeniden düzene girmesini istiyoruz, senin de tabii."

Jackson başını onaylarcasına salladı. "Burada kalmama izin verdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az. Benim de evde ne yapacağıma karar vermemin vakti geldi."

Avuçlarımı kaşıyordum. "Ben de birkaç gün onunla gitmek istiyorum. Theo öleli neredeyse bir ay olacak ve ben de Kaliforniya'da Jackson'ın yanında olmak istiyorum. Şu an okula dönecek değilim ve..."

"Tatile çıkmadın," diye sözümü kesti annem.

"Theo'nun yasını tutmaya tatil demezdim."

"Üzgünüm. Öyle demek istemedim, özür dilerim. Ama tanıdık bir yerde rahatlayabilmen için derslerine ara vermen önerildi. Kaliforniya'ya hiç gitmedin," dedi annem.

Bana anlattıklarından ve Jackson'ın anlattıklarından Kaliforniya hakkında yeterince şey biliyordum. Seninle yeniden birlikte olmak için orada okula gitmeyi düşündüğüm zamanlar yaptığım araştırmalarımdan biliyordum. Genel olarak biliyordum.

"Uçak korkunu yendin mi?" diye sordu babam. "Kütüphanede panik atak geçiriyorsan, havada saatler geçirmene güvenemeyiz."

Uyku hapı almayı önerecektim ki önüme daha fazla bahane sürüldü. Böylesine kısa sürede uçak bileti almaya güçleri yetmezdi, özellikle de parayı terapi seanslarım için ayırdıkları düşünüldüğünde. Jackson'ın babasının ikimize birden bilet ayırtması umurlarında değildi. Hiçbiri şu an bana eşlik etmek için işlerinden izin alamazdı; Jackson'ın annesiyle birlikte kalacak on yedi yaşında bir genç değilmişim de okul gezisine gitmek için yanında velisinin olması gereken bir çocukmuşum gibi.

"Bu konuda içim hiç rahat değil," dedi annem.

"Benim de," dedi babam.

"Eh, ben de Jackson gidince rahat olmayacağım," dedim. Bendeki farklılığı nasıl görmediklerini anlamıyordum. Yas tutup ağlamadığım

için kendimi suçlu hissetmeden biraz televizyon izleyebiliyordum. Kendimi yeniden gülerken, gözlerimden yaşlar gelerek *gerçekten* gülerken hayal edebiliyordum. Ayrıca yurt odanı, en sevdiğin yerleri, gitmek istemediğin yerleri görmek istiyordum. Öldüğün plaja bile gitmek istiyordum. "Theo'nun oradaki yaşamının nasıl olduğunu görmeyi çok istiyorum. Gitmeme izin verirseniz yemin ederim, terapiye bir şans vereceğim."

Annem elimi tuttu. "Terapi önce geliyor, Griffin. Seni zorlamaktan hoşlanmıyoruz ama gerçekle yüzleşmek zorundayız: Bir uzmanla görüşmen gerekiyor. Kendini daha iyi hissettiğinde Jackson'ın yanına Kaliforniya'ya gidebilirsin. Üzgünüm." Elimi bırakıp masayı toplamaya başladı.

Gitmeme izin vereceklerini düşünerek kendimi kandırmıştım. Ama en azından sormuştum.

İzinlerini alıp gitmem hoş olurdu.

Neyse.

10 ARALIK 2016, CUMARTESİ

Mezarlıkta Jackson'la birlikte farklı taşlardan oyulmuş, farklı renklerde, sivri uçları altlarında gömülü iskeletlerin uzuvları gibi duran özenle yapılmış mezar taşlarının yanından geçtik. Belki aileleri katalogdaki en iyi mezar taşını yaptırmak için olabildiğince para dökmüştü; kayıpları için son bir gösteriş... Mezar taşın oldukça standart bir model olmasına rağmen –dümdüz, gri, diz hizasında– benim için hepsinden güzeldi, neredeyse karanlıkta parlayacak gibiydi. Onun önünde eğilmek istedim ama sonra üzerine bastığımı fark ettim. 21 Kasım'da seni gömdüğümüzden beri fiziksel olarak en yakın olduğumuz andı. Donmuş toprağın altındaki bedenini düşünmek istemiyordum fakat elimde değildi.

"Doğru olanı yaptığımızı hissediyorum," dedi Jackson. "Beni buraya getirdiğin için teşekkürler. New York'taki son hafta sonumu geçirmek için daha iyi bir plan düşünemiyorum."

"Sence geri gelecek misin?" diye sordum. "Belki Veronika'yla aranı düzeltmek ve Anika'yı ziyaret etmek için?" Anika'nın aralarını yapmak için Jackson'la konuşmadığına hâlâ inanamıyordum; Veronika'nın kürtaj olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Belki de yeni arkadaşlar edinmesi gerekiyordu. Belki de yeni aday bendim. Belki bu yüzden seninle birlikte olmuştu.

"Evet. Seni de görmek isterim," dedi Jackson.

Soğuk hava yok etmeden önce yüzüme sıcaklık dalgası yayıldı. "Tuhaf, değil mi? İkimiz. İlişkimiz artık kötü-tuhaf değil ama arkadaş *olmamak* için çaba harcadığımız vakti düşününce hâlâ tuhaf."

"Theo olmadan uyandığım her sabah senin odanda uyanmanın ne kadar garip olduğunu düşünüyorum. Her seferinde algılamam bir saniye sürüyor, alınma."

"Alınmadım, ben de aynı durumdayım. Sana bir şey sormak istiyorum. Ama yalan söyleyemezsin ya da cevap vermekten kaçınamazsın çünkü şu an aslında Theo'nun üstünde duruyoruz ve bu İncil'in üstüne yemin etmekten de derin bir anlam taşıyor."

"Sor." Jackson benim yapacağım gibi durup düşünmedi bile.

"Theo'nun senden ayrılıp bana döneceğinden korktun mu hiç?"

"İlk aşkıyla yarışmak bazen o kadar imkânsızdı ki," dedi Jackson. "Theo'nun beni asla aldatmayacağını biliyordum ama yapacaksa seninle olacağını da biliyordum."

Haziranda o olmadan geldiğinde olanları hiç anlatmadın, değil mi? Üzgünüm, bu yasaklı konuydu. Şimdi bile.

Jackson ısınmak için hafifçe zıpladı. "Teselli olacaksa, ayrılsaydık onunla arkadaş kalamazdım. Hayatımda olmasını isterdim ama buna katlanamazdım. Veda ederdim. Sen nasıl atlattın, hiç bilmiyorum."

Tam olarak atlattığımdan emin değildim. Bana baksana, Theo: Evden kaçmak ve uçağa binmek üzereydim. Yapmayı asla düşünme-

yeceğim iki şey. Belki döndüğümde terapiye gitmem gerekiyordu. Paramparça ve boş hissediyordum. Sonuna kadar sadıktım ama bu sorunumun asıl sebebiydi ve yakında Jackson'ın da sorunu olabilirdi: Son tam olarak ne zamandı?

11 ARALIK 2016, PAZAR

Jackson kıyafetlerini katlıyor, yarınki uçuşu için toparlanıyordu. "Benimle gelmek istediğinden emin misin? Uçak kalktıktan sonra geri dönüş yok."

Fısıldıyordu ama ailem duyacak diye neredeyse panikleyecektim. Sonra ikisinin de odalarında uyuduklarını –ya da seks yaptıklarını, her neyse– hatırladım. "Kesinlikle geliyorum. Onlardan benim korktuğumdan daha çok korkuyorsun."

Jackson gömleğini çantasına koydu. "Onları kızdırmak istemiyorum. Aileni sevdim."

"Beni ispiyonlarsan seni bitiririm," dedim.

"İspiyonlamak yok. Orada benimle birlikte olmanı gerçekten istiyorum. Şu an çılgına dönmememin tek sebebi bu."

Ben de nedenini bilmiyordum ama çılgına dönmemiştim. Belki de kararlı olduğumdandı. Oraya gitmek için en kötü yalanı söyleyecek ve ailemin ödünü koparacaktım ama güvende olduğumu bilmeleri için iner inmez onları arayacaktım. Çarşamba günü eve dönecek ve sonsuza dek cezalı kalacaktım ama buna değerdi. Nasıl yaşadığını görmem gerekiyordu.

Kapı çaldı.

"Ben bakarım." Yatağımdan fırlayıp kapıyı açtım. Karşımda, elinde alüminyum tepsiyle Wade duruyordu; kapkeklerin kokusunu alabiliyordum. Bu sene doğum günümde yapmıştı. Montunun önünden, senin aldığın kravatlardan birini taktığını gördüm.

"Habersiz geldiğim için üzgünüm," dedi Wade. "Mesajlarıma cevap vermiyordun ve nasıl olduğunu görmek istedim. Perşembeden sonra..."

Sustu.

Jackson elinde boş bir bardakla odamdan çıkıp mutfağa giderken ona el salladı. "Wade, selam. Nasılsın?"

Wade'in gözleri kısıldı. Bakışlarını Jackson'dan bana çevirdi. "Burada neler oluyor?" Sessizce konuşmuştu ama sorusu bağırmış gibi bir hava yarattı. "Benimle konuşmuyorsun ama hayatını cehenneme çeviren adamla mı takılıyorsun?"

Dudaklarım kurudu. "Bazı şeyler değişti," dedim. Kapıyı yüzüne kapamak istiyordum.

Wade gözlerini kapayıp gözyaşlarını bastırmaya çalıştı ve başını iki yana salladı. "Belli. Artık tek başına acı çekmiyorsun, benim aksime. Çok hoş, Griffin. O kadar bencilsin ki..."

Wade'e gezimden bahsetmeliydim ama aileminkine benzer tepki gösterebilirdi. Wade için bunu riske atamazdım.

Bencildim.

Wade tepsiyi yere çaldı. "Umarım ikiniz de eğleniyorsunuzdur." Öfkeyle arkasını döndü, kapıyı çarpması koridorda yankılandı.

Onun peşinden gidemezdim, Theo. Hazırlanmam gerekiyordu. Yetişmem gereken bir uçak vardı.

12 ARALIK 2016, PAZARTESİ

Buna inanabiliyor musun, Theo? Bir uçaktaydım ve kalkmasını bekliyordum.

Jackson'la birlikte Kaliforniya'ya gidiyordum ve çıldırmamak için kendimle savaş veriyordum. Uçaktan atılmadan kendimi toparlamam gerekiyordu. Aileme bunu yapacak durumda olmadığımı kanıtlamadan...

Yapmak zorunda olduğum şeyden hoşnut değildim. Jakson'ın da hoşuna gitmiyordu ama bu onu, bana ve aileme veda ettikten sonra yanına gidebilmem için taksiyi birkaç sokak ötede durdurmaktan alıkoymadı. Yanımda sadece ufak bir sırt çantası vardı. Ailem içinin defter ve kitap dolu olduğunu ve telafi ödevlerimi yapmak için bir kafeye gittiğimi sanıyordu. Aslında tişört, iç çamaşırı, şarj aleti ve diş fırçasıyla doluydu. Diğer gerekli şeyleri cüzdanıma koymuştum; nakit para, kredi kartı, kimlik, bilet.

Yalan söylediğim için senin de beni affedeceğini umuyordum. Bunu senin için yapıyordum.

On dördüncü sıradaydık ve ben bir numaralı koltuktaydım. Sıra numarası iyiydi, koltuk numarası da idare ederdi. Fakat havalimanına geldiğimizden beri panik atak içimi kemiriyordu. Bu kadar sıra ve kısa bir rötar olacağını hiç düşünmemiştim. Kemerimi bağlamaya çalıştım ama arabadaki kemerlerden farklıydı ve Jackson ben bir şey demeden bana yardım edince irkildim çünkü eli penisime çok yakındı. Fakat saniyeler içinde kemerimi bağladı; beni deli gömleği giydirmiş gibi buraya hapsettiği duygusuna kapılmaktan kendimi alıkoyamadım.

"Nasılsın?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

Jackson sırt çantasından *Entertainment Weekly*'nin geçen ayki sayısını çıkardı. "Bu kafanı dağıtmana yardımcı olur.

Hemen film eleştirilerine baktım ama o sırada bir uçuş görevlisi konuşmaya başlayarak oksijen maskelerinin nerede olduğundan çıkış kapılarına kadar güvenlik bilgileri vermeye başladı. Jackson'ın kendi dergisini okuması beni biraz sinirlendirdi çünkü uçuş sırasında benden o sorumluydu. "Bu bilgileri ezberledin mi?"

Uçuş görevlisinin sözlerini tekrarlayıp hareketlerini taklit ederek cevap verdi. "Daha önce birkaç defa uçağa bindim," dedi. "Sorun çıkmayacak."

Birkaç dakika içinde uçak ilerlemeye başladı, otobanda gidiyor gibiydi. Tabii arabalar bu uçak gibi hızlanıp havalanmıyordu;

arabalar beni hiçbir zaman bu kolçağı kavradığım gibi kapı kolunu kavramamı gerektirecek kadar germiyordu. Arabalar böyle şiddetli sarsılmıyordu. Arabalar kesinlikle burnunu kaldırıp havaya yükselmiyordu.

Jackson tereddütle elini elime koydu. Ben kıpırdamayınca elimi tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

Uçak sola eğilince düşeceğimizden emindim. Bu sırada pencereden baktım ve donmuş şehirdeki insanları kardaki karıncalar gibi göremeden düşeceğimiz için üzüldüm. Uçak düz gitmeye başladı. Pilot uçuşumuzun beş saatten biraz uzun süreceğini ve görevlilerin birazdan içecek dağıtacaklarını söyledi.

"Bu kadar mı?" diye sordum.

"Bu kadar," dedi Jackson elimi bırakarak.

Kalbim hâlâ küt küt atıyordu. "Uçaktan korktuğun oldu mu?"

"Buna indiğimizde cevap versem daha iyi olur."

"Artık zaten havadayız. Geri dönüşü yok," dedim.

"Paraşütle atlamayacak mısın?" diye sordu Jackson.

"Bu kemerden nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Hâlâ oldukça geriliyorum ve bunun geçeceğini sanmıyorum," diye itiraf etti. "Babam pilot olduğu için tuhaf bir durum. Ya da belki sebebi budur. Her zaman biraz endişeliyim. Bu bencilce ya da korkunç gelebilir ama yalnızca Theo'yla birlikteyken herhangi bir trajediye kısmen hazırdım."

"Theo uçağa binme konusunda cesur muydu?"

Uçakta Jackson'dan senin hakkında bilmediğim bir şey söylemesini istiyordum. Ne gündü ama.

"Theo komikti. Film falan izlemek yerine dergi almamın sebebi o. 'Kime Daha Çok Yakışmış?' falan gibi tüm yazıları okurdu ve çengel bulmacalardaki ünlülerin adını doğru tahmin ettiğinde kendisine bir dolar verirdi."

Ağlayabilirdim. Bu kötü bir ağlama değildi. "Bunları seninle hiç yapamayacağım" ağlamalarından değildi, yemin ederim. "Bunu

düşünmeye devam edersem gülme krizine girebilirim" ağlamalarındandı ve bu iyiydi. O an kafama dank etti: Onunla birlikteyken olduğun Theo, benimle birlikteyken olduğun Theo değildi ve bu sorun olmayabilirdi. Dönüştüğün kişiyi öğrenmeyi o kadar istiyordum ki seni en sevdiğim insan yapan özelliklerinin değişmiş olabileceğini düşünüp duruyordum. Belki benden vazgeçmemiştin; sadece başka biri olmuştun. Bu, yeni seni tanımak istemememe sebep olmuyordu ama kendimi biraz daha az değersiz hissediyordum.

"Gerçekten komik," dedim seni çengel bulmaca yaparken hayal ederek. Yapboz yapman gibiydi ama onda önünde birkaç dolar yoktu ve bir şeyi doğru yaptığında kendini ödüllendirmiyordun. "Yani yalnızca Theo'ylayken mi kendini güvende hissettin?"

"Güvende değil. Rahat. Bir şey olursa onun elini tutabileceğimi ya da ona sarılabileceğimi bilmek beni rahatlatıyordu. Tek başıma ölüp Theo'yu geride bırakmayacağımı biliyordum."

Bu berbat bir bakış açısıydı ama onu anlıyordum. "Sonra Theo gözünün önünde boğuldu." Kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Bunu ilk kez sesli söyledim ve Jackson da benim gibi şoke oldu. Gerilerek ellerini bacaklarının arasına alıp hapseder gibi sıktı. Senin oradaki yaşamını kutlamak ve öldüğün plaja gitmek üzere yolda olsak da bu sınırı henüz aşmamıştık.

Bizi yalnız bırakmıştın. Ölümün bizi bu bir türlü tamamlanmayan tuhaf yapbozda birer parçaya dönüştürmüştü ama resmi genel hatlarıyla görebiliyorduk: Geri dönmeyecek birine âşık iki erkek.

Bu konuyu açmamalıydım. Jackson'a söylenmeyecek kadar kötü bir şeydi. Seni kurtaramadığı gerçeğiyle yaşamak zorundaydı. Ben bu trajediyi yaşamadığım için şanslı sayılırdım.

Sonraki beş saat boyunca oldukça sessizdik. Hatta ben birkaç defa kestirdim. Uçak yavaşlayıp alçalmaya başladığında irkilip gerildim. Sonra pilot inişe geçtiğimizi, kemerlerimizin bağlı olduğunu kontrol etmemizi duyurdu. Jackson yan gözle bana bakıp güldü.

"Unutma: Şu an inmemiz *gerekiyor*," dedi.

"Bundan nefret edersem eve yürüyerek döneceğim."

"Seninle birlikte yürürüm."

Uçak yavaşlayıp alçalırken cesurca pencereden dışarı baktım; keşke daha yumuşak alçalsaydık ama yere indiğimiz sürece kimin umurundaydı ki. Bulutların altına indiğimizde güneş banyosu yapan şehri gördüm. Uzaktaki bir kumsalı bile görebiliyordum. Uçak güvenle piste dokundu ve kükreyerek inanılmaz bir hızda havaalanına ilerledi. Öne doğru biraz savruldum. Ve bitti. Kapıya yavaşça ilerliyorduk.

"Uçağa bindin!" dedi Jackson.

"Uçağa bindim," diye soludum.

Hayatım değişmişti. Seninle kaybettiğim bekâretimi ya da geri almayı istediğim şeyleri nasıl geri alamıyorsam ilk uçuşumu da geri alamazdım. Olasılıklar zihnimde hızla dönüyordu. Senin için buraya uçuyorsam, kendim için nereye giderdim?

Kaliforniya'da sabah –zamanda üç saat geriye gitmiştim– hava neredeyse on dereceydi, bu yüzden camımı açtım çünkü New York'un eksi on derecesinden ve eksi yirmi gibi hissettiren rüzgârından sonra her türlü havayı hoş karşılardım. Otobandan çıkıp Santa Monica'ya girerken takside olması gerektiği gibi sol tarafta oturmuş, etrafa, daha çok diğer arabalara bakıyordum.

Annemden bir cevapsız arama ve hem annem hem de babamdan ödevlerimin nasıl gittiğini ve nasıl olduğumu soran mesajlar vardı. Nasıl olacağını başından beri bilmeme rağmen midemi bulandıran bir korkuya kapıldım.

"Şunu halledeyim," dedim Jackson'a.

"İyi şanslar."

Az kalsın annemin binlerce kilometre uzakta olduğumu öğrenince atacağı sağır edici çığlığı duymaması için kulaklığını takmasını isteyecektim.

Numarasını çevirdim.

"Bir saniye, Griffin," dedi annem ve karşısındaki her kimse bir dakika izin istedi. "Affedersin. Anlat bakalım. Nasılsın?"

"Sana bir şey söylemem gerek ve çok sinirleneceksin..."

"Neler oluyor... Griffin, lütfen Kaliforniya'da olduğunu söyleme," dedi annem. Sesi beklediğimden daha sakindi ama hiç aşina olmadığım bir gerginlik de vardı.

"Kaliforniya'dayım," dedim. "Özür dilerim. Oradan gerçekten uzaklaşmak istedim ve döndüğümde ne istiyorsan yapacağım; terapi, ne olursa ama..."

"HEMEN BUGÜN EVE DÖNÜYORSUN!"

İşte, tanıdığım annem; senin de tanıdığın annem.

"O havalimanından dışarı çıkayım deme," diye devam etti. "Orada kal..."

"Çarşamba sabahı eve döneceğim," diye sözünü kestim. "Sana uçuş bilgilerimi vereceğim."

"Öyle bir şey olmayacak. Oraya geleceğim ve..."

"İyi. Gel. Ben yine de çarşambadan önce dönmeyeceğim. Yarın Jackson'la birlikte Theo'nun hayatını kutlayacağız," dedim. Sesimi sakin tutmaya çabaladım. "Sana Jackson'ın annesinin numarasını ve uçuş bilgilerimi mesaj atarım. Onu arayabilirsin."

Jackson bana annesinin numarasını gönderdi.

"Jackson'ın annesiyle konuştuğumu nereden bileceğim!" diye bağırdı annem. "Sokakta yirmi dolar verdiğin bir kadın da olabilir. Sana artık nasıl güvenebilirim? Babanı aradın mı? Dur. Onun haberi yok, değil mi?"

"Hayır, önce seni aradım."

"Bize yalan söyledin." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bizi kandırdın."

"Biliyorum. Biliyorum ve özür dilerim ama bunu yapmak zorundaydım..."

"Şu an işteyim," diye sözümü kesti. "Bana Jackson'ın annesinin numarasını gönder ve aradığım zaman telefonunu aç." Sesi sonunda yumuşadı. "İyi misin? Uçuş nasıl geçti?"

"İyiyim. Çıldırmadım. Jackson benimle ilgilendi."

Annemin iç geçirdiğini duydum. "Bir sonraki arayışımda telefonu aç."

"Tamam. Seni seviyorum, anne."

İşkence verici bir sessizlik oldu. "Ben de seni seviyorum." Telefonu kapadı.

"Of." Aceleyle aileme tüm bilgileri mesaj atarken Jackson'ın bakışlarından kaçındım. Babam bir dakika sonra mesaj atıp Jackson'ın hem annesinin hem de babasının telefon numaralarını ve adreslerini istedi. Jackson istediği bilgileri yazdı.

Telefonumu geri verirken tereddütle gülümsedi. "Ee, Kaliforniya'yı beğendin mi?"

Güldüm. "Hayatımın en güzel yirmi dakikası olmadı ama en kötüsü de değil," diye yanıtladım.

"Haydi, günü güzelleştirelim. Bugün ne yapmak istersin?"

Camdan dışarı bakarken eve gönderilmemeyi umdum. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Kaliforniya'ya taşındığımı hayal ettiğimde ilk iş sahile gideriz diye düşünürdüm. Bu beklenen bir şeydi ama sonuçta New York'ta alışık olduğumuzdan yüz seksen derece farklıydı. Fakat bu alternatif bir evrende olurdu. O evrendeyse artık yönümü bilmiyordum.

Yirmi dakika sonra taksi bizi bir sokağın köşesinde indirdi. Burada hava farklıydı, canlıydı sanki okyanus ve yosun kokulu meltemle birlikte süzülebilirdim. Sırt çantamı omzuma taktım. Güneşi özlemiştim ama şimdiden gözlüğümü almış olmayı diliyordum. Onun yerine elimde tuttuğum sweatshirt'ünü gözlerime siper ettim.

Jackson taksinin parasını verip kum rengi iki evin ortasındaki tek katlı, açık turuncu evi işaret etti. Ön kapıya giden rampası ve korkulukları olan tek ev olduğu düşünüldüğünde Jackson'ın orada yaşadığını tahmin etmiştim. Ev eski ve biraz da yıpranmış görünüyordu, şiddetli bir fırtına atlatmış gibiydi ama sevdim. Dışarı yaydığı yaşanmışlığı hissedebiliyordum.

"Çocukken bu evde mi yaşıyordun?" diye sordum.

Jackson başını iki yana salladı. "Annemler ayrılınca, diğer her şey de ayrıldı. Babam Culver City'de kendine ev aldı, annem de burada Santa Monica'da kaldı. Çocukluğuma en yakın hissettiren annemin evi ama büyüdüğüm evi çok özlüyorum. Sana ve Theo'ya göstermeyi çok isterdim ama burası da fena değil."

Evet, evi olması kesinlikle fena değildi. Babası sayesinde bedavaya aldığı biletleri –ki zorunda kalsa her bileti rahatça satın da alabilirdi– saymıyordum bile. Bunları ona söyleyecek değildim tabii ki, özellikle de senin bunları bana çoktan söylediğini düşünürsek. Jackson'la o kadar çok vakit geçirmiştin ki sahip olduğu ayrıcalıklar seni hiç rahatsız etmemişti. Jackson'la ilgili, içinde doğruluk payı olmayan birkaç espri yapmıştın ama kendisiyle takılman için senden işi ekmeni istediğinde taşma noktasına gelmiştin. "Bazılarımızın müzeye gidebilmek için çalışması gerekiyor," demiştin ve kavga çıkmıştı. Gerçi sizi ayırmaya yetecek bir kavga olmamıştı.

Jackson sırt çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açtı.

"Anne, biz geldik!" Etrafına bakındı ve aşırı beklenti dolu bir şekilde diz çöktüğü sırada bize doğru hızlı hızlı gelen ayak sesleri duyuldu. İsmi Chloe olduğu için çok güzel bir Golden Retriever görmeyi bekliyordum ama bu siyah bir İskoç çoban köpeğiydi. Jackson'a poposunu kaşıtırken kuyruğunu sallıyordu.

"Mutfaktayım!" diye seslendi annesi.

Chloe'ye doğru ilerledim ve Chloe, Jackson'ın ellerinin altından çıkıp bizden uzaklaştı.

"Fazla uzun olduğun için çekindi. Yanıma diz çök," dedi Jackson.

Jackson'ın yanına çömeldim. Jackson öpücük sesleri çıkarıp Chloe'nin adını kafası güzel Mickey Mouse gibi komik bir sesle söylüyordu. Sanırım Chloe, kafası güzel Mickey Mouse'a güveniyordu çünkü yanımıza gelip kendisini sevmemize izin verdi. Poposunun kaşınmasının yanı sıra, kafasının da sertçe sevilmesinden hoşlanıyordu.

Jackson eşyalarını koltuğa attı, ben de aynısını yaptım. Burası bana oldukça ferah geldi, beklediğim kadar karmaşık değildi. Belki

de evin çok fazla geçmişi yoktu. Ya da belki göstermek istemedikleri bir geçmişi vardı. Burada yeterince uzun süredir yaşıyorlardı, daha fazla eşyaları olması gerekemez miydi?

Jackson'ın peşinden mutfağa gittim. Annesi tekerlekli sandalyesinde yemek masasında oturuyordu. Bayan Lane bir elinde mektup tutuyor, diğeriyle telefonunda bir şey yazıyordu. Jackson'ın babasının fotoğraflarını hiç görmemiştim ama Jackson kesinlikle annesinin gençliğiydi. Eğilip onu yanağından öptü, sonra sarıldı.

"Döndüğüne sevindim," dedi Bayan Lane ve Jackson'a o kadar sıkı sarıldı ki mektubu yere düşürdü.

Kâğıdı yerden alıp ona uzattığımda ayrıldılar. "Merhaba. Ben Griffin."

Bana cana yakın bir gülümsemeyle baktı. "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Griffin. Jackson'ı ağırladığın için çok teşekkürler. Arkadaşlarıyla olmanın onun için ne kadar önem arz ettiğini biliyorum," dedi Bayan Lane. Sonra telefonunu salladı ve ifadesi ciddileşti. "Bu arada başına ödül konmuş." Jackson'a döndü. "Misafirinin kaçak olduğunu haber verebilirdin."

"Özür dilerim," dedi Jackson. "Kalmasında sorun yok ama değil mi?"

Bayan Lane, "Anneni ara," dedi, oldukça bezmiş ve pes etmiş bir tonda. "Yurtta değil de burada kaldığınız sürece durumu kabulleniyor gibi."

Rahatlama duygusu üzerime akın etti. Bu son engeldi. Döndüğümde başımın ciddi anlamda belaya gireceğini biliyordum ama çarşambaya kadar senin için Jackson'la birlikte Kaliforniya'da kalabilecektim.

"Bu arada başın sağolsun," diye ekledi Bayan Lane. "Anladığım kadarıyla Theo'yla çok yakınmışsınız."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Otursanıza."

Senin her gelişinde nerede oturduğunu merak ediyordum. Jackson'ın solundaki sandalyeye oturdum, tabii ki.

"Uçmak nasıldı, Griffin? İlk seferindi, değil mi?"

Bir Jackson'a bir annesine baktım. "Jackson akıl sağlığımı korumamı sağladı." Senin ailenden sonra kimsenin ailesiyle görüşmemiştim, oldukça tuhaf hissediyordum. "Sanırım tam anlamıyla alışana kadar birkaç kez daha uçağa binmem gerekecek ama o kadar da kötü değildi. Eve, o havaya dönecek olmak çok fena."

"Ah, elimde olsa şu an New York'a giderdim. Palto giyip sokaklarda yürürken eriyen kardan dolayı parmaklarımın uyuşmasını özledim. Kazadan beri seyahat etmek, kabul etmeliyim ki çok sinir bozucu oldu. New York sokaklarında tekerlekli sandalyeyle dolaşmak zor olurdu."

Konuşmaya açık görünse de onu sakat bırakan kazanın nasıl olduğunu sormadım. Jackson hiç anlatmamıştı. Kendisinin isterse anlatacağı türden bir hikâye gibi geliyordu, sırf merak ettiğim için sormamalıydım. Okulda insanların nasıl öldüğünü sormalarına benziyordu. İnsanların merak etmeleri onlara soru sorma hakkını vermezdi.

"Buradaki düzeninizi sevdim," dedim. "Eviniz de harika."

"Yuva," dedi Bayan Lane.

Jackson'ın tepkisini görmek istedim ama bu rahatsızlığını annesiyle henüz paylaşmamıştır diye onu ele vermek istedim. Çok yakın göründükleri için buna şaşırırdım ama sen ve ben de çok yakındık ama bu kalbini korumak için birtakım şeyleri içimde tutmama engel olmamıştı. Belki ikisinin arasında da böyle bir durum söz konusuydu.

Bayan Lane bana döndü. "Umarım haddimi aşmıyorumdur ama Jackson senin de şu an okula ara verdiğinden bahsetti. Okulda bir şey mi oldu?"

Kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Neden bilmiyordum, belki de her şeyi içimde tutmak çok yorucu olduğu içindi ama Bayan Lane'e her şeyi anlattım. Ona dürtülerimden, kurallarından ve beni nasıl yönettiklerinden bahsettim. Kütüphanede geçirdiğim krizden ve eve gidip, formamı üzerimden çıkarıp hiç almamak üzere dolabıma

koyduğumdan bahsettim. Ailemin danışman öğretmenimin dışında düzenli olarak terapiye gitmemi istediğinden bahsettim. Oğlunun, iyileşme sürecimde ne kadar yardımcı olduğundan bahsettim.

Bayan Lane yetiştirdiği çocukla, senin sevdiğin çocukla gurur duyarak bir an gülümsedi; sürpriz ziyaretimi nasıl gerçekleştirdiğimi onaylamasa da. Buzdolabının önüne gidip J harfi şeklindeki çilekli pastayı çıkardı. Jackson çocuk gibi kocaman gülümsüyordu ve sevdiği birini kaybeden birinin yüzünde mutluluğu görmenin ne kadar şaşırtıcı olduğunu atlatabileceğimden emin değildim.

Bayan Lane "İyi ki Doğdun" şarkısını söylemeye başladı ve şarkının ortasında ben de eşlik etmeye başladım –yine şaşırtıcıydı– ve daha da şaşırtıcı olanı Jackson'ın da bize katılıp kendi onuruna şarkıyı söylemesiydi. Sonunda hepimiz gülüyorduk ve dostum... Theo, keşke sen de yanımızda olup sesini koroya ekleyebilseydin.

Bu evrende, senin yarattığın değil benim yaşadığım evrende olabilecek en son şoke edici olay benim geceyi geçirmek üzere çantamla Jackson Wright'ın odasına girmemdi. Odada senin neler yaptığını, nerede ders çalıştığını ya da burada hiç çalışıp çalışmadığını, telefonla konuşurken odamda yaptığın gibi pencerenin önünde oturup oturmadığını sormayı çok istiyordum. Ama bu fazla kişisel ve sınırı aşacak bir konuşmaya yol açabilirdi.

Duvarları koyu turuncuydu; beyaz panjurlu penceresinden güneş ışığı sızmadığı zamanlarda kırmızı görünebilecek bir renkti. Odanın ortasındaki yatağın battal boy olduğundan emindim. Daha önce üzerinde bu kadar yüksek bir kıyafet yığını olan yatak görmediğimi söylememe gerek yoktu. Dolap kapaklarının ve şifonyerinin çekmecelerinin açık olduğunu fark ettim; acı içindeyken valiz hazırlamak zor olmalıydı. Köşedeki küçük yatağın benim gibi misafirler için değil, Chloe için olduğunu tahmin ediyordum. Raflarda çok az kitap, bir sürü oyun ve onların görev paketleri vardı.

"İşte bu," dedi Jackson çantasını yere atarken. "İki odadan biri. Ne düşünüyorsun?"

Duvarda beş klasik film posteri vardı ama yalnızca *Makas Eller*'i izlemiştim (ve nefret etmiştim). Diğer dördünü –*The Goonies, Cinnet, Çığlık, Elm Sokağı Kâbusu*– izlememiştim, bu nedenle onları bu şekilde gruplandırınca fena olmadı. Yine de beşinci poster canımı sıkıyordu. "Sanırım ben salonda uyuyacağım."

"Neden? Yatak gayet geniş..."

"Yatağında duran, sahip olduğun tüm kıyafetleri kaldırdıktan sonra mı yer açılacak? Benim *Makas Eller*'e karşı bir şeyim var." Aslında OKB'me bahane uydurduğum söylenemezdi; poster gerçekten ürkütücüydü, tıpkı film gibi.

"En sevdiğim Johnny Depp filmine karşı neyin var?"

"Çocukken izlemiştim ve acayip korkmuştum. Deli gömleği giyip okul kantinine geldiği ve beni kesmek istediği bir kâbus görmüştüm," diye itiraf ettim.

"Ama deli gömleği varmış."

"Öncelikle, deli gömleği giymiş birinin bana yaklaşması yeterince korkutucu. Edward'ın el yerine bıçaklara sahip olduğu gerçeğini düşünelim ve elimizde kalan: evde olmasına dayanamadığı için ailesinin DVD'yi komşularına vermesi gereken on yaşındaki korkmuş Griffin." Posteri işaret ettim. "Ve şimdi yine düşmanımla karşı karşıyayım ve bu kez DVD kutusundan yirmi kat daha büyük."

"Sen buradayken tekrar izlemeliyiz."

"Öyle bir niyetin varsa hemen bugün giderim."

Jackson köşedeki küçük masanın başına gitti. "Deli gömleği içindeysen kapıyı nasıl açacaksın?"

"Komik değil."

"Haklısın. Özür dilerim." Jackson pes edercesine bir elini kaldırdı. Sonra arkasındaki elini çıkardı ve tuttuğu makası havada açıp kapadı. Bana doğru bir adım attı ve fazla yaklaşamadan –kaldırdığım yumruğuma fazla yaklaşamadan– gülmeye başladı. Makası masaya bıraktı. "Ateşkes?"

"Ateşkes." Çantamı çantasının yanına bıraktım. "Bu oda devasa." Sanırım benimkinin iki katıydı.

"Evet, annem en büyük odayı almamı istedi. Sanırım ebeveyn için tasarlanan bir odada kalmak için bir neden görmüyordu. Bir de boşanmadan sonra bir zafer kazanmamı istediğini düşünüyorum, bu yüzden burayı bana verdi," dedi Jackson. O sırada Chloe içeri girip yatağına yerleşirken penceresini açtı.

Odasında dolanırken masasında ikinizin, sende de olan ve eskiden bizim fotoğrafımızın olduğu yerde duran fotoğrafını gördüm. Jackson bazı kıyafetlerini katladı. Ona yardım ederken köşedeki yazı dikkatimi çekti. Yazının önüne gittim, solmuştu ama okunabiliyordu: THEODORE + JACK. Onun ismi senin elyazınla, senin ismin de onun elyazısıyla yazılmıştı.

"Bu nedir?" Sesimin bu kadar suçlayıcı çıkmasını istememiştim.

Jackson çoraplarını eşleştirmeyi bıraktı. "İlk kavgamızdan sonra yapmıştık. Ve evet, senin hakkında kavga ediyorduk."

Jackson kavganızı anlattı; bunu ilk kez duyuyordum. Dersten sonra birlikte Venice Beach'te takılıyormuşsunuz. İkiniz de diğer kaslı çocukları taklit ediyormuşsunuz ve fazlasıyla başarısız oluyormuşsunuz. Jackson'ın perendesinin ortasında ben aramışım ve sen telefonu açmışsın. Jackson, beni sonra arayacağını söyleyeceğini sanmış ama sen kumların üzerine oturup benimle konuşmuşsun.

"O kadar rahatsız olmuştum ki," dedi Jackson. "Ama senin hakkında kötü bir şey söyleyemiyordum. Yirmi dakikanın sonunda telefonu kapadığında ona hiçbir şey söylemedim. Theo o sessizlikten nefret etmişti."

Anlamadığın şey şuydu, Theo: Bazen sessizlik, insanın hazır olmadan konuşmasından daha iyiydi. Yalanlar bu yüzden söylenirdi.

"Arabayla buraya geldik. Ona eşyalarını verecek ve ondan ayrılacaktım. Anika'ya söylediğimde bana inanmadı ama ciddiydim. Geçmişiyle yarışmak istemiyordum. Theo sessizliği bozup sorunun ne olduğunu söylememi istedi. Ona sorunun sen olduğunu söyledim. Bir kalem alıp sadakatini kanıtlayacağını söyledi."

Jackson panjuru ve ışıkları kapadı. *THEODORE + JACK* karanlıkta masmavi parlayarak canlandı. Zifiri karanlık olduğunda

kelimelerin nasıl parlayacağını hayal edebiliyordum. İçimde nahoş bir sızı hissettim.

"Veronika'nın bıraktığı fosforlu kalemlerden olduğunu bilmiyordu. Ona gerçekten değer veriyorsam ismini yazmam gerektiğini söyledi. Yanına oturup yazdım." Jackson isimlerinize bakarken sesi yumuşadı. "Sonra beni sevdiğini söyledi. İlk kez. Ben de onu sevdiğimi söyledim."

Hiçbir şey söylemedim. Sessizliğim eziciydi. Eskiden bana kavgalarınızı, beni mutlu eden kavgalarınızı anlatırdın ama bunun bu şekilde sonlandığını hiç söylememiştin; hatta bunu anlatmamıştın bile.

Kendimi, "Buradan çıkmamız gerek," derken buldum. "Kaliforniya'da olduğum için başım derde girecek madem buranın tadını çıkarayım. Nereye gidebiliriz? Ne yapabiliriz? Bana her şey uyar."

"Arabayla dolaşmaya ne dersin?" diye sordu Jackson ve isimlerinizin gözden kaybolması için ışığı açtı.

"İyi savaş planı."

Fakat bu ufak yolculuk için plan yapmadı. Jackson daha Kaliforniyalı görünmek için spor ayakkabılarını çıkarıp sandalet giymedi (en azından ben Kaliforniyalıların öyle yaptıklarını düşünüyordum); sandviç ve su şişeleriyle dolu buzluk hazırlamadı; dışarıda tahmin ettiğimizden daha uzun kalırız diye güneş kremi almadı. Bayan Lane'e dışarı çıktığımızı söyledi, hepsi bu. Beni, siyah Toyota Camry'nin durduğu garaja götürdü. Jackson şoför koltuğuna oturunca ben de otomatik olarak arka koltuğa geçip bir tür casus kaleminin sarktığı dikiz aynasının karşısına oturdum.

"Öne oturmak istemiyor musun?" diye sordu Jackson. "Ah. Bir dakika, böyle mi oluyor? Öne hiç oturmuyor musun?"

"Araba kullanmayı öğrendiğimde ya da Londra'ya taşındığımda öne otururum," dedim. Ya da bu dürtülerden kurtulabilirsem. Ama gerçekçi olmam gerekirse: Bekle beni Londra.

"Tamam."

Jackson bir düğmeye basınca dört pencere birden açıldı. Okyanus esintisi arabaya doldu. Garajdan çıkıp kapıyı kapadı ve sağa dönüp yola çıktığımızda rüzgâr, olabilecek en rahatlatıcı şekilde yüzüme vuruyordu. İlk nereye gideceğimizi soracaktım ki Jackson radyoyu açtı ve son ses pop müzik yankılandı.

Cuma gecesi dışarı çıkmadan önce evde içmekle ilgili berbat bir şarkıya çok güzel bir sesle eşlik etti. Bir kolunu cama koymuş sürüyordu ve benim onun gibi kendimi o anda kaybetmeye cesaret edersem katliam yapacağım tona çıkmak için arada başını geriye atıp gözlerini kapıyordu. Ama onu şarkı söylerken izlemek eğlenceliydi, tıpkı seni arabada ailenle ya da odanda şarkı söylerken izlemenin eğlenceli olduğu gibi. Yolcu koltuğuna baktım ve Jackson'ın yanında oturup onunla birlikte şarkı söylediğini hayal ettim. Arkanı dönüp elini uzattığını ve şarkıya eşlik edene kadar beni omzumdan sarstığını hayal ettim.

Üçümüzün sıkı, ayrılmaz ve çift sayıya çıkarmak için dördüncüye ihtiyaç duymadığımız, dördüncünün yalnızca sorun olacağı bir grup olduğumuz alternatif evren vardı. Sen önde oturuyordun, Jackson arabayı kullanıyordu ve bizim şarkımız çıktığında sesini açmanız için size bağırıyordum. Şarkıyı o kadar yüksek sesle söylüyorduk ki hafif detone sesimiz karşısında radyonun hiç şansı olmuyordu. Fakat ne yazık ki hiçbirimiz o evrende yaşamıyorduk.

ANI

18 EYLÜL 2015, CUMA

Theo'nun ders programı ve saat farkı nedeniyle Skype buluşmalarına ayak uydurmak zor oluyordu ama bir şekilde idare ediyorduk. Cuma günleri dersi ikide bitiyordu ve ben saat dört gibi okuldan döndüğümde konuşabiliyorduk. Ama onun özel dersi olduğu için yalnızca bir saatimiz vardı.

Eve gider gitmez onu aradım, o da anında açtı.

"Geç kaldın," dedi bilgisayar ekranı büyüklüğündeki Theo.

"Sadece iki dakika," dedim.

"Benimle geçireceğin iki dakikayı kaybettin. Ve bu..." Hafta başında ona gönderdiğim kutuyu kaldırdı. "Bunun içinde ne olduğunu görmek için harcayacağım fazladan iki dakika anlamına geliyor." Kutuyu salladı, ben de ileri geri sallandım.

"Açsana!"

Theo kutuyu açarken oda arkadaşı Manuel her zamanki gibi üstsüz bir şekilde arkasından çıktı. "Selam, dostum." Bana el salladıktan sonra Theo'ya içinde ne olduğuna bakıp bakamayacağını sordu.

"Sakıncası var mı?" diye sordu Theo.

"Soyunduğum bir çevirmeli defter değil."

"Kahretsin. Şimdi bu fikri aklıma soktuğun için içinde her ne varsa daha az etki yaratacak. Kendi çöküşünden kendin sorumlusun, tamam mı?" Theo kutuyu tabii ki açtı ve iki yetişkin boyama kitabı –biri Yıldız Savaşları, diğeri X-Men– ve bir de sallanan kafalı korsan bebek çıkardı. "Pekâlâ, bu korsan bebek harikaymış."

Manuel X-Man boyama kitabını aldı. "Theo, boyama kitabı buraya uyum sağlamana yardım etmez."

"Sen üzerine bir şey giymeye başladığında bu fikrine değer vermeye başlarım." Theo kitabı onun elinden aldı. "Teşekkürler, Griff."

Theo'yla arayı kapatmadığımızı söyleyemeyeceğim kadar uzun süre konuştuk. Okul programı ve özel dersleri çok vaktini alıyordu ama yine de Skype randevularımıza vakit ayırıyordu. Artık birlikte olmadığımız için bir yanım bunlara randevu demememiz gerektiğini biliyordu ama hayatlarımıza devam etmeye çalışmadığımız ortadaydı. Beni hâlâ sevdiğini bilmek, onsuz delirmemi önleyen tek şeydi.

29 EKİM 2015, PERŞEMBE

Theo Skype randevumuza yirmi dakika geciktiği için ona mesaj attım. Mesajım iletildi ama hemen cevap vermedi. Akşamüzeri özel ders verdiğini biliyordum –lise ikinci sınıf öğrencisi Theo notlarını yükseltmesine yardım etmezse yaz okuluna kalacaktı– ama ne zaman gecikecek olsa bana haber verirdi ki bilgisayarımın başında acınası, karasevdalı bir pislik gibi oturmayayım.

O an olduğu gibi.

Fakat o an ona Cadılar Bayramı kostümümle sürpriz yapmak için Han Solo gibi giyinmiş acınası, karasevdalı bir pisliktim. Belki

hâlâ yürüyordu ve telefonunun ıslanmasını istemiyordu. Daha önce çok şiddetli yağmur yağdığından bahsetmişti.

31 EKİM 2015, CUMARTESİ

"Bir sene önce buraya kabul edilmemi sağlayan yazıma yardım etmen çılgınca," diyen Theo Wolverine kostümünü giymiş, pençelerini takıyordu. "Bir gecede her şey değişebiliyor."

"Bir seneye bir gece demezdim ama evet. Orada olman benim suçum," dedim Han Solo tabancasını başıma doğrultarak. "İlk makaleni göndermene izin vermeliydim."

"Muhtemelen yine de girerdim," dedi Theo.

Kaşlarımı çattım. "Geçen sene partiyi kaçırdığımızda böyle kibirli olduğunu hatırlamıyorum. Üniversiteye alışmaya mı başladın?" Şaka yapıyordum. En azından şaka yaptığımı sanıyordum.

"Dediğim gibi, bir gecede her şey değişebilir. Neyse bugünkü Skype takılmamız kısa olduğu için üzgünüm. Parti kampüs dışında ama Jell-O shot'larının kırbaç etkisi yaratacağını duydum."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Göreceğiz."

Jell-O'ları bana tercih ediyormuş gibi hissettim ama bir şey demedim çünkü akıl sağlığı için sosyalleşip eğlenmeyi tercih ettiğini biliyordum. Eski sevgiliniz / en yakın arkadaşınızla Skype'tan ancak bir yere kadar konuşabilirdiniz. Gerçi ben konuştuğumuz anlarda her şeyi unuturdum ama Theo için yeterli olmayabilirdi.

"Sorun değil," dedim. "Zaten birazdan çıkıp Wade'in yanına gitmem gerekiyor. Onunla konuştun mu hiç?"

Theo'nun kaşları çatıldı. "Mesaj atalı birkaç gün oluyor ama cevap vermedi."

"Sana dönmesini söylerim bugün."

Theo elini esnetti; plastik tırnakları –toplam altı tane– müthiş görünüyordu. "Endişelenme, Han." Göz kırptı. Kapı çalınca yerinden

sıçradı. "Manuel yine lanet anahtarını almamış. Bir saniye." Theo ayağa kalktı ve kapıya yürürken bağırdı: "Anahtarını koyacak cebi yoksa Tarzan kostümü giymemelisin... ah, selam."

"Sürpriz!" Bu sesi tanımıyordum ve Theo'nun da tanıdığından emin değildim.

"Selam," diye karşılık verdi Theo.

"Sarı sana yakışmış," dedi çocuk. "Hatta çok iyi durmuş."

Theo cevap vermedi.

"Kötü zamanda mı geldim?"

Beni ilgilendirmeyen bir konuşmaya kulak misafiri oluyordum ama Skype'tan çıkmıyordum da.

"Hayır, Skype takılmasındayım. Arkadaşıma veda etmem gerek. Bir dakika bekler misin?"

Theo kapıyı kapadı ve kızararak geri döndü. "Üzgünüm, arkadaşım Jackson geldi. Bu akşam onunla gideceğim. Çıksam iyi olacak."

"Tabii."

"Yarın yine konuşur muyuz?"

"Tabii."

"Tamam, Griffin. Kendine dikkat et. Güç Seninle Olsun."

"Seninle de, Theo. İyi geceler." Ona Han Solo'nun Güç'e inanmadığını –en azından ilk başta– söylemedim. Kapatmadan önce yumruğunu sıkıp hiç de ikna edici olmayan bir şekilde gülümsedi.

Bir yanım artık dışarı çıkmak istemiyordu.

Theo'nun Skype randevusu değil de Skype takılması deyişini, ya da sadece "arkadaşı" olduğumu aklımdan çıkaramıyordum.

7 KASIM 2015, CUMARTESİ

Bir başka cumartesi, bir başka Skype görüşmesi. Theo bana önceki akşam Manuel, Cadılar Bayramı'ndaki Jackson ve birinci sınıftan başka birkaç kişiyle birlikte gittikleri oyun salonunu anlatıyordu. Satır aralarını okumam gerektiğini düşünmüyordum çünkü tek

anladığım kendimi hazırlamam gerektiğiydi. Theo'yu yıllardır tanıyordum; birtakım değişikliklerle ilgili büyük bir konuşma yapmaya hazırlandığını anlayabiliyordum. Ve elimi tutup bana olan hislerini açıkladığı zamanki kadar güzel olacağını sanmıyordum.

"Kim kazandı?"

"Manuel," dedi Theo. "Çocuk tam bir canavar. Üzerine tişört geçirip insanlarla takılmasını sağlayan ender şeylerden biri oyun oynamak."

"Anladığım kadarıyla orada kendine bir arkadaş grubu kurmuşsun."

"Sizin gibi değil," dedi Theo. "Nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlarla okula gidersin ve onlarla bir daha konuşmazsın." Kendini durdurdu. "İkinizle böyle olmayacak. Yemin ederim."

Ama çoktan olmaya başlamıştı. Wade ve Theo yine ufak kavgalarından birine tutuşmuşlardı –ikisi de konuyu söylemiyordu çünkü büyük ihtimalle aptalcaydı–, bu yüzden Theo'nun grupla tek gerçek bağlantısı bendim. Zaten Wade'le tam olarak grup sayılmazdık. Bizi birleştiren Theo'ydu.

"Jackson iyi ama. Şey, ee... onunla bir şeyler olabilir," dedi Theo. Artık kesinlikle göz teması kurmuyordu. Cadılar Bayramı'ndan beri şüphelendiğim şeyi itiraf ediyordu. Ama şüphe, odanın dönmesine engel olmaya yetmiyordu. Şüphe, teyitle aynı şey değildi. "Bilmiyorum. Henüz çok erken."

"Güzel," diye yalan söyledim. Ufak bir yalandı ama o zaman bile Theo'nun Jackson'la daha fazla vakit geçirdikçe daha fazla yalan söyleyeceğini biliyordum.

"Yaklaşık bir haftadır seninle bunu konuşmak istiyordum. Aslında kafam çok karışık çünkü seni tamamen unutmadığımı biliyorum. Ama Jackson'la vakit geçirmeyi de seviyorum," dedi Theo. Jackson'ın adını duymak nefes almamı engelliyordu ama güçsüzlük belirtisi gösteremezdim çünkü Theo artık bana bakıyordu. "Bunu seninle konuşabilmek istiyorum, Griff. Hâlâ en sevdiğim insansın. Benim için son derece önemlisin ama bunu duymak istemiyorsan da sana kızamam. Ne düşünüyorsun?"

Her şey yolundaymış gibi başımı onaylarcasına salladım. Hareketlerim bile yalandı. "Tabii ki yanında olmak istiyorum, Theo. Artık birlikte değiliz. Bunun olabileceğini düşündüğüm için senden ayrıldım. Yanlış bir şey yapmıyorsun." İki ay sonra hayatına devam ederek geçmişimize tükürmen dışında. "Nasıl tanıştınız?"

"Aslında Skype konuşmamıza geciktiğim gün tanıştık. Yağmur yağıyordu ve Jackson sağa çekip beni gideceğim yere bırakmayı teklif etti. Kurulanmam için arka koltuktan bana bir tişört verdi ve SMC tişörtü olduğunu fark ettim. Konuşmaya başladık ve kaldığımız yerden devam etmek için o akşam lobide buluştuk." Ses tonu yumuşadı, bunu üzerinden attığı için rahatlamıştı. "Aslında tanısan onu severdin."

Gülümsermiş gibi yaptım. Çığlık atmak yerine, "İyi bir zevk anlayışın var," diye espri yaptım. "Yani Cadılar Bayramı'nda Jackson'ın gelmesini beklemiyordun?"

"Hayır," dedi Theo, neredeyse tek nefeste. "Seninle konuşmak istiyordum."

"O ne kostümü giymişti?"

"Cyclops," diye yanıtladı. "Wolverine ve Cyclops fantezisiyle büyümüş, bu yüzden komik olacağını düşündük."

Biriyle çıkmıyorken çift kostümü giymenin nesi komikti, bilmiyordum ama peki. "Şey, Wade'i aramam gerek," diye yalan söyledim. "Ama varsa bana Cadılar Bayramı'ndan fotoğraf gönder. Çocuğu merak ediyorum." Muhtemelen söylediğim en dürüst şeydi.

"Gönderirim. Yarın konuşacağız, değil mi?"

"Evet." Jackson hayatında olmaya devam ettiği sürece onunla bir daha asla görüntülü konuşma yapmayacaktım. Bu akşam fena iş çıkarmamıştım ama yüz ifadem beni ele verecekti. Bundan sonra beni tiklerimle uğraşırken göremeyeceği telefon konuşmaları yapacaktık yalnızca. "Fotoğrafı unutma. Görüşürüz, Theo."

Theo başını hafifçe iki yana sallayarak derin nefes aldı. "Görüşürüz, Griff."

Skype'tan çıktım.

Telefonuma bakıp fotoğrafı bekledim.

Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyordum. Söylediği her kelimede yüzüme tuğla çarptığını hissetmiştim. Canımı yakmaya çalışmıyordu; bana bilerek zarar vermeyeceğine güveniyordum. Ama tuğla atıldıktan sonrası onun elinde değildi ve kaçıp kaçmamak bana kalıyordu. Kaçarsam Theo acıya katlanmayacağım kadar güçsüz olduğumu düşünecekti. Haklı olabilirdi.

Jackson'ın hayal ettiğim gibi görünüp görünmediğini merak ettim ki aklımdakinin benimle uzaktan yakından ilgisi yoktu: uzun, esmer tenli; Theo'nunkinden de kumral saçlı; uğruna şiirlerin yazılabileceği derecede inanılmaz mavi gözlü; kalemle çizilmiş gibi duran kirli sakallı.

Telefonum titredi; iki görüntü gelmişti. Fikrimi değiştirmeden açtım. İlki Jackson'ın yerde tek başına oturduğu fotoğrafıydı. Hiç de beklediğim gibi değildi. Bana kendimi hatırlattı. Aynı ten rengine, aynı koyu saçlara, uzun bacaklara ve gülümsemeye sahiptik. Theo kendisine Griffin klonu bulmuştu. Theo'nun Jackson'ın sağından yürüdüğüne iddiaya girerdim.

İkinci fotoğrafa baktım. Bu defa Wolverine-Theo kolunu, Cyclops-Jackson'ın omzuna atmıştı ve ikisi de gülümsüyordu.

Tuhaf olan şu ki kendimi daha iyi hissediyordum. Yarış dışı kaldığımı düşünmüyordum. Theo'yu hayatımda tutmak için bana tuğla fırlatmasına izin vermek zorunda olmam, tuğlaların bana çarpmasına izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Onları yakalayabilirdim.

31 ARALIK 2015, PERŞEMBE

Geçen yılbaşında fırtınaların harika olduğuna dair bir sürü saçmalık düşünmüştüm. Sonra gerçek bir fırtına Theo ile Jackson'ı bir araya getirdi. Tekrar tekrar çarptığını hissettiğim yıldırımları hesaba katmamıştım.

Theo kabul mektubunu aldığında çarpan yıldırım.

Theo odasını toplarken çarpan yıldırım.

Theo taşındığında çarpan yıldırım.

Theo, Jackson'la tanıştığında çarpan yıldırım.

Çarpılmaya izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Theo'yla konuşmayı kessem bile bunun hayal gücüme yardımı dokunmazdı. Bu gece erken uyumak için kendimi zorlamamda da yardımcı olmuyordu çünkü Theo'nun gece yarısı beni aramak için Jackson'dan uzaklaşmasının mümkün olmayacağını biliyordum. Saatler sonra tamamen farklı bir zaman diliminde Jackson'ı öptüğü anda uyanık olmaya katlanamazdım.

Theo doğum gününde gelecekti. Şubata kadar dayanabilirsem, çarpan her yıldırımda yeniden ayağa kalkabilirsem, onu geri kazanma şansım olabilirdi.

BUGÜN

12 ARALIK 2016, PAZARTESİ

Jackson bir kilisenin otoparkına park etti. Jackson'a Tanrı konusundaki düşüncemi hatırlatmalıydım ama burası çok güzeldi. Kum rengi tuğlalara ve güneş vuran vitraylara hayranlıkla bakmak için neredeyse camdan sarkıyordum. Jackson'la dini törenlere gittiğinden hiç bahsetmemiştin ama gittiysen de şaşırmazdım. Saygılı olmaya çalışıyordum ama şu an için inançla ilgili hissettiklerim kilise konusunda hissettiklerimle aynıydı: dışarıdan güzel ve bir şeyler vaat eden, içeride ise büyük olasılıkla hayal kırıcı.

Bu inançsız düşüncelerimi Jackson'la paylaşmadım. Belli ki bir amaç doğrultusunda buradaydı, belki senin için, her neredeysen, dua edecekti.

Arabadan inince ben de indim. Dışarısı çok güzeldi ve kışın havanın hayatı yeterince can sıkıcı kıldığı New York'ta yas tutmaktansa Kaliforniya'da üzülmenin daha güzel olduğuna dair tuhaf bir düşünceye kapıldım. Jackson kendisiyle kaçmama izin vermekle çoktan bana yardımcı olmuştu.

"Şoför koltuğuna geç," dedi Jackson.

"Efendim?"

"Sana araba kullanmayı öğreteceğim." Jackson yolcu koltuğuna yürüdü.

"Dur. Buraya dua etmeye gelmedik mi?"

"Hayır, otoparkı kullanacağız. Perşembe akşamüstü fazla dolu olmaz."

Gülmeye başladım. "Cehenneme kadar yolun var."

"Lanet olsun Griffin, sözlerine dikkat et."

Bunu yaptığıma inanamıyordum ama neden olmasındı? Direksiyonun başına oturdum; Jackson da yan koltuğa geçti. Birkaç dakika sonra kiliseye dalma ihtimalim varmış gibi hemen kemerini taktı. Şoför koltuğunda oturmak tuhaftı. Ön koltukta oturmayı bırakalı bile birkaç sene olmuştu.

Jackson ellerimi nereye koyacağımı söyledi ve kendisi araba kullanırken kötü örnek olduğunu belirttim; sol kolunu camdan sarkıtıyordu. Aynalarla, dönüşlerle, tabelalarla hatta bu kadar kısa sürede trafiğe çıkacakmışım gibi takip mesafesiyle ilgili ne varsa öğretti.

Başladım. Saatte 25 km hızla gitmeme rağmen heyecan vericiydi. Birbirimizle yarıştığımız oyunlara çok benziyordu; tabii köprüden uçmamız ikimiz için de kötü olurdu çünkü muhtemelen öldükten sonra canlanmayacaktık. Jackson biraz daha hızlı gitmem için cesaretlendirdi ve bu, doğal olarak ayağımı pedala daha sert basmama sebep oldu, bu yüzden aniden frene basınca Jackson'ın başı öne savruldu. Kafasının ön camdan sarkmayıp hâlâ omuzlarının üzerinde olmasına şaşırdım. Bu kilise otoparkında, Tanrı'nın kemeri icat eden kişiyi kutsamasını diledim.

Jackson beni şoför koltuğundan kovmadı. Gülerek geçiştirdi ve korkmadan devam etmem için beni yönlendirdi.

Birkaç dakikamı alsa da kavramaya başladım. Profesyonel gibi daire çiziyordum. Şoför koltuğunda olmak; sola mı yoksa sağa mı, ileri mi geriye mi gideceğime karar vermek özgür hissettiriyordu. Kontrolde olmak özgür hissettiriyordu.

• • •

Jackson beni otobana çıkmaya zorlamadı ki bu iyiydi. Aksi takdirde üniversitene tek parça gidemeyebilirdik. Öğrenci yurtları okulun sitesindeki ve bana gönderdiğin fotoğraflarda daha büyük ve güzel görünüyordu ama yakından biraz kasvetliydi. Belki Jackson'da onun cana yakın köpeği ve daha da cana yakın annesiyle birlikte kalmayı bu kadar sevmenin bir nedeni de buydu.

Böylesine sıcak havada öğrencilerin sweatshirt giymeleri tuhaftı. Belki bu, insanların on beş dereceden düşük ısıyı soğuk olarak algıladıkları Kaliforniya'ya özgü bir yanılsamaydı. Bunu sen de yapmıştın. Aralık ya da ocak ayında telefonda konuşurken hava biraz serin olduğu için gidip odandan sweatshirt'ünü alman gerektiğinden bahsetmiştin. Bense o sırada sıfırın altında geçen kışla başa çıkmaya çalışıyordum. Montumun altında kazak giymiştim ama eldivenlerimi unuttuğum için telefonu tutmak parmaklarıma işkenceydi. Telefonu kapamak için yeterince iyi bir bahaneydi. Sense fazlasıyla mutlu Kaliforniyalı ve başka biri gibi konuşuyordun. Artık bunu itiraf etmemin bir sakıncası yok.

Jackson arabayı park etti ve anında birkaç kız ona doğru koşup başsağlığı diledi ve seni ne kadar özlediklerini söyledi. Boğazımda bir yumru oluştu; bunu tahmin etmeliydim. Jackson bana dönüp duruyordu ve beni kızlarla tanıştırmaya mı çalışıyor yoksa onu kurtarmak için bir bahane bulmamı mı istiyordu, bilmiyordum ama daha fazla öğrenci kalabalığa dahil olarak bizi iyice uzaklaştırdı.

Çabucak kendime geldim. Bu senin ne kadar sevildiğinin ve Jackson'la ne kadar güçlü bir bağınız olduğunun göstergesiydi. Jackson ağlayacak gibi görünüyordu. Aynı anda haykırılan anılardan parçalar yakalıyordum:

"O kadar komikti ki birlikte takıldığımız ilk gece ağzımdan içkimi püskürtmüştüm."

"Ona video oyunlarımı ödünç verirsem ödevinden kopya çekmeme izin vereceğini söylemişti. O kadar havalıydı ki..."

"Onunla oynayana dek kendimi satranç kralı sanıyordum."

"Televizyon kumandamı tamir edebilir mi diye yanına gittim ve onunla dört saatlik harika bir sohbetimiz oldu."

Seni özlüyorlardı. Senin arkadaşların bile olabilirlerdi.

Jackson'ın omzundan tutup diğerlerinden izin isteyerek onu uzaklaştırdım. Jackson titriyordu ve kolumu omzuna attım. Herkes sessizleşti. Birlikte binaya girişimizi izlerken kafaları karışmış olmalıydı, muhtemelen arkadaşlık ile yakınlığı karıştırıyorlardı ama şu an umurumda olan tek şey Jackson'ın kendini kaybetmemesiydi, özellikle de eşyalarını almak için odana girmeden önce. En azından kaçışımın faydasını görmenin yolunu bulmuştuk. Ailem bile onaylamıştı: Hangi eşyaların Jackson'da kalabileceğine, hangilerininse ailene gönderileceğine karar vermek zorundaydık.

Jackson beni koridorda yönlendirdi. Bitmek bilmeyen kapıların hepsi aynıydı, yalnızca bazılarının üzerinde el ilanı ya da süsler vardı ama Jackson yolunu şaşırmadan yürüyordu. New York'ta bazen hâlâ farklı yola girdiğimde ya da kafamın içinde fazla kaybolduğumda veya dinlediğim şarkıya kendimi kaptırdığımda evin yolunu şaşırdığım zamanlar oluyordu. Ama Jackson büyük ihtimalle gözleri bağlı bile olsa odanı bulurdu. Sana gönderdiğim paketlerden Batı 10'da kaldığını biliyordum ama bir şekilde unutsaydım ve Jackson yanımda olmasaydı bile hangisi olduğunu kolayca bulabilirdim: Önünde çiçek buketleri, mumlar olan ve üzerine notlar yapıştırılmış kapı.

Yumru boğazıma geri döndü. İnsanların hakkında yazdıklarını okuyamazdım; fazla acı veriyordu. Sadece Jackson'la ben üzülmüyorduk. Odanın anahtarını ona ne zaman verdiğini bilmiyordum ama Jackson kapıyı açtı ve içeri girerken çiçeklere basmamaya dikkat ettik.

"İşte geldik," dedi Jackson titrek bir sesle. "Hayalet kasaba gibi."

Odanı yalnızca dönem başında Jackson'la sosyal medyada paylaştığınız fotoğraflardan biliyordum. İkinci sınıfta oda arkadaşının olmamasını kutluyordun. Masanın üzerinde hâlâ dizüstü bilgisayarın, iPhone şarj üniten, sana ilk ve son kez gönderdiğim hediyeler olan korsan bebek ve boyama kitapları, içinde kalemlerin olduğu

Yıldız Savaşları kupan duruyordu. Odadaki tek yatak toplanmamıştı. O kadar küçüktü ki Jackson'la orada beraber uyuduğunuzda yere düşmemek için birbirinize yapışmış olmalıydınız. Jackson'la ilk ne zaman seviştiğinize dair en ufak fikrim yoktu ama bundan sıradan bir şekilde ilk bahsettiğinde siz çıkmaya başlayalı birkaç ay olmuştu ve gülüp gülmeyeceğimi görmek istercesine küçük bir espri yapmıştın. Gülmüştüm ama bunun canımı acıttığını anladığını biliyordum çünkü bir daha konusunu hiç açmadın. Ya bu yüzden ya da Jackson'la seks yapmayı bırakmıştınız ama dürüst olalım... seni tanıyorum.

"Hemen geleceğim. Birkaç kutu alayım," diye mırıldandı Jackson ve beni yalnız bıraktı.

Yatakta dinlenmemenden, uyumamandan ya da kulaklığını takıp bana önereceğin bir şarkı dinlememenden nefret ediyordum. Masanın başına gidip sallanan başlı korsan bebeği aldım. Kılıcına vurup başını sallamasını ve kocaman gülümsemesini izledim. Sanki zombi virüsünden etkilenmemiş tek korsandı ve şimdi herkesin gömülü hazinesinin haritasına sahip olduğu için hazineleri toplamaya koyulacaktı. Jackson dönene kadar ona vurmaya devam ettim.

"Bu korsanı almam... sorun olur mu?" diye sordum. Sana bunu benim aldığımı biliyordum ama Jackson'ın da bununla bir bağı olup olmadığını bilmiyordum; haftalar önce olsa bunu sormazdım bile.

"O senin," dedi Jackson kutuları bırakırken.

"Teşekkürler. Theo'yla korsanlarla ilgili esprimiz vardı da." Yatağa oturup bebeğe ikişer ikişer vurmaya devam ettim.

"Zombi korsan kıyameti, değil mi? Bana anlatmıştı."

Korsan beni çocuğa dönüştürdü; ağlayan, kafası karışık bir çocuğa. Jackson yanıma oturup kolunu omzuma attı. Korsanı tahtanın üstünde okyanusa yürüyormuş gibi bacağımda zıplatarak Jackson'ın kucağına düşürdüm. Jackson beni kendine yaklaştırırken yüzünü buruşturup biraz güldü. Vücut temasının bu kadar hoş hissettirmesi rahatsız ediciydi. Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ettim. Ona daha da sokulmayı umarak biraz kaydım ama

Jackson muhtemelen kıpırdanmamı rahatsızlık olarak algılayıp beni tamamen bıraktı.

Belki de hissettiğim rahatlığı hissetmiyordu. Belki geçmemem gereken sınırı fazla zorluyordum.

Odanı toplamaya koyulduk. Jackson benim bilmediğim tişört ve kotlarını bir kutuya koydu; ben de masanı boşaltıp ikinci kutuya yerleştirdim. Yirmi dakikadan kısa süren bir işti. Tüm hayatının iki kutuya sığabildiğine inanamıyordum.

Farklı zaman dilimlerine ilk kez yolculuk yapan biri olarak jetlag yüzünden yorgunmuşum gibi bile yapamıyordum. Theo Turunun daha ilk günü olmasına rağmen hiç beklemediğim şekilde bitkin hissediyordum. Jackson da belli ki aynı durumdaydı. Otobana çıktığımızdan beri sessizdi. Onu neşelendirmek için müzik açmasını istememi tamamen duymazdan geldi.

Dikiz aynasındaki casus kalem yeniden dikkatim çekince nereden aldığını sordum ama senin aldığından şüpheleniyordum.

"Babamın on yedinci doğum günümde aldığı hediye," dedi Jackson, ona bir saniye bakıp dikkatini yeniden yola vererek. "On üç, on dört yaşında hediye olayını aştığımı biliyordu ama bunu yine de Chicago Havalimanı'ndan almış. Küçükken casusluğa çok meraklı olduğumu biliyordu. Geçen sene Theo'ya bugüne kadar aldığım en güzel hediyenin onun aldığı Daredevil aksiyon figürü olduğuna dair yalan söyledim, aslında en güzeli bu casus kalemi."

Figürün de ikinci en sevdiği hediye olduğundan emindim, Theo.

"Gerçekten harika," dedim. "Yanlış anlama ama babanla ilgili bildiklerim düşünülünce ondan bu hediyeyi beklemezdim. Bedava uçuş konusunda oldukça cömert olduğunu biliyorum ama bu farklı."

"Kesinlikle," dedi Jackson. "Sanırım bu yüzden hediye olayını aştım. Annem ve babamdan aldığım hediyeler her seferinde beni satın aldıklarını hissettiriyordu. Annemden ebeveyn yatak odasını ve arabamı aldım. Babam harika bir bilgisayar aldı. Sonra babam bu casus kalemini aldı, ki aslında uçan mürekkeple yazabildiğin bir

fener sadece ama bana çocukken annemle babamın çözebilmem için eğlenceli şifreler yazdıkları zamanları hatırlattı."

Söylediklerini düşündüm. "Ayrıldıkları için mutlusun ama, değil mi?"

"Evet, birbirlerinden nefret ediyorlar. Ama sırf ben eğleneyim diye hazırladıkları casusluk oyunları gibi ufak şeyler bir ekip olabileceklerini hatırlatıyor."

"O zamanları hatırlamak için bunu dikiz aynana astığını söylersen penisini yumruklarım."

Jackson güldü. "Penisimi yumruklama. O kadar ince düşünceli değilim. Kaybolmasın diye oraya astım. Ayrıca bu araba uzun zamandır yanımda olan tek şey."

"İnce düşünceli olmaya tehlikeli derecede yakınsın."

"Tamam, tamam. Bazen o kadar özel düşüncelere kapılıyorum ki elime bir kalem alıp o düşünceyi dışarı dökmem gerekiyor ve bu uçan mürekkeple kimse okuyamaz."

Penisine vuracakmışım gibi yumruğumu kaldırdım. "Uçan mürekkebin ne işe yaradığını biliyorum. Bir daha dene."

"Fenere ne zaman ihtiyacım olacağı belli olmaz."

Yumruğumu indirdim. "Daha iyi."

Jackson gülümsedi. Ben de aynada kendimi gülümserken yakaladım.

Jackson aniden sağa çekip motoru durdurdu. Neden hemen olabilecek en kötü şeyi düşündüğümü bilmiyordum ama Jackson'ın arada şarkı söylerken gözlerini kapaması ya da ellerini direksiyondan çekmesini saymazsak arabayı gayet iyi kullanmasına rağmen polis görmeyi bekleyerek arkamı döndüm. Jackson'ın yüzündeki ciddiyetten öyle bir şey olacağını çıkarmıştım ama kemerini çözüp bana döndü ve "Theo'yla burada tanıştım," dedi.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Uyuştum.

Arabadan indim. Jackson da indi. Metal bir şeye basana dek kendimde değildim ama sürtünme sesi beni kendime getirdi ve birinin muhtemelen arabanın camından attığı Pepsi kutusu oldu-

ğunu fark ettim. Zemin güzeldi; toprak ve kum karışımıydı ve New York'ta birine anlatacak olsam Central Park'taki beyzbol sahası gibi olduğunu söylerdim. Ama sen Jackson'la tanıştığında koyu renk ve ıslak olmalıydı, hatta belki çamurluydu. Tuhaftı ama ayak izlerinin bir şekilde dokunulmamış kalmasını istiyordum. Tıpkı betonda kalan iz gibi, böylece ben de senin bastığın yere basabilirdim. Ama buna ihtiyacım yoktu. Artık o yağmurlu günde seni onun arabasına götüren her yolu incelemem gerekmiyordu; onda ne bulduğunu biliyordum.

"Daha sonra buraya geldiniz mi hiç?" Belki bu fazla kişisel bir soruydu ama bunu yapmanız muhtemeldi. Seninle L trenine binmeye bayılırdık; her seferinde hikâyemizin başladığı –destansı bir aşk hikâyesi olması gereken hikâyenin başladığı– vagonda olup olmadığımızı merak ederdik.

"Ayda bir kez," diye yanıtladı Jackson.

"Neden sadece bir kez?"

"Burayı özel günlere saklıyorduk," dedi Jackson. "Her ay kutlama yapmanın saçma olduğunu biliyorum ama benim için büyük anlamı vardı. Theo benim ilk ciddi ilişkimdi ve her şeyin bir anlamı olsun istiyordum, özellikle eski sevgilimin bana kendimi fazlasıyla değersiz hissettirmesinden sonra. Tabii ki ona tarihi mutlaka hatırlatmak zorunda kalırdım ama beni eğlendirmekten keyif alıyordu."

Sen ve ben de ay dönümlerini kutlardık. Yine ben hatırlatırdım ama yedi ayın sonunda bitmişti; en azından birinci senemize kadar ki o zaman bile özel bir şey yapmadık. Yıldönümümüz olduğunun farkındaydık, şakayla karışık birlikteliğimizin değerini dile getirdik ve günümüze devam ettik. Ben yaptığımız her şeyin özel olduğunu düşünüyordum, yetişkin boyama kitabıyla geçirdiğimiz bir akşamüzerinin bile.

"Theo böyle zamanlara uyum sağlardı," dedim.

Jackson ve senin bu kayalardan birinde oturup trafiği izlediğinizi ya da burada yalnızca durup birbirinize sarıldığınızı hayal edebiliyordum. Keşke sen hayattayken senin için gerçekten mutlu

olabilseydim. Jackson'ı New York'a getirdiğinde onunla tanışmaya daha istekli olmalıydım.

"Buradan sık geçiyorsun, değil mi? Sence her seferinde burada duracak mısın? Yoksa özel günlere mi saklayacaksın? Ya da yolunu tamamen değiştirecek misin?"

"Sıradan günlerde de geleceğimden eminim."

"Başka biriyle çıkmaya başlasan bile mi?"

Jackson yüzünü astı ve ellerine kum alıp parmaklarının arasından savuracakmış gibi ellerini kaldırdı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum. Şu an başka biriyle çıkmayı düşünmüyorum. Sen?"

"Asla. Ama ben zaten epeydir düşünmüyordum. Herkes daha genç olduğumuzu ve önümüzde koca bir hayat olduğunu söylüyor ama her zaman bunun aptalca olduğunu düşünmüşümdür. Şu an biri bu uçuruma demir atıp bizi öldürebilir."

"Bir çizgi filmde yaşasaydık," dedi Jackson.

"On yedi yaşındayım, sen de on dokuz. Şu an başkalarıyla çıkmalıyız demiyorum ama sonunda yeni birine açık olmamız gerek, öyle değil mi? Theo artık yok ve daha da önemlisi birinin bize hayatımıza başkasını sokmamızın normal olduğunu söylemesini istiyorum."

Jackson başını iki yana salladı. "Şu an hayatıma başkasıyla devam etmeyi düşünmüyorum," dedi. Sesi yorumlayamadığım bir tondaydı ama iki tahminim de kendimi berbat hissetmeme yol açıyordu. Birincisi bu konuyu açtığım, bu konuşmayı yapmaya çalıştığım için beni yargılıyordu. İkincisi, bir süre önce hayatıma devam etmem gerektiğini düşünüyordu çünkü sen öldüğünde birlikte değildik bile. Böyle düşünmediğini umdum. Aşk, kişinin internetteki ilişki durumuyla başlayıp biten bir şey değildi.

Konuyu uzatmadım.

Paylaştığınız bu yerde biraz yalnız vakit geçirsin diye onu arabada bekleyeceğimi söyledim. Arka koltukta kolumu kutularından birine dayayıp pencereden Jackson'ı izledim. Ağlamıyordu ve daha fazla dikkatimi çeken, kendi kendine konuşmuyordu, bu da seninle

konuşmadığı anlamına geliyordu. Buna ne zaman başlayacağını merak ettim.

Jackson birkaç dakika sonra arabaya bindi. "Dönmeye hazırım. Sen?"

"Bana uyar."

Tuhaf bir sessizlik içinde gittik. Hayata devam etmekle ilgili söylediklerimin sürüncemede kalmasına izin vermektense sebebini açıklayarak bu sessizliği doldurmam gerektiğini biliyordum ancak bunu yapacak enerjim yoktu. Sonuçta sonsuza dek ağlamamızı istemezdin, değil mi?

Jackson garaja girerken ben de annemle konuşmamı bitirdim. Eve döndüğümde sözümü tutup terapiye gideceğimi dördüncü kez söyledim.

O gün üç saat kazanmıştım –tabii dört olmasını dilerdim– ama o kadar yorucuydu ki bedelini şimdi ödüyordum. Bitkin düşmüştüm. Yine de pişman değildim ama günümüzü Instagram ya da Facebook'ta belgelemeyi dilerdim. Öldüğünden beri hesaplarıma girmemiştim.

Jackson, Chloe'yi düzgün eğitmiş olmalıydı çünkü eve girdiğimizde havlamadı, yalnızca yorgun bir heyecanla kuyruğunu sallıyordu; bana çoktan alışmıştı. Jackson anında kıyafetlerini yatağından alıp yere attı; katladığımız tişörtler ve çoraplar da dahil.

"Yatakta benimle uyumanda hiçbir sakınca yok. Göründüğü üzere yeterince büyük." Battal boy yatağını işaret etti. Birbirimize dokunmayacağımız kadar büyüktü. Belki burada seninle oyun bile oynamıştı; üzerine çıkmış, sana çarpmış, birbirinizin dudaklarını bulana dek kahkahalar atmıştınız... sonrası benim için karanlıktı.

Jackson'ın bu konuda gerçekten ne hissettiğini bilmiyordum. Muhtemelen kibarlık ediyordu ama aslında Chloe'yle yerde uyumamı tercih edebilirdi ki benim evimde bu muameleyi görmüş sayılırdı. Bir diğer konuysa senin bu konuda nasıl hissedeceğini bilmiyordum, belki bunu bir tür ihanet olarak görürdün. Bu da bana ailelerimizin

bu konuda nasıl tepki vereceklerini ve Jackson'la arkadaşlığımızın onunla aynı yatağı paylaşacak kadar ilerlediğine sevinecekler mi yoksa bunu yanlış mı anlayacaklar diye düşündürdü.

Son olarak ve çift sayıya tamamlamam gerekirse, buna sıcak bakmamın sebebi Jackson'ın iyi biri olduğuna ve beni rahatsız edecek bir şey yapmayacağına ve bu basit tekliften şüphelenmemi gerektirecek bir şey hissetmediğine güvenmem miydi yoksa gerçekten yalnız hissettiğim ve biriyle aynı yatakta uyumayı –seninle aynı yatakta uyumayı– özlemem miydi, bilmiyordum. Birlikte uyuduğun kişinin yanında uyumak belki Jackson ve benim için bir sonraki büyük adım olabilirdi.

"Yerde Chloe'nin yanında uyumamı istemediğinden emin misin?"

"Chloe yalnız uyur," dedi Jackson.

"Yazık Chloe'ye."

"Hayır, Chloe'nin hareketli bir hayatı var. İşi bitince takıldığı köpekleri kendi evlerine gönderiyor."

"Zavallı çocuklar."

"Chloe'nin eşcinsel olmadığını varsayıyorsun."

Jackson pencereyi kapadı çünkü gece her türlü böcek içeri girmeye başlamıştı. Tabii Chloe sayesinde evin içinde fazla yol katedemiyorlardı çünkü onları yakalayıp yiyordu. Hızla düğmelerini açıp kotunu bileklerine düşürdü ve tekmeleyerek çıkardı. Hafif kıllı bacaklarının ve açık gri boxer'ının üzerine pijama giymesini bekliyordum ama son birkaç gün yalnızca benim eşofmanımla uyuduğunu görmeme rağmen bunun beni şaşırtmaması gerekiyormuşçasına örtünün üstüne oturdu. Yastıkları saydı ve dört tane kalması için birini attı. Yatağı benim için güvenli hale getirmesi içimi ısıttı. Telefonunu şarja taktı, uzaktan kumandayla klimayı açıp uzandı.

Bunun rutini olup olmadığını merak ettim.

Yatağın diğer tarafına, sol tarafa geçtim. "Theo bu tarafta mı uyurdu, senin tarafında mı?"

Jackson bunu neden sorduğumu biliyordu. "İlk başta burada uyurdu," dedi kendi olduğu tarafa vurarak. "Hiç itiraf etmedi ama

sanırım senden kalma bir alışkanlıktı. Sonra bir gece diğer tarafta uyuyakaldı ve bu durum değişti."

Eskiden seni mahvettiğimle ilgili şaka yapardın çünkü kendini herkesin sağından yürürken bulduğunu söylerdin. Jackson seni bir şekilde düzeltmişti. Bir zamanlar kendini farklı hissederek uyandığın tarafa dokundum ve Jackson'ın beni de bir şekilde düzeltmesini dileyerek oturdum. Soğuk hava odaya doldu. Çok geçmeden ince örtünün altındaydım ve beklediğim rahatsızlık kasırgası vurmadı. Doğru olanı yaptığımı hissetmiyordum ama yanlış bir şey yaptığımı da düşünmüyordum.

Değişmeyen şeyse uyurken ses olmasını sevmemdi. Çocukluğumdan beri böyleydi: Ailem başta sadece uyumak yerine çizgi film izlemeye devam etmek istediğimi düşünerek televizyonun açık kalmasını rica ettiğimi sanmıştı ama aslında penceremin dışında olanları bastırması için ses istiyordum.

"Beni bir hikâyeyle sıkarak uyutur musun?" dedim.

Jackson güldü. Lisede Anika ile Veronika kalmaya geldiğinde hep kart oyunu oynadıklarından, tahammül edemedikleri kişilerden konuştuklarından, birbirlerini her zaman şaşırtan samimi itiraflarda bulunduklarından ve sonunda hep üçü birbirine sarılarak uyuduklarından bahsetti. Seninle ve Wade'le geçirdiğimiz güzel günleri sordu. Kötü olayların hepsini bir kenara bırakarak eğlenceli zamanları hatırladım: ortaokuldaki bayrak yarışı, Wade'in hayvan şeklindeki atıştırmalıkları yemekten kaçınması, bir anda hızını değiştirecekmiş gibi asansöre hızlıca binmesi gibi komik şeylerden bahsettim. Jackson arkadaşlarını ne kadar özlediğini söyledi ama ben aynı itirafı Wade konusunda bir türlü yapamadım.

Saat gece yarısını geçmişti, artık ayın on üçüydü. Jackson da farkında olmalıydı ama ikimiz de bir şey söylemedik. Aramızda yatman için Jackson'la birçok şeyi feda etmeye hazırdık ama her gün seni takıntı haline getirmektense bazen biraz ara vermem gerektiğini öğreniyordum. En azından deniyordum. Aşk ve keder seni

hayata döndüremezse benden geriye ne kalır, bilmiyordum. Belki benim de hayata döndürülmem gerekiyordu.

13 ARALIK 2016, SALI

Evrenin seni kaybetmesinin üzerinden bir ay geçti. Sabah uyanmanın üzerinden bir ay geçti. Bir kitap açmanın üzerinden bir ay geçti. Yemek yemenin üzerinden bir ay geçti. Mesaj atmanın üzerinden bir ay geçti. Yürüyüşe çıkmanın üzerinden bir ay geçti. Bir eli tutmanın üzerinden bir ay geçti. Erkek arkadaşını öpmenin üzerinden bir ay geçti. Gerçekleşmeyecek bir geleceğin hayalini kurmanın üzerinden bir ay geçti. Belki alternatif evrenlerini düşünmenin üzerinden bir ay geçti.

Ölümünün üzerinden bir ay geçti.

Yaşamanın üzerinden bir ay geçti.

"Theo son gününde ne yaptı?"

O gün Jackson ve ben pek konuşmuyorduk. En azından birbirimizle. Bayan Lane'le oldukça sessiz bir kahvaltı yaptık; çırpılmış yumurta ve sosis yedik. Anika tarihi hatırladığı için Jackson'ı aradı ve biraz konuştular. Aileni arayıp Denise'le biraz konuştum, bugün okula gitmemesine izin verdikleri için rahatladım. Sanırım "rutine sadık kalma" olayını bırakmışlardı. Jackson'la yalnızca ufak şeylerden söz ettik, iskeleye ne zaman gitmemiz gerektiği gibi konulardan, daha önemli bir şey konuşmadık. Ama Jackson sahildeki otoparka park ederken parlayan kum ve karşımızda uzanan Pasifik Okyanusu tüm sessizliğimi meraka dönüştürdü ve merakım daha fazla içimde tutmama izin vermedi.

Öldüğün günle ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

Jackson cevap vermedi.

Arabadan indik. Jackson ayakkabılarını çıkarıp ön koltukta bıraktı; ayakkabısına kum girmemesi için uyguladığı ufak numaraydı.

("Ayakkabıların kuma değmezse içlerine kum da girmez," demişti önceki gün.) Ben de aynısını yaptım. Çoraplarımı da çıkardım ama ayaklarım sıcak asfaltın üzerinde yanınca sıcak kömürün üstünde yürüyormuşum gibi çimenlere zıpladım. Jackson ise halinden memnun görünüyordu.

Gökyüzü önceki günkü gibi masmaviydi, büyülü ya da kayda değer bir şey yoktu. Ama Santa Monica İskelesi dikkatimi çekti, dönme dolap kocaman görünüyordu.

"İkimiz de dönmedolaba ilk defa birlikte bindik," dedi Jackson zihnimi okumuş gibi. "İkimizin de ilkiydi. Ben yüksekten Theo kadar nefret etmiyorum ama bunu birlikte başaracağımıza söz verdik." Telefonunu çıkardı ve ikinizin dönme dolapta korkmuş ifadeyle poz verdiğiniz fotoğrafı net görmek için Jackson'dan ödünç aldığım güneş gözlüğünü çıkardım. Bulutlar size o kadar yakın görünüyordu ki sanki bir tanesini alıp yanınızda aşağı indirebilirdiniz.

Öldüğün gün bir ilk de yaşamıştın; kendini daha cesur hissetmek için ve başka bir şeyden korktuğunda bunu hatırlayabilmek için yapmıştın.

"Ondan sonra kendimizi dokunulmaz hissettik," dedi Jackson. Telefonunu ön koltuğa atıp kapıyı kilitledi.

Yanımdan geçip yürüdü, ben de peşinden gittim ve yol kenarındaki kısa bariyerin üzerinden geçip kuma çıktık. Jackson çocuk gibi okyanusa koşmuyordu –bunu yapmasını beklediğimden değildi– ama adımları beklemediğim kadar hızlıydı. Burası boğulduğun yerdi, asla onun gibi acele edemezdim.

Bir havluya yayılmış üç kişilik ailenin yanından geçtik. Baba tabletten bir şey okuyor, anne bulmaca çözüyor, küçük kız da –bu üçgende onların kızı olduğunu düşünüyordum– güneş kremine fazlasıyla ihtiyaç duymasının dışında kumdan kale yapıyordu. Uzaklaşırsa ailesinin onu yakalamasını, fazla uzağa gitmesine izin vermemesini, onu dalgalardan çekip alacak kadar yakınında olmasını diledim.

Jackson'la ıslak kumun kenarına gittik. Ağlayarak etrafına bakıyordu, elleri onun yerine konuşmaya çalışıyor ama iki yanına düşüyordu.

"Nerede olduğunu bilmiyorum bile, Griffin," diyebildi. "Kaza olduğunda insanlar nereye çiçek bırakacaklarını bilir ama ben bilmiyorum. Her şey o kadar hızlı oldu ki. Tek bildiğim, cankurtaranların yeterince yakında olmadıklarıydı. Ve ben... ben yeterince hızlı değildim."

Okyanusa yürüdü, ben de onunla gittim. Küçük bir dalga parmaklarıma ve bileklerime değerek bacaklarımın ürpermesine sebep oldu. Ayaklarımın tekrar asfaltta yanmasını dileyerek az kalsın geri çekilecektim. Ama Jackson'ın yanında kaldım.

Bir keresinde benimle suyla ilgili oldukça tuhaf bir kurgu paylaşmıştın. Buraya ilk geldiğin gündü ve kafanın iyi olduğunu düşünmüştüm. Tüm suların –okyanustaki, göldeki, banyodaki, lavabodaki– içindeki her molekülün bir hikâyesi ve var olma sebebi olduğunu söylemiştin. Her zaman dünyanın göründüğü kadar basit olmadığını düşünürdün ama suyla ilgili söylediklerin o zaman çok da konuşmaya değer gelmemişti. Duşundan düşen bir damlanın sana değmeden doğruca gidere gireceğini ve seni temizlemekten daha büyük bir amaca hizmet etmek üzere yola çıkacağını söylediğinde ne diyebilirdim ki? Üniversitelilerin esrar içtiğini herkes bilirdi. Bunu söylemek istemiştim.

Fakat burada, seni bizden çalan okyanusta dururken buradaki moleküllerden birinin, ölümüne şahit olup olmadığını, bacaklarıma çarpan suyun bir kısmının sen nefes almaya çalışırken boğazını doldurup doldurmadığını merak ettim.

Biraz daha derine ilerledim, kotum bacaklarıma yapıştı. Çömeldim, ağlıyordum, suyu tekrar tekrar yumrukladım. Suyu yumruklamak canımı acıtıyordu. Ama durmadım. Bitkin düştükten, Jackson bana seslendikten, haykırdıktan, sürpriz bir dalga beni altına aldıktan sonra bile durmadım. Ama suyun altında bu defa panikleyerek okyanusun beni bırakması için mücadele ediyordum.

O kadar derinde olmadığımı biliyordum ama nasıl yukarı çıkacağımı bilmiyordum. Suyun altında gözlerimi açamazdım. Okyanus ağırlaştı, beni aşağı çekiyordu; hayır, yukarı çekiyordu ve çeken okyanus değil Jackson'dı. Derin nefes alıp suyu tükürdüm. Jackson bana sarıldı, ben de ona sarıldım.

"Ne yapıyordun öyle?"

Su beni çektiğinde güneş gözlüğümü kaybetmiştim ve güneş gözlerimi yakıyordu. Ona senin lanet olası su moleküllerini ve onlarla savaşmak istediğimi anlatmaya çalıştım ama tek yapabildiğim ağlamaktı. Orada birkaç saniye yaşadıklarımın, senin kolların ve bacakların artık daha fazla mücadele edemez duruma geldiğinde, muhtemelen panik vücudunu ele geçirdiğinde, suyu içine çektiğinde, beynin durduğunda yaşadıklarınla kıyaslanamayacağını biliyordum. Bunu düşünmek beni dehşete düşürüyordu ama Jackson'la güvende olduğumu biliyordum; senin yanında olsaydı sen de güvende olabilirdin.

"Sen neden Theo'yla yüzmüyordun?" Sorumu öksürürken sordum ve sesim istemediğim kadar suçlayıcı bir tonda çıktı. Jackson donakaldı. Aramızda sadece birkaç santim vardı ama gözlerim yandığı ve güneş görüşümü engellediği için yüz hatlarını çıkaramıyordum. "Seni suçlamıyorum."

"Biliyorum," dedi Jackson sessizce. "Theo yalnız girmek istedi. Telefon görüşmesini bitirdikten sonra biraz yalnız kalmak istedi. Ben eşyalarımızla kumsalda kaldım ve Theo gitmesi gerekenden daha derine gitti."

Jackson'ın suçu değildi.

Hiddetim dindi. Vücudum suyun altında mücadele etmeme rağmen, okyanusun buz gibi soğuk olduğunu daha yeni algılamaya başladı. Ayrıca okyanustan gerçek anlamda nefret ettim çünkü ona hayatlarımızı emanet edemezdik. Çocukken kumdan kalelerimi okyanustan korumakta haklıydım. Lanet olsun. Jackson'ın çıplak kolunu tutup onu benimle birlikte sudan çıkmaya zorladım.

Tişörtümü çıkarıp yüzüstü kuma düştüğümde güneşi anında sırtımda ve omuzlarımda hissettim. Olması gerektiği gibi beni yak-

mıyordu. Tam tersi biraz rahatlatıcıydı. Ya da bunun sebebi belki yeniden karada olmamdı.

"Üzgünüm," dedi Jackson yanıma oturup dalgalara bakarken. Seninle mi yoksa benimle mi konuştuğunu soracaktım ki benim gibi seninle konuşmadığını hatırladım. "Onun yanında olmalıydım. Onu kurtarabilirdim. Herkesin hayatı çok daha iyi olabilirdi."

Sanki Jackson'ın eli aniden imdada yetişen ve tek patlamayla tüm zombi korsanları öldürebilecek bir tür makine düğmesiymiş gibi hızlıca elini tuttum. "Senin suçun değildi, tamam mı? Onu suya girmeye zorlamadın ve geri gelmesi için her şeyi yaptın."

Jackson başını onaylarcasına salladı ama sözlerimin onu rahatlattığından emin değildim. Gerçek şu ki o, o zaman nasıl çaresiz hissettiyse, ben de o an o kadar çaresiz hissediyordum.

Akşam *Makas Elleri* izlememiz için gafil avlandım; evet cevabımı, içinde bulunduğumuz hassas duruma bağlıyordum. Bu çocukluk korkumu sonunda yendiğimde hep senin de gerektiğinde filmi durdurmaya hazır şekilde yanımda olacağını düşünürdüm. Los Angeles'ta seni seven başka bir erkekle, hem de onun şortunu giyerek izleyeceğimi hiç düşünmezdim. Dışarıda oturup sarı-turuncu ve pembe-kırmızı renklerde yanan gökyüzünü izlemeyi tercih ederdim.

Filmin hatırladığım kadar korkutucu olmadığını fark ettim. Ürkütücüydü çünkü Edward'ın elleri yerine makaslar vardı ve yüzü yara içindeydi ama adam çalıları dinozor şeklinde biçip köpeklerin tüylerini keserken ne kadar korkutucu olabilirdi ki?

"Film müziğinin de etkisi olabilir," dedim kucağımda yastıkla bağdaş kurmuş otururken.

"Kimin bestelediğini bilmiyorum," dedi Jackson telefonunu çıkararak.

"Danny Elfman."

Jackson arama sonucuna ulaşıp başını onaylarcasına salladı. "Evet."

"Google da neymiş," dedim. "Theo'nun bunu söylediğini duydun mu hiç?"

"Evet. Ben telefonumu çıkarıp araştırana kadar o doğru cevabı verecek mi diye neredeyse kovboylar gibi düello yapıyorduk. Risk oyununda müthişti."

Bakışlarımı filmden çektim. Jackson seninle çok vakit geçirmenin nasıl olduğunu o kadar iyi anlıyordu ki ona sarılabilirdim. "Ona Risk'in video oyununu almıştım; büyük hataydı. Ne zaman oynasak kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum."

"Aptal değilsin."

Bunu duymazdan geldim. "Onun yanında kendini hiç zeki hissettin mi?"

"Hayır, üstelik ben daha büyüğüm. Muhtemelen senden daha kötü hissediyordum."

Yaş olayı aptalcaydı ve neredeyse arkadaşlığımıza mal oluyordu ama Jackson'ın ne demek istediğini anlıyordum. "Theo hiçbir zaman üstün görünmek istemezdi, bu özelliğini çok severdim. Her şeyi öğrenmeye o kadar hevesliydi ki bazen beyninde küçük şeyleri hatırlayacak yer kalmıyor gibi gelirdi... ve bazı büyük şeyleri. Theo'nun o aptal, güzel beynine yüklediği tüm bilginin artık varolmaması çok tuhaf."

Başımı salladım. Aramızdaki mutluluk gitmişti. Filme döndüm ama izlemiyordum.

"Tüm bilgilerini bize bıraktı," dedi Jackson. "Bir kısmını. Hepsini hatırlayamıyorum. Ama hatırladıklarım muhtemelen gerçek hayatta karşılaşmayacağım şeyler, ilginç bilgiler daha çok. Mesela Hoover Barajı'nın iki bin yıl ayakta kalacak şekilde inşa edildiği gibi. Ya da Orta Çağ'da arabaların büyücülükle ilişkilendirildikleri için yağmalandıkları, ateşe verildikleri ya da kilise çatısından atıldıkları gibi. Beni bir de *All Out Of Love* ve *They Long to Be Close To You* gibi eski şarkılara alıştırmıştı." Jackson telefonundan *Come Sail Away* şarkısını açtı. "Bu en sevdiklerimden."

"Benim de."

Jackson bana yaklaştı. Çok yaklaştı. "Tamam, lütfen beni yumruklama ama sana Theo'nun öğrettiği bir şey göstermek istiyorum."

"Neden yumruklayayım?"

"Çünkü yüzüne çok yakın olacağım ve bunun uygunsuz olduğunu düşünebilirsin, bu durumda yumrukla, tamam mı?"

Jackson diz çöktü ve benim de aynısını yapmamı söyldi. Elini belime koyup yaklaştı ama dudaklarıma değil. "Bu, kelebek öpücüğü." Kirpiklerini benim kirpiklerime sürterken gerildim. "Bu, mağara adamı öpücüğü." Alnını hafifçe alnıma vurdu. Biraz titriyordum. "Bu, Eskimo öpücüğü." Gözlerini kapayıp burnunu burnuma sürttü. "Ve bu da zombi öpücüğü." Aptalca bir homurtu çıkararak çenemi dişledi. Sonrasında gözlerime bakıp gülümsedi. Benimle bu kadar özel bir şey paylaştığı için çok mutlu görünüyordu.

Tüm bunları bildiğimi bilmiyordu.

Benim için aşırı derecede özel olan bir şeyi ona öğretmiştin. Çocukken ailemle olan rutinimi öğretmiştin. Sen hayatıma girene dek başka kimseyle paylaşmayacağımı düşündüğüm bir şeyi ona öğretmiştin. Dördüncüyü bulmaya ihtiyaç duyduğum zaman bizzat kendim yarattığım öpüşme şeklini ona öğretmiştin.

Anladım.

İnsanlar karmaşık yapbozlardır, her zaman resmi tamamlamak için birleşmeye çalışırlar ama bazen yanlış yapıyorduk, bazen de yarım kalıyorduk. Bazen en iyisi buydu. Bazı parçalar zorla birleştirilemezdi ya da en azından birleştirilmemeliydi çünkü bir anlam ifade etmezlerdi.

Tıpkı bu tek sayılı ya da herhangi bir günde Jackson ve benim gibi.

Jackson'ı ensesinden tutup öptüm; kelebek, mağara adamı, Eskimo, ya da zombi öpücüğü değil dilimin ağzına girdiği ve onun dilinin de benimkine sürtündüğü türden öpüşmeydi. Jackson dudaklarımdan uzaklaştı, anlamayan gözlerle bana baktı ama pişmanlık gördüğümü sanmıyordum. Derin nefes alıp üzerime atıldı. Beni kendisini şaşırttığım saldırganlıkla öptü.

Belimi tırmalayarak beni kendisine o kadar yaklaştırdı ki göğüslerimiz birbirine bastırıyor, kalplerimiz birbirini dövüyordu. Onu geriye ittiğimde muhtemelen öpüşmeyi sonlandırdığımı, kendime geldiğimi falan düşündü ama tişörtümü çıkarıp odanın bir ucuna fırlattım. Genellikle bu aşamada karşımdakinin gülümsediğini görmeye alışıktım ama Jackson kendisiyle mücadele ediyor gibiydi, fakat kendi tişörtünü çıkarıp yatağın ucuna atmasını engelleyecek kadar değil.

"Prezervatiflerin nerede?"

Jackson komodinin çekmecesine uzandı.

"Işığı söndüreyim mi?"

"Hayır."

Beni erkek arkadaşınla seks yaparken izlemeni istiyordum.

O, senin yasını tutan, sana karşı silah olarak kullanılmaması gereken, kendi duyguları olan biriydi. Ama ben de insandım ve benim de duygularım vardı. Sen biriyle gelecek kurmak için en özel anımızı paylaşmıştın ve bu bin kat daha kötüydü.

Aşkımızı bana karşı kullanmıştın. Şimdi ben de aşkını sana karşı kullanacaktım.

Bitirdiğimizde Jackson'ın dandik klimasına rağmen terliyorduk. Tavana baktım. Jackson da öyle yapıyordu.

Jackson'ın zaman diliminde, Jackson'ın eyaletinde, Jackson'ın evinde, Jackson'ın odasında, Jackson'ın yatağında Jackson'la çıplaktım.

Işığın sönmesini şu an her şeyden çok istiyordum.

Daha çok istediğim bir şey varsa o da gitmendi. Birlikte olmadığımız zaman bile sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünüp boş yere sana sadık kalmıştım. Sadakatin beni düşürdüğü durum ortadaydı. Burada kapana kısılmış, bir sonraki hamlemi düşünüyordum.

Artık önüme bakmayı, kime tüm kalbimle güveneceğime dikkat etmem gerektiğini öğrendim. Verdiğim sevgiyi o kişinin başka birine taşımasından şüphelenmeliydim.

Sen öyle yapmıştın.

Anılar hiçbir şeydi. Geri dönüştürülebilir ya da tamamen atılabilirdi. Benim sandığım gibi kutsal hazine değildi. Biz bir şeydik ama anılar bir şeyi sonsuza dek canlı tutmaya yetmezdi. Sen son bir ayımı yasını tutarak ve ondan çok öncesini de özleyerek geçirdiğim en yakın arkadaşım ve hayatımın aşkı değildin.

Artık seninle konuşmak istemiyordum.

14 ARALIK 2016, ÇARŞAMBA

Kimin köpeği havlıyordu?

Her şeyi algılamam bir saniyemi aldı ama önceki gece seks yaptığım Jackson'ın yatağında olduğumu biliyordum. Vay canına, Chloe odadayken onunla seks yapmıştım. Bu senaryoda yanlış bir şey vardı. Bebek olan bir odada seks yapmak gibiydi ama köpeğin bundan bihaber uyuması imkânsızdı. *The Goonies* filminin posterinin olduğu duvara bakıyordum.

Bir fark daha: O pislik Theo'nun yanında uyandığım zamanki gibi bana dolanmış kol ve bacaklar yoktu.

Yavaşça döndüm. Jackson yatağın diğer ucundaydı ve aramızda koca bir boşluk vardı. İkimizin de aklında sarılmak yoktu.

"Uyanık mısın?" diye sordu Jackson.

"Evet," dedim, sakızımın olmasını dileyerek. Buradan koşarak uzaklaşıp uçağa binip olanlardan kaçamamam çok kötüydü çünkü uçağım akşamüstüydü. Ama son zamanlarda hayatımda hiçbir şey kolay olmamıştı ve belki de böyle olması gerekiyordu. Jackson otururken döndüm ve onun giyinik olduğunu fark ettim; neyse ki dünkülerden tamamen farklı kıyafetlerdi. Ben hâlâ çırılçıplak olduğum için bir an kendimi her anlamda özgüvensiz hissederek örtüye sarındım.

"Dün gece beş dakika uyudum uyumadım," dedi Jackson. "Muhtemelen altı," diye düzeltti.

Ben uyumuştum. Uyuduğumu biliyordum çünkü hatırladığım son şey tavana sırtımı dönüp gözlerimi sımsıkı kapayarak Theo'ya onunla son konuşmam olduğuna dair yemin etmemdi.

"Bir anlamı yoktu," deyiverdim. Sesim istediğimden daha sert çıktı ama Theo öldüğünden beri böyle serttim ve ihaneti beni yalnızca daha da sertleştirmişti. Kılıcımın boğazında olması Jackson için kötü bir durumdu –dün geceyi düşünürsek bu muhtemelen yanlış bir kelime seçimi oldu– ama suçlu Jackson değildi çünkü Theo'yu aslında benden çalmamıştı. Theo beni unutmuştu sadece. "Değil mi?"

Jackson, dün akşam eve dönerken arabasındaki bardaklığa koyduğum koca kafalı korsan bebek gibi başını sertçe salladı.

"Kesinlikle haklısın. Tuhaf bir gündü. O kumsala geri dönmek beni sarstı."

"İkimiz de hassastık," dedim ki bu kısmen yalandı. O Theo'yu özlediği için acı çekiyordu, bense Theo'ya acı çektirmek istiyordum.

"Kesinlikle."

Jackson arkasını döndü. Theo'nun yanında çıplak olmakla ilgili sorunum yoktu. Jackson'ın da karın kası falan olduğundan değildi ama onun yanında rahat hissetmiyordum, tıpkı çocukken sahilde arkadaşlarımın yanında tişörtümü çıkaramamam gibiydi. İç çamaşırımın yerde, acınası görünen prezervatifin yanında olduğunu gördüm. On saniyede tüm kıyafetlerimi giyip prezervatifi çöpe attım. Jackson'a sonunu izlemek için *Makas Elleri* yeniden açmasını söyleyip dişlerimi fırçalamaya gittim. Ama tek yaptığım lavabonun suyu akarken annesinin banyo taburesine oturup ağlamak oldu.

"İyiyim, baba."

"Sana inanmıyorum," dedi babam. Pazartesi günü onu ekip buraya geldiğimde başarısız olan yalan dedektörü on kat gelişmişti.

İki gündür Jackson'la yaptıklarımız konusunda yüzde doksan dürüst davranmıştım ama film izlemek ve şehirde dolaşmak dışında bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Ona Theo'nun beni hiçe saydığını

ve karşılığında benim de affedilmez bir şey yaptığımı nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Biliyorum. Şu an mükemmel bir durumda değilim, tamam mı? Bu gece döndüğümde ikinize de her şeyi anlatacağıma söz veriyorum."

"Tek duymak istediğim bu."

"Her şeyin nasıl mahvolduğu mu?"

"Hayır, dürüstlük. İkimiz de havalimanına seni karşılamaya geleceğiz," dedi babam. "Sakın son anda fikrini değiştirip başka bir ülkeye uçayım deme."

Koridorda ayak sesleri duyunca babama kapatmam gerektiğini, uçağa binmeden mesaj atacağımı söyledim. Telefonu kapayıp yatağa otururken Jackson üzerinde boxer ve omuzlarında havluyla içeri girdi. Bana bir şey söylemedi. Dün gece yeni başlayan arkadaşlığımızı bitirmişti ama belki ben eve gidip de aramıza mesafe girince bir kısmını kurtarabilirdik.

Jackson önümde diz çöktü ve ela gözleri benimkilere kilitlendi. Beni öptüğünde ona hemen teslim oldum; itmedim. Eli tişörtümün altına girip omzumu buldu ve şortumun iplerini açmak için aşağı inmeden önce omzumu sıktı. Hâlâ ıslak olan belini sıktım. Kucağıma çıktı ve beni tekrar öptü, bu kez daha sertti, ilk yaptığımız zamanki gibi kontrollü değildi.

Geri çekildim çünkü Theo'nun ihanetine rağmen, utançtan başka bir şey hissetmemeyi tercih ederdim ama Jackson üzerime gelmeye devam ediyordu. "Jackson, dur."

Jackson üzerimden kalkıp yatağa yattı. Gözleri kırmızıydı. "Onu çok özlüyorum. Onu hiç hak etmedim. Onun sandığı gibi bir erkek değildim. Mahvettim."

"İkimiz de mahvettik."

"Hayır, dün geceyle ilgili değil. Gezini mahvetmek istemiyorum ama..." Ağlıyordu ve söyleyeceği şeyden korkuyordum. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Ben... dediğim gibi Theo'yu kurtarmak için okyanusa girmedim. Cankurtaran çağırmaya koştum çünkü

ben de boğulurum diye korktum... Ölmek istemedim ama çok hızlıydım, yemin ederim, sadece hayatımı..."

Theo'nun, asla ölmeyeceğine dair verdiği sözü tutmamasının sebebi Jackson'dı.

"Seni korkak," diye fısıldadım ve bunun nasıl olup da bağırış şeklinde çıktığını bilmiyordum. "Theo'nun ölmesine..." Dişlerimin arasından konuşurken sesim yükseliyordu, yaşlarım beni kör ediyordu. "Theo'nun ölmesine izin verdin." Yataktan fırlayıp gözlerimi ve yumruklarımı sıktım. "Ben onun için canımı tehlikeye atardım!"

"Bunu bilemezsin, Griffin. Öyle bir an yaşayana kadar bilemezsin."

"Ben *asla* durup Theo'nun ölmesini izlemezdim."

Jackson yataktan kalkıp kollarımı tuttu. Titrememi durdurmaya mı yoksa dışarı çıkmamı engellemeye mi çalışıyordu bilmiyordum ama ondan kurtulup yüzüne yumruk atarak ikimizi de şaşırttım. Sonra bir yumruk daha attım ve bu yalnızca onu şaşırttı. Beni artık hiçbir şey şaşırtamazdı. Kendimi uzaktan izliyormuşum gibi hissediyordum.

Jackson'ın burnu kanıyordu. Başını iki yana sallayarak bana baktı. "Onu okyanusa gönderen sendin! Senin sesli mesajlarından birini dinliyordu ve yalnız kalmaya ihtiyaç duydu. Tüm suçu bana atma."

O kadar sersemlemiştim ki ellerimdeki kanı kendi kanım sandım. Theo'ya son bıraktığım mesaj asla konuşmamaya söz verdiğimiz o tabuyla ilgiliydi...

Jackson, Theo'yu kurtarmamış olabilirdi ama onu öldüren bendim.

Jackson'ın evinden çoraplarımla koşarak çıktım. Düz mü gitmeliydim, sağa mı yoksa sola mı bilmiyordum. Sola döndüm çünkü zaten buna mecburdum. Seçeneklerim canımı sıkıyordu çünkü kendi şehrimde değildim, evime koşup yatağımda bekleyemezdim. Dakikalar sonra temiz kaldırıma kustum ve yine şaşırmadım: Kendimi daha iyi hissetmiyordum.

• • •

Jackson'ın evine döndüğümde ben hazırlanırken –tüm kıyafetlerimi çantama tıkıp ortadaki eşyalarımı toplarken– o salonda bekledi. Taksimin geldiğine dair mesaj aldım. Bayan Lane'in elini sıkıp kimsenin gerçek olduğuna inanamayacağı bir gülümsemeyle veda ederken sersem gibiydim. Sırt çantamı takıp Jackson'ın durduğu kapıya yöneldim.

"Griffin. Seni götürmemi ister misin? Ben..."

Buraya dönerken bu anı hayal etmiştim: O hiç kimseymişçesine yanından hızlıca geçip gidecektim. Ona iki kere daha yumruk atmak mı yoksa sarılıp veda etmek ve korkunç bir insan olduğum için özür dilemek mi istiyordum, bilmiyordum. Ama işini kolaylaştırmayacaktım. Tek yaptığım gözlerinin içine bakıp geri dönüşü olmayacak şekilde kırdığı insanı unutmamasını ummaktı. Düzeltmek yerine suçluluk duygusuyla kırdığı insanı.

Yürümeye devam edip taksiye bindim. Jackson'a bakmak için dönmedim. Camı açıp şehrin kokusunu son bir kez içime çektim çünkü buraya bir daha gelmeyecektim. Havalimanının yavaş ilerleyen sıralarında güçlü kalmamı sağlayan tek şey evi düşünmekti; döndüğümde karşılaşacağım tek güvenebileceğim yüzleri.

Uçak vaktinde kalktı. Bu defa yükseklik ve çaresizlik beni o kadar rahatsız etmedi. Bazen güçlü rüzgâr esiyordu ve uçak beklenmedik anda sallandığında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Ama ne çılgına döndüm ne de Jackson ya da bir başkasının yanımda olmasını diledim. Yalnızca pencereden dışarı bakıp bu manzarada uçak gerçekten düşse nasıl olacağını düşünüyordum.

16 ARALIK 2016, CUMA

Bu sabah terapiye gidecektim çünkü söz, sözdü ve bazılarının aksine sözümü tutmak istiyordum. Grifon broşlarımı Theo'nun diğer eşyalarının da olduğu çekmeceye koydum ve onun sweatshirt'ünü çıkarıp kendi kazaklarımdan birini giydim. İlk seansımda babam

destek olmak için bana eşlik ediyordu. Uçağa atlayıp bir daha geri dönmeme ihtimalini de sıfıra indirmek istediğinden şüpheleniyordum.

"Ön koltuğa oturmak ister misin, Griff?" diye sordu babam, arabaya binerken.

"Böyle iyi," diye yalan söyledim. Tam da dürtülerimle ilgili terapiye giderken bana bunu sormaması gerektiğini bilmeliydi. Bana hâlâ kızgındı ama onu suçlamıyordum.

Arka koltuğa uzanıp montumla yüzümü kapadım. Eskiden ne zaman örtüyü başıma çekip uyusam Theo uyandığında beni yanında boğularak ölmüş halde bulmaktan endişelenirdi. Birbirimizde pek çok kez kalmamıza rağmen romantik anlamda Theo'nun yanında çok fazla uyanma şansım olmadı fakat birbirimizin gözlerinin açıldığını yakaladığımız anlar harikaydı. Ama bunları düşünmeyecektim. O hayatına devam etmişti.

Ben de aynısını yapmak zorundaydım.

Yaklaşık yirmi dakika sonra araba durdu. Babamın kemerinin çıkıp metalik makarasına girme sesini duydum. Montum üzerimden kaydı. "Uyan, geldik..." Gözlerime bakınca başımı koltuğa çevirdim. "Griffin, ağlamanda sorun yok."

Montumu alıp arabadan inerken giydim. Ciddi bir kurumdan çok geleceğin henüz altları bağlı suçluları için bir kreşi andıran küçük, kutu gibi kliniğe yürüdüm. Gri tuğla binanın yemyeşil pencere pervazları ve kolunun çevresine güneş ışığı çizilmiş koyu mavi kapısı vardı. Bununla ne amaçladıklarını anlamadım ama keşke ailemin sigortası daha iyi bir yeri karşılasaydı.

İçeri girerken bekleme alanında kendim için en iyi olan yeri belirledim. Girişin karşısındaki sandalyeyi seçtim böylece resepsiyon ve muayenehaneler sağımda kalacaktı. Masanın üzerine saçma sapan dergiler saçılmıştı. Saksının yanında oturan, anne gibi görünen kadın gazete okuyordu. Theo'yla ayrıldıktan sonra ben de birkaç kez gazete okumayı denemiştim çünkü çıktığımız zamanlarda bir şey söylemişti: "Bazı insanlar az şey hakkında çok bilgi sahibidirler, bazı insanlarsa pek çok şey hakkında az bilgi sahibidirler."

Onun gibi olmak istiyordum, pek çok şey hakkında biraz bilgi sahibi olmak istiyordum, böylece sohbetlerimiz canlılığını yitirmezdi ve bu evreni devam ettiren şeyi öğrenebilirdik. Boşunaydı.

Babam doğruca resepsiyona yürürken sanki sırada önüne geçmişim gibi bana bir bakış attı. Eve döndüğümden beri sinirine pek çok kez tanık olmuştum. İyi adamlığına direnip duruyordum çünkü bunu hak etmiyordum, bu da onu sinirlendiriyordu. Babam beni kayıt ettirip sessizce yanıma, sağıma oturdu ve bir dergi alıp ünlülerle ilgili dedikoduları, aynı elbiseyi kimin daha iyi taşıdığıyla ilgili sayfaları atlayıp film yorumlarına geçti.

"Belki bu hafta sonu sinemaya gidebiliriz? Wade'i de çağırırız?"

"Hayır, teşekkürler."

Sekreter resepsiyondan başını uzattı. "Griffin Jennings?"

Beni açık bir kapıdan içeri yönlendirdi. Neyse ki artık Theo yoktu çünkü bu randevuya gelmesini istemezdim. Terapinin özel olması gerekirdi ve eski erkek arkadaşımın her hareketimi izlemesi şöyle dursun, bir yabancıya açılmak zaten yeterince zordu.

İçeri girip kapıyı kapadım. "Ben Griffin," dedim.

Doktor masasının önüne geçti. Bu dünyaya ait değilmişçesine bilge havası vardı. Simsiyah saçlarında ve favorilerinde gri çizgiler belirmişti. Açık turuncu gözlük çerçevesi dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki neredeyse çıkarmasını isteyecektim ama onu kör etmenin bana bir faydası dokunmazdı. O dinlemek için ve beni yeniden şekillendirmek için buradaydı.

"Günaydın, Griffin. Ben Dr. Anderson ama Peter diyebilirsin."

Peter isminde beş harf vardı. Resmi adıyla hitap edecektim.

Dr. Anderson nerede rahat edeceksem oraya oturmamı söyledi.

Gerçek kuzeyi bulmaya çalışan pusula oku gibiydim. Davetkâr görünen bir mavi sandalye ile Theo'nun en sevdiği renk olan koyu yeşil bir koltuk vardı. Dr. Anderson masasının önünde mükemmel bir duruşla bekliyordu. Orası mükemmel bir noktaydı çünkü burası *onun* ofisi olduğu için o noktayı kuzey olarak düşündüm. Sandalye ile koltuk arasında kararsız kalarak durdum. "Biraz ayakta duracağım," diye kararımı bildirdim.

Dr. Anderson koltuğunun kenarına kaydı. "Harika. Sana eşlik etmeli miyim?"

"Hayır." Benden birkaç santim uzundu ve yeterince göz korkutucuydu.

"Başlayalım mı? Bir bardak su ister misin?"

Bana kendimi rahat hissettirme isteği sadece daha da gerilmeme sebep oluyordu. Kimsem olmadığı için onunla konuşabilmek istiyordum ama avcumun ortasında şimdiden bir kaşıntı hissediyordum. "Haydi, başlayalım."

Dr. Anderson koltuğunda arkasına yaslandı. "Ailen son zamanlarda yaşadıkların hakkında bilgi verdi," dedi kibarca. "Her şeyi bir de senden dinlemek isterim."

Bu imkânsızdı çünkü ailem her şeyi bilmiyordu. Theo'nun ölümünde parmağım olduğunu ve ayrıldığımızdan beri yaptığım her şeyi bilmiyorlardı. Yüzüme sıcak bastı. Avcumu kaşıyıp kulak mememi çektim. Dr. Anderson'a başımı çevirip duvara baktım ki sağ tarafımda kalsın. Beni iyileştireceğine inanmamı sağlaması gereken sertifikaları yumruklamak istiyordum. Aynı anda beni hem yavaşlatan hem de acele ettiren saati söküp atmak istiyordum.

Bunun bir faydası olmayacaktı. Dr. Anderson ancak bir sokak sihirbazı kadar gerçek güce sahipti. Yalnızca kart hileleri ve gizli kabloları olan bir adamdı.

Ama kendimi kandırdığımı da biliyordum. Theo'nun hâlâ orada bir yerde beni izlediğini biliyordum. Beni bu odaya kadar takip etmişti fakat her şeyi bu şekilde öğrenemezdi.

Ona kendim anlatmalıydım.

17 ARALIK 2016, CUMARTESİ

Yeniden konuşmaya hazırım, Theo.

Sessiz tepkim için özür dilemeliydim ama özür dilemem gereken en son şeyin bu olduğunu ikimiz de kabul edebilirdik. Çarşamba

günü öğrendiklerim hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Ama kelimeler sen hayattayken de seni bana döndürmemişti. Aslında seni Pasifik Okyanusu'na girmeye iten şey kelimelerdi. Artık bu evrenin bir parçası olmamana, çok çalıştığın geleceğini asla tecrübe edememene, lanet zombi korsanlara karşı geliştirdiğin dâhiyane stratejilerini uygulayamamana, insanların kendileri ölene kadar senin yasını tutmalarına sebep olduğum için üzgün olduğumu bilmeliydin.

Ama bilmen gereken bir şey daha vardı. Artık kelimeleri kullanmamın ve onları çarpıtmamamın zamanı gelmişti çünkü gerçeklerden pişmanlık duyuyordum.

ANI

10 ŞUBAT 2016, ÇARŞAMBA

"Gitmiyorum."

Kitaplarımı tek tek dolabıma attım, montumu çıkardım ve kapağı çarparak kapadım. Birkaç öğrenci kafamda onlara neden bu kadar sinirli ve üzgün olduğumu söyleyen bir konuşma balonu varmış gibi bana baksalar da yürümeye devam ettiler, böylece eve gidip Netflix izleyip Facebook'ta takılabileceklerdi. Wade ise yanımdan ayrılmıyordu.

"Onu ne zamandır görmüyoruz, beş mi yoksa altı aydır mı?" dedi Wade. "Doğum günü."

"Ve doğum gününü birlikte geçirmek için yeni erkek arkadaşını getirdi." Bir aydır Theo gelecek diye heyecanlıydım ama birkaç gün önce mesajla Jackson bombasını patlatmıştı. "Beni istemiyor," dedim. Theo beni istemiyordu, nokta. Uzaklaşırken montumu giyip şapkamı taktım.

"*Sen, ondan* ayrıldın," dedi Wade.

"Hemen ertesi günü gidip benim kopyamı bulması gerekmiyordu."

"Ben iki ay oldu sanıyordum," dedi Wade. "Ayrıca klon değilsiniz."

"Bir planımız vardı... Neyse, umurumda değil." Yan kapıdan çıktığımda soğuk anında yüzüme çarptı. Kaliforniyalı Jackson'ın dışarıda kötü vakit geçirdiğini umdum.

Wade montunu almadan peşimden dışarı çıkıp önüme geçti. "Pişman olacaksın, yemin ederim."

"İçeri gir." Onun yanından geçmeye çalıştım ama ısrarcıydı.

"Bu ilişkinin grubumuzun dağılmasına sebep olmayacağına dair söz vermiştiniz, unuttun mu?"

Unutmamıştım. Aptallığımı hatırlıyordum. "Bunu Theo'ya söyle."

"Ben yine de yemeğe gideceğim." Wade titreyerek başını iki yana salladı. "En azından onu ara, tamam mı? Konuşursanız daha iyi hissedeceğinizi biliyorum."

"Tamam." Bunu yapabilirdim. "Cidden içeri gir. Yarın görüşürüz." Yumruklarımızı tokuşturduk ve Wade geçmeme tam zamanında izin verdi, böylece o görmeden ağlayabilecektim.

Wade'in iki sene önce Noel'de hediye ettiği Theo ve benim yapboz portremiz kucağımdaydı. Zamanın, bir anı nasıl da dün gibi yakın ve yıllar geçmiş gibi uzak hissettirdiğini hiç anlamayacaktım.

Arkadaşlığımız ve ilişkimiz sırasındaki iyi anları, bana karşı ne kadar düşünceli olduğunu ve kendimi her zaman güvende hissettirdiğini hatırlayarak Theo'yu aradım. Jackson'la tanıştığından beri batırdığı zamanlara odaklanırsam pislik gibi davranırdım ki özellikle de doğum gününde buna gerek yoktu.

"Efendim?" Keyifsizdi.

"Selam," dedim. "Doğum günün kutlu olsun." Ona yemeğin nasıl geçtiğini sormak istedim ama sağduyum beni susturdu.

"Teşekkürler."

"Bu akşam gelemediğim için üzgünüm." Gitmediğime gerçekten de pişmandım –belki Wade'in gerçekten de psişik güçleri vardı– ama bunun doğru olduğunu da biliyordum.

"Ben de," dedi Theo. "Yarın takılabilir miyiz? Seni görmeyi çok istiyorum."

Belki de arkadaşlığımız onun gözünde o kadar da değersiz değildi. "Tabii, Wade ve ben..." Arkadan Jackson ile Ellen'ın kahkaha seslerini duyunca sustum. Bağ kurmak daha önce hiç bu kadar midemi bulandırmamıştı. "Şey, kapamam gerek. Ama sana iyi eğlenceler."

"Griff, dur, ne oldu?"

"Yarın konuşuruz, Theo. İyi ki doğdun."

"Konuş benimle. Ben..."

Telefonu kapayıp portreyi odanın diğer tarafına fırlattım. Tek parça halinde kalması doğru gelmedi.

17 MAYIS 2016, SALI

"Belki Theo ölmüştür," dedi Wade telefonda.

"Komik değil."

Theo birkaç saat önce, benim saatimle onda Instagram'a Jackson'la filtreli bir fotoğrafını koymuştu. İkisi de güneş gözlüğü takıyordu, alınlarında oldukça fazla miktarda güneş kremi vardı ve satranç oynuyorlardı. Oyunu daha önce oynadıklarını varsayıyordum ama Theo'nun arayıp da doğum günümü kutlayamayacak ne yaptığını bilmiyordum.

Bunun şubat ayından dolayı bir tür intikam saçmalığı olmadığını biliyordum. Onu konuşup çözmüştük; Jackson'la tanışmaya hazır olmadığımı anlatmıştım ve beni anlamıştı.

"Hediyesini hâlâ açmadın mı?" diye sordu Wade.

"Hayır."

Akşamüstü UPS kargocusunun bıraktığı hediye dışında tüm hediyelerimi açmıştım. Kargo, ben okuldan geldiğimde gelmişti. Ailem bana birkaç yeni video oyunu ve hediye kartlarıyla dolu bir zarf verdi. Wade bir düzine kapkek pişirdi; henüz tatlarına bakmasam da harika olduklarını söyledim.

"Doğum günün birkaç dakika sonra sona erecek," dedi Wade.

Bu hatırlatmaya ihtiyacım yoktu. "Evet. Şimdi açacağım. Yarın okulda görüşürüz."

"Yarına kadar bekleyecek miyim?"

"Beklediğine değeceğinden şüpheliyim."

"Değse iyi olur."

"Kekler için tekrar teşekkürler."

"İyi ki doğdun, Griff. Yarın görüşürüz."

Kargoda Theo'nun Manhattan adresi yerine yurt adresini görmek tuhaftı. Bir kalem alıp kutuyu deldim. Siyah bağcıklı bir çift lacivert bot ile bir kart çıkardım.

Şöyle yazıyordu:

İyi ki doğdun, Griff. Botları görünce aklıma hemen sen geldin. Bunlarla orada herkesten daha havalı olacaksın.

Kıyametteki en yakın arkadaşın,

Theo.

Not: Bunları HER YERDE giy çünkü buradaki postane berbat. HER YERDE DİYORUM, HER YERDE.

Harika bir hediyeydi ve botları her yerde giyecektim ama beni doğum günümde aramazken kıyametteki en yakın arkadaşım olduğuna nasıl inanırdım, bilmiyordum. İki dakika daha vardı.

Arayacağına emindim. Arardı, değil mi?

30 HAZİRAN 2016, PERŞEMBE

Her şey yanlış geliyordu. Geçen ağustostan beri Theo'ya ilk kez sarılıyordum. İki kolumu da ona dolamış, çenemi omzuna gömmüştüm. O ise bana en yakın arkadaşı/ilk aşkı değil de amcasıymışım gibi sarılıyordu. *Theo* yanlış hissettiriyordu.

Zaten yanlış görünüyordu. Yüklediği tüm o filtreli fotoğraflar yüzünden, beklemediğim bir şekilde hafif bronzdu. Mutsuz görün-

mesini istemiyordum ama sanki gittikten sonra hayat sonunda bir anlam ifade etmeye başlamış gibi bu kadar canlı görünmesi de hoşuma gitmemişti.

"Sizi görmek harika," dedi Theo, Wade'e benden çok daha cana yakın bir şekilde sarılırken. Sonuçta Jackson burada değildi, bizi göremezdi; babasıyla bir hafta Cancun'da tatildeydi. Bu tatil suçlu hissettirmek için değil de gerçekten baba-oğul ilişkisini güçlendirmek için planlanmış olsa şaşardım.

"Seni de öyle," dedim ellerimi ceplerime sokarak.

"Görüşmeyeli daha bir dakika oldu," dedi Wade.

Theo doğum günümde aldığı botları gördü, parmak kısmı sürekli giymekten yıpranmıştı. "Botlar!"

"İstendiği şekilde her yerde giyiyorum," dedim.

"Doğum günlerini güzel mahvediyorsun," dedi Wade.

"Affedilebilir bir hata," dedi Theo. "Griffin'in tek sayılı günde doğduğunu düşünmek garip geliyor. En azından ayakkabı numarasını doğru tutturdum!"

Theo'nun eve gelişleri neden basit olamıyordu? Bu kez Jackson onunla olmamasına rağmen tüm akşamüstü varlığını hissetmiştim. Theo beni rahatsız etmemek için ismini söylemekten kaçınıyordu. Yanlış anlaşılmasın, böyle olmasını tercih ediyordum ama Theo ne zaman ondan bahsedecek olsa bana dönüp kendimi suçlu hissetmeliymişim gibi konuyu değiştiriyordu. Ayrıca sürekli telefonuna bakıyor, Jackson'ın mesajlarına anında cevap veriyordu. Brooklyn'e gidip gelişigüzel vakit geçirmek için metroya binmemizi sabırsızlıkla bekliyordum, böylece Kaliforniyalı kopyam ona ulaşamayacaktı.

Tren istasyonuna giderken Wade üniversite konusunu açtı. "O kadar uzun süre evden uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen gelecek dönem burada bir yere giderim."

"Çok kötü değil," dedi Theo.

Çok kötü değildi çünkü orada cenneti bulmuştu, bizse burada kalıp tek başımıza onu özlüyorduk. "Kesinlikle SMC'ye başvuracağım," dedim.

Theo başını onaylarcasına salladı. "İstediğin buysa kesinlikle başvurmalısın." Bu kez lanet bir danışman öğretmen gibi konuşmuştu.

"Tabii ki istediğim bu," dedim. Az kalsın ona bunun ikimizin de isteği olduğunu hatırlatacaktım ama Wade'e bugünü Theo ile benden ibaret hale getirmeyeceğime söz vermiştim. Üniversitede hangi bölüme gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Theo'yla ancak yakın olursak ilişkimizi düzeltme şansımız olduğunu biliyordum.

Union Square'e giden 2 numaralı trende Theo ile Wade Netflix dizileri hakkında konuşmaya başladılar. Kendimi görünmez ve sessiz hissediyordum. Onların karşısında oturuyordum ve Theo'nun artık bana uyum sağlamaması son derece normalmiş gibi kahkaha atıyorlardı. Bu bana arkadaşlığımızın ilk yıllarını hatırlattı: Theo ile Wade en yakın arkadaşlardı, *ben* fazlalıktım ve gruplarına girmek için deneme sürecindeydim. Çaresizce kendini kanıtlamak isteyen on bir yaşındaki halime dönüyordum; yapboz yaparken Theo'ya gerçekten yardımcı olabileceğimi göstermeye çalışan, Wade havalı olduğumu düşünsün diye son filmlerin müziklerine aşina olmaya çabalayan halime.

Kahretsin.

Union Square'de indik, L trenini beklerken ikisinin arasında durup Theo'nun yüzüne baktım. "Konuşmamız gerek."

"Griff..."

Wade'e döndüm. "Onunla on dakika geçirmeye ihtiyacım var. Yalnız." Wade itiraz etmeye çalıştı ama Theo'nun kolundan tutup onu platform boyunca sürükledim ve merdivenin altında durdum. "On dakikalığına bu saçmalığa bir ara vermeliyiz. Bunu yapabilir misin? Bana on dakika boyunca tamamen dürüst olabilir misin, sonra yine aptalı oynamaya devam edebiliriz."

Theo ağlayacakmış gibi görünüyordu. Telefonunu çıkardı. Ona burada telefonun çekmediğini söylemek üzereydim –bunu unutacak

kadar uzun süredir Kaliforniya'da değildi– ama Theo kronometresini on dakikaya ayarladı.

Ben kronometre kurmazdım. Ona karşı sonuçları olmadan dürüst davranabileceğim koca bir hayat isterdim ama madem on dakika önermiştim, bu kadarını değerlendirecektim. "Sonsuza kadar birlikte olma planımız hâlâ var mı?"

Theo başını önce evet, sonra hayır anlamında salladı, omuz silkti ve kıpırdamadan durdu. "Bilmiyorum."

"Beni hâlâ sevip sevmediğini biliyor musun? Yoksa aramızdakiler konusunda tamamen hayal âleminde miyim?"

"Hayal âleminde değilsin," dedi Theo. "Seni seviyorum. Ama Jackson'ı da seviyorum." Bana ilk defa Jackson'ı sevdiğini söylüyordu. Bu boşluğu kendim doldurmuştum zaten ama bana seks yaptıklarını söylediği zamandan daha da acı vericiydi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Benden ayrıldın, Griff. Konuşmaya devam ettik ama asıl amacının ne olduğunu bilmiyordum. Beni unuttuğunu düşünüyordum ve Jackson yanımdaydı ve ondan hoşlandım."

Başımı onaylarcasına salladım. Vücudum yanıyordu. "Geri mi çekilmeliyim?"

"Hayır, hayır. Yani. Bilmiyorum. Seni bekletmem adil değil," dedi Theo.

"Seni beklemediğimi bilsen bu canını sıkar mıydı?"

"Evet." Başını onaylarcasına salladı. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama gerçeği istedin."

Bencilceydi.

İstasyonun diğer tarafından bir tren hızla geçerken susup birbirimize bakmamıza sebep oldu. Elini yeniden yakalamak, bu kez tutmak istiyordum ama daha uzanmadan kendimi reddedilmiş hissediyordum. Tren gittikten sonra Theo hayatımda biri olup olmadığını sordu.

"Tabii ki yok."

"Varsa yalan söylemek zorunda değilsin. Anlarım."

"Sana yalan söylemiyorum," dedim. "Okul için Kaliforniya'ya taşındım diyelim. O zaman ne olacak? Jackson'dan ayrılacak mısın?"

"Muhtemelen."

Uzun zamandır hiçbir olasılık bu kadar hoşuma gitmemişti. Ona olan aşkıma sadık kalmıştım ve biraz daha dayanabilirsem son planımız gerçekleşebilirdi. Theo "orada" olan erkek arkadaşıyla her şeyi bitirmeye istekliydi.

"Tamam. Seni çok özledim," dedim.

"Ben de seni özledim," dedi Theo. "Jackson'ın sağından yürüyüp duruyorum. Bazen seni görmeyi beklediğim zamanlar oluyor. Yüzüme yumruk gibi çarpıyor."

Elini uzattı ve tabii ki tuttum ama beni öpmek için kendine çekmesini beklemiyordum. Beni öpmenin Theo'nun bugünkü planında olduğundan şüpheliydim. Cebindeki alarm çalana, bacağımda titreyene kadar birkaç dakika boyunca öpüştük. Durmak istemiyordum ama Theo elimi bırakıp geri çekildi.

"Bu bir tabu, değil mi?"

"Evet. Aptalı oynamaya geri dönüyoruz, Theo."

Theo, Wade'i bulmak için merdivenin altından çıktı. Doğum günümdekine çok benzeyen bir hisle onun peşinden gittim; üzgündüm ama hediyemi gönderdiği için biraz da muzafferdim. L treni geldiğinde onun Theo'yla birbirimize açıldığımız tren olduğunu hayal ettim.

11 AĞUSTOS 2016, PERŞEMBE

Yalnız bir yaz geçiriyordum. Theo yalnızca iki hafta buradaydı. Ama Jackson'ın sık sık mesaj atıp araması yüzünden yalnızca birkaç kez takılmaya tahammül edebilmiştim. Wade partiler ve iş arayışlarıyla meşguldü ama artık o da son senemize başlamadan önce kalan özgürlüğümüzün tadını çıkarmaya çalışıyordu. Kaliforniya'da Theo'yla olacağım zaman için gün sayıyordum. Kabul ediyorum,

bir yanım oraya gittiğimde Theo'yla gerçekten *birlikte olacağıma* bel bağlamıyordu. O kadar hayal âleminde değildim.

Şimdi Wade'in odasında yerde oturuyorduk. Küçük topunu duvara fırlatıp duruyor, *Demir Adam* film müziklerini dinliyorduk.

"Ayrılmamızın doğru karar olduğunu hâlâ düşünüyor musun?"

"Evet," dedi Wade. "Senin öyle düşünmediğini biliyorum."

Haklıydı. Theo'dan mesaj almadan uyandığım her sabah ve iyi geceler dileyebilmek için onunla görüntülü konuşabilmeyi dilediğim her gece bu soruyu kendime tekrar tekrar sormuştum ve cevabım hiç evet olmamıştı. Kendime dürüst olduğum zamanlar dışında.

"Böyle düşünmekle aptallık etmiyorum," dedim.

"Aptallık ettiğini söylemedim hiç. Ama bir sene oldu, değil mi? Kendini düşünmelisin."

"Jackson'la sadece vakit öldürüyor," dedim topu ona atarak. Bu konu hakkında konuşmamalıydım ama kendimi tutamıyordum. "Theo ben Kaliforniya'ya gittiğimde yeniden birlikte olacağımızı söyledi."

"Bunu ne zaman söyledi?" Wade topu arkasındaki yatağa fırlattı.

Yapmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi; *biriyle* konuşmam gerekiyordu. Theo'yla tabu olduğuna karar verdiğimiz her şeyi Wade'e anlattım. Güvenini sarstığım için muhtemelen bana çok kızacaktı –söylediğim kişi Wade olsa bile– ama burada yalnızdım. En azından Theo o sırada bunu umursamayabilirdi. Anlatmayı bitirdiğimde ağlıyordum çünkü bir seneyi daha Theo'nun beni sevebileceğini bildiğim şekilde sevmeden geçirebileceğimden emin değildim.

"Theo seni bekleterek tam bir pislik gibi davranıyor," dedi Wade. Ses tonu sertti; Theo'ya şaka niyetine zorbalık yaptığı ya da arkasından konuştuğu zamanlardaki gibi değildi.

Başımı iki yana sallayıp kendime hâkim oldum. "Benim suçum. Theo'dan ayrıldım... O benden ayrılmadan ondan ayrıldım." Gerçeği ilk kez sesli dile getiriyordum. Theo'ya ve kendime olan güvenimi sabote ediyordum çünkü son bir senedir acımasızca dürüst olmanın getirdiği rahatlığa ihtiyacım vardı. "Beni sevmeye devam

edemeyeceğini düşündüm. O yapmadan kendim bitirirsem daha iyi olacağını düşündüm. Böylece sonumuzu ben getirmiş olacaktım. Ama beni hâlâ sevdiğini söyledi."

Tuhaf bir şekilde geçen yaz arabanın bana çarpmasını diliyordum, böylece Theo bensiz geçireceği bir hayatı bir an düşünmüş olacaktı. Belki böylece Wade'in düşündüğü şekilde "kendimi düşünebilirdim". Wade bana yaklaştı. "Sen anlaşılmaz değilsin. Theo aptallaştı. Akademik anlamda bir dâhi ama konu sen olunca tam bir aptala dönüşüyor." Derin nefes aldı. "Sana bir şey söylemem gerek. Theo ikinci sınıfta tek kişilik odaya geçecek. Böylece Jackson'la daha sık baş başa kalabilecekler. Jackson'ın yakın zamanda onun hayatından çıkacağını sanmıyorum."

Wade'in yatağına baktım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Koridordan tamirat sesi geliyordu, annesi arkadaşlarıyla domino oynamaya giderken televizyonu açık bırakmıştı. Ben özgüvensiz olduğum için Theo hayatına devam ediyordu. "Ondan şüphelenmemeliydim."

"Kendini suçlamayı bırak, dostum." Wade omzumu sıvazladı. "Başından beri yanınızdayım. Elinden geleni yaptın. Hatta belki fazlasını da. Bu iyi bir şey! Theo bunları bir kenara atmak istiyorsa, senin de onu bir kenara atman gerek."

"O senin en yakın arkadaşın."

Wade başını iki yana salladı. "Önemi yok. Theo senden kendisini beklemeni istememeliydi; sen B planıymışsın gibi.

"Bunun bencilce olduğunu itiraf etti."

Wade gözlerime baktı. "Onu savunmayı kes, Griffin. Ve onu gözünde bu kadar büyütmeyi de kes. Theo'nun işleri berbat etmesi kendi suçu, senin suçun değil."

Bana sarıldı ki bu çok ender yaptığı bir şeydi. Ama buna ihtiyacım vardı. Ben de ona sarıldım. Sonra beni öptü ve bu akıl almazdı.

Neler olduğunu bilmiyordum ve neden onu durdurmadığımı da bilmiyordum. Wade'e karşı bir şey hissetmiyordum, hiç hissetmemiştim ve bunun tek sebebi onun eşcinsel olmadığını düşünmem

değildi. Ama haziran ayından beri bu şekilde öpülmemiştim ve o da Theo'yla bir daha asla lafını etmediğimiz gizli bir öpüşmeydi. Bu aynı zamanda farklıydı. Theo dışında birini öpeceğimi hiç düşünmezdim. Bazı öpücüklerin farklı ritimlerde olduğunu hiç düşünmezdim. Wade, Theo'dan daha yavaştı ama sorun değildi.

Hoşuma gitti.

O anda Wade'i öpmeyi bıraktım. O, Theo'nun en yakın arkadaşıydı.

"Neydi bu?" dedim geri çekilerek.

Wade özür dilemedi. Muhtemelen ona yumruk atmamı ya da kaçmamı bekleyerek bana baktı. Artık birlikte büyüdüğüm Wade değildi ve bu beni sersemletti; Theo'nun Jackson'la adeta birlikte yaşamak için tek kişilik odaya geçtiğini öğrenmemden bile daha fazla sersemletti. Bunu Wade olmasa öğrenemezdim, ayrıldığımızdan beri gerçekten yanımda olan tek kişi. Theo'ya güvenemezdim.

Bu yüzden Wade'i tekrar öptüm. Theo'nun en yakın arkadaşı olduğu *için* öptüm.

Binlerce sorum vardı ama o an hiçbir cevaba ihtiyacım yoktu. Yalnızca Wade'e yanıldığını, anlaşılmaz olduğumu, aptalca şeyler yapan asıl aptal olduğumu, Theo'nun beni bu yüzden istemediğini kanıtlamanın acelesi vardı. Wade'in düşündüğü kadar iyiysem, Theo'nun anında başkasıyla yatağa girmesi mantıksız olurdu.

Önce kendi tişörtümü, sonra Wade'inkini çıkardım. Üzerine çıktım. Wade sırtüstü yere uzandı ve onu Theo'yla en son seks yaptığımız akşamkine çok benzer bir şekilde öptüm. Çok geçmeden yatağına girip tamamen soyunduk ve Wade bunun ilk seferi olduğunu itiraf etti; her anlamda. Kontrolü ben aldım. Bu süre boyunca gözüm kapalıydı.

Fazla uzun sürmedi. Ama her şeyi değiştirdi.

Aceleyle giyindim. Çıkarken Wade'e bakamıyordum. Konuşup çözmemiz için kalmamı istediğinde onu duymazdan geldim. Son bir senedir buna benzer pek çok yıkıcı dürtüye kapılmıştım ama

boyun eğersem bunun hep bir yabancıyla olacağını düşünüyordum, son yıllarda hayatımda önemli bir yeri olan kişiyle değil.

Theo'ya söylemek istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Böylesine bir ihanetin geri dönüşü yoktu.

31 AĞUSTOS 2016, ÇARŞAMBA

Düşünüp duruyordum. Theo bir daha asla benimle olmayacaktı. Wade'le beş kez seks yaptığımızı öğrendikten sonra olmazdı. İlki ikimizi de şaşırtmıştı; ikincisi Theo'nun Instagram'a Jackson'la fotoğraf koymasına sinirlenip de kapısında belirdiğimde Wade'i şaşırtmıştı. Üçüncü de aptal gibi Jackson'ın Facebook sayfasına girmiştim ve son koyduğu üç profil fotoğrafının hepsinin Theo'yla birlikte olduğunu görmüştüm. Dördüncü, Theo'nun iki sene önce doğum günüm için hazırladığı "Soldaki Griffin" videosunu bulduğum ve onu gerçekten bitireceğine inandığım için yaşadığım hayal kırıklığı yüzündendi. Sonuncusu ise kalbim kırık olduğu, yalnız olduğum ve kendimi ancak onunla birlikte kaybettiğimde bütün hissettiğim içindi.

Ama şimdi Wade altıncıya direniyordu.

"Benimle artık hiç konuşmuyorsun," dedi. "Ve konuşulacak çok şey olduğunu biliyorsun."

Wade'e eşcinsel ya da biseksüel olduğunu ne zamandır bildiğini hiç sormamıştım. Planda önemli konuşmalar yoktu. Geliyor, bilincimi kaybetmeyi dilediğim bir şey yapıyor ve bu bombayı Theo'nun üzerine bırakmaya hiç cesaret edebilecek miyim diye merak ederek eve dönüyordum.

"Sonrasında konuşalım." Fermuarına uzandım ama elimi tutup geri çekildi.

"Sonuncusunda da öyle demiştin."

Çıkıp gitmeyi düşündüm ama bu sefer sahip olduğum tek arkadaşımı kaybedebilirdim. Son zamanlarda ilişkimizi arkadaşlık ya

da cinsel çıkarların olduğu bir arkadaşlık gibi bile düşümüyordum; sadece çıkarlar vardı. Onu Theo'nun benden faydalandığı şekilde kullanamazdım. "Haklısın." Kalkıp döner sandalyesine oturdum. "Üzgünüm. Son zamanlarda kendi saçmalıklarıma o kadar kolay kapılır oldum ki..."

"Anlıyorum." Sesi, hak ettiğimden daha kibardı.

"Peki." Sandalyede döndüm. "Eşcinsel olduğunu bize neden söylemedin?"

"Sıfatlar şu an pek umurumda değil ama aslında Theo biliyordu. Ona geçen sene söyledim."

Dönmeyi bıraktım. "Theo ve ben çıkıyor muyduk? Ben neredeydim?"

"Sen sürpriz partisi için kep ararken Theo'yu oyalamamı istediğin zaman söyledim. Onunla açık konuştum çünkü hangi hislerine güveneceğini nereden bildiğini öğrenmek istiyordum." Bakışlarını benden kaçırarak topu duvara attı.

"İyi de bana neden söylemedin?" Onlarla takılmaya başladığım zamanlarda grubumuzda bir şeye dahil edilmemek kendimi fazlalık gibi hissettirirdi. Theo'yla çıkmaya başladıktan sonra Wade'in hissetmekten korktuğu da buydu.

"Büyütmek istemedim. Sen ve Theo her şeyi abartıyordunuz ama ben öyle değilim." Wade topu tutamadı ve top yatağın altına girdi. Pes edip yere oturdu. "Ayrıca sen kafamı karıştırıyordun. Sahip olduğunuz şeye sahip olmayı çok istiyordum ve bunu seninle istiyordum. Endişelenme, sana âşık değilim."

Aslında bu benim endişelenmem gereken bir şey değildi. Hatta son zamanlarda ne kadar sevilmediğimin bir başka hatırlatmasıydı ama bunu kendime sakladım.

"Seni acı çekerken izlemek çok zordu," dedi Wade. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlamak istedim ve bu riskliydi, bu yüzden ben de ilk adımı attım. Bu kadar ileri gideceğini beklemiyordum."

"Ben de."

Benimle bir ilişki başlatmaya çalışmadığını umuyordum. Theo'yu, bir başkasına ilgi duyuyormuş gibi yapamayacak kadar çok seviyordum. Seks bir şeylerin üstünü örtebilirdi ama aşkta yalan söyleyemezdim. "Bu durumdan memnun musun? Eşcinsel, biseksüel ya da her neyse o olmaktan?"

"Sen ve Theo bunu çok güzel gösteriyordunuz. Öpüşen ve seks yapan sıkı dostlar gibi. Kulağa pek hoş gelmiyor ama ne demek istediğimi anladın." Wade kendi kendine gözlerini devirirken esnemesine karşı koydu. "Keşke sizde göründüğü kadar kolay olsaydı. Ama korktum ve reddedilirsem neler olacağını bilmiyordum. Arkadaşlığımızı bozmak istemedim."

Dürüstlüğüne dürüstlükle karşılık vermek istiyordum; onunla sırf Theo'ya inat olsun diye yattığımı söylemek istiyordum ama bunun, tetiğini çekmek istediğim bir silah olduğundan emin değildim. Wade bundan şüphelenmiyorsa aptaldı ama birinin silahı olduğundan şüphelenmek ile kendinize nişan alındığını fark etmek aynı şey değildi. Acı çekmeyi ne hak ediyordu ne de buna ihtiyacı vardı. Çok daha iyisini hak ediyordu.

Belki hâlâ arkadaş kalabilirdik. Ama daha ileri gidemezdik. Başka bir şey yaşanamazdı; gerçekleşmesini umduğum altıncı seks dışında.

8 EYLÜL 2016, PERŞEMBE

Yanlış kişiyle zombi *laser tag* oynuyordum. Wade doğum gününde *laser tag* oynamak istemişti ama zombi oyunu seçeceğini düşünmemiştim. Böyle bir oyunun var olduğunu bile bilmiyordum, aksi takdirde doğum gününde ya da bir randevu akşamında Theo'yu getirirdim. Gerçi bir önemi yoktu; bunun akşamımı, daha da önemlisi Wade'in akşamını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Takımımızla koşturup bilimkurgu filmlerindekine benzeyen ateşleyicilerimiz, yaylarımız ve köpük uçlu oklarımızla karanlıkta

parlayan, düşe kalka ilerleyen, duvarlarda homurdanan zombileri avlıyorduk. Birbirimize yakın duruyorduk, kollarımız birbirine değiyordu ve hayal ettiğimiz tüm o zombi-korsan kıyameti senaryolarından dolayı kendimi buna oldukça hazır hissediyordum. Bir laboratuvara girdiğimizde bir zombi dolaptan fırlayınca takımdaki herkes lazerlerini zavallı pisliğin üzerine boca etti. Fakat dört zombi her çıkıştan üzerimize geldiğinde lazer ateşleyiciyle etrafımda deli gibi döndüm.

Bir zombi, bana gülmekten neler olduğunu fark edemeyen Wade'e saldırdı. Sonunda ne olduğunu algıladığında yere yığıldı.

Zombilerin beni de yakalamalarına izin verdim. Wade olmadan savaşmayacaktım.

Wade'le başladığımız yerden çıkıp kan sıçramış koridorlardan ve yağmalanmış çitlerden geçerken nabzım yavaşladı. İkimiz de terlemiştik ve nefes nefeseydik. Bu bana Wade'le sevişmelerimizi hatırlattı. Onda da aynı etkinin olup olmadığını merak ettim. Artık bunu yapmama konusunda başarılıydık.

Paylaştığımız dolaba gidip telefonlarımızı ve cüzdanlarımızı aldık, ardından hamburgerciden pahalı birer şişe su aldık. Wade'in telefonu titredi. Theo FaceTime yapmak için arıyordu. Wade kimin aradığına baktı.

"Açabilirsin," dedim. Theo'yla konuşuyorduk sonuçta.

"Seninle eğleniyorum," dedi Wade. "Onu sonra ararım."

Açıkçası biraz rahatlamıştım. Ben de onunla eğleniyordum.

24 EYLÜL 2016, CUMARTESİ

Wade'le kaldırıma çökmüş, bir örtüye dizilmiş indirimli kitaplara bakıyorduk. Theo'nun bir saat önceki aramasından sonra herhangi bir şey okumaya odaklanmam imkânsızdı: Jackson konuşmayı bırakmamızı istiyordu... sonsuza kadar. Belki Theo tabu kuralımızı çiğnemişti –benim yaptığım gibi– ve Jackson'a öpüşmemizden ve

sözlerimizden bahsetmişti. Tek bildiğim Theo'nun ona beni hayatından çıkarmayacağını söylediğiydi. Bu hiçbirimiz için iyi olmamıştı.

Konuşmalarından beri çok sinirli olan Wade'e, "Theo doğru olanı yapmaya çalışıyor," dedim.

Wade kapağında Greyhound otobüs resmi olan kitabı bıraktı. "Aptallık etme, Griffin. Seni mutlu etmenin artık doğru olmayacağı günler gelecek. Jackson'ı seçecek."

Ayağa kalktım. Kalabalık, Times Meydanı'na gittiği için dönüp diğer tarafa yürümeye başladım. Wade peşimden geldi ama yanlış bir şey söylediği için normalde yaptığı gibi özür dilemedi.

Beni omuzlarımdan tutup durdurdu ve gözlerime baktı. Bakışları yoğundu ve ne zaman gözlerimi ondan kaçırmaya çalışsam yeniden kendisini görebileceğim yere geçiyordu. "Öfkelenmeyi kes çünkü sana gerçekleri söyleyen tek kişi benim. Hayatına devam etmelisin. Ben ya da başka biri olmak zorunda değil ama onu bekleyerek delireceksin. Bunu izlemekten nefret ediyorum."

Ondan kurtulup onu itmek istiyordum ama yanımdaki tek kişinin o olduğunu biliyordum.

"Neden bu kadar umursuyorsun?"

"Çok aptalsın. Hep umursuyordum." Wade montumun cebinden geçen doğum günümde aldığı Cedric Diggory anahtarlığını çıkarıp önümde salladı. "Hiç dikkat etmiyordun." Anahtarları elime tutuşturup elimi tuttu. "Theo yüzünden sana hiçbir zaman açılmayacaktım ama yine de mutlu olmanı istiyordum. En sevdiğin Harry Potter karakterinin anahtarlığı. Theo'yla senin kolajın." Kıstığı gözleri doldu. "İkimiz için de yaptırmak istedim ama size arkadaşım olarak saygı duyuyordum."

Son birkaç yılda Theo'ya odaklanmak, Wade'in hayatımdaki rolünün değerini tam olarak anlamamı engellemişti. Yalnızca psişik güçleri olduğunu iddia eden fazlalık değildi. Yalnızca yanlış zamanda yanlış şeyi söyleyen biri değildi. O, gerçekleri söyleyen; herkesin, bazen kendisinden de önce başkalarının geleceğini gözeten özel biriydi.

Wade beni bıraktığında kalbim hızlanmaya devam ediyordu. "Theo'yla işim bitti. Neredeyse bir buçuk sene oldu ve o pislik seni hâlâ telefon konuşması için bile bekletiyor. Bu doğru değil."

"Onu bırakamam," dedim. "Beni hayatında istiyor ve bunu ona yapamam." Göz temasını kesmedim. "Senin hayatımdan çıkmanı da istemiyorum. Senin için daha fazlası olmak istiyorum ama bu zaman alacak. Bana zaman tanıyabilir misin?"

"Gerçekten deneyebilir misin?"

"Deneyeceğim."

Ona dikkatli davranmak zorundaydım. Wade özel biriydi ve Theo'nun bana yaptığı gibi ben de onun kafasını karıştırmak istemiyordum. Umuda inanmak beni ileri taşımamıştı ve Wade'in ilerlemesini önlemek istemiyordum.

13 KASIM 2016, PAZAR

Wade'le yatakta, bacaklarımız birbirine dolanmış halde cips yiyorduk. Kalorifer içeriyi kavuruyordu ve *Yenilmezler* filminin seksi karakterleri hakkındaki konuşmamızın arka planında film müzikleri çalıyordu.

"Hiçbir Bruce Banner'ın hayranı değilim," dedim cipsi salsa sosuna batırırken. Damlatmamak için aşırı dikkatli davranıyordum aksi takdirde Wade'in çılgına dönüp battaniyeyi anında temizlemeye çalışacağını biliyordum. "Thor'un dış görünüşü aşırı derecede müthiş ama Kaptan'a sadığım."

"Kaptan Amerika Takımı ve Black Widow Takımı'nda olabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Tamam. Kaptan Amerika Takımı, Black Widow Takımı ve Tony Stark Takımı'nda olabilir miyim?"

"Dördüncüye ihtiyacın var."

"Doğru. Kaptan Amerika Takımı, Black Widow Takımı, Tony Stark Takımı ve Griffin Takımı."

Dudağımı ısırarak gülümsememi bastırdım. "Yanlış oldu. Ben Yenilmez değilim." İtiraz etmek üzereydi ama onu durdurdum. "Daha erken açılmalıydın. Buna benzer grup konuşmaları yapardık."

Bunun hayali garip gelmedi: Theo ve Wade'le erkekler hakkında konuşmak eşcinsel olmayan erkeklerin hangi kızlardan hoşlandıklarını konuşmaları kadar normaldi. Belki de Theo sene başında Jackson'ı getirdiğinde böyle şeyler konuşmayı umuyordu. O zaman içinde bulunduğum durumda bu bana hiç mantıklı gelmezdi ama artık işler değişmişti.

"Kaptan Amerika'yı, Black Widow'u, Tony Stark'ı ve parasını siktir et. Ben Griffin Takımı'nda olmak istiyorum," dedi Wade. "Bunu ne zaman deniyoruz?"

Wade ve benim hayalim de garip gelmedi. Biraz bulanıktı çünkü Theo'ya hâlâ bir şeyler hissediyordum ama eskisi kadar garip değildi. Hayatıma devam etmek garipti. Eskiden Theo ve benim yanımızda takılan kişiyle hayatıma devam etmek daha da garipti. Son aylarda bazı şeyler değişmişti. Wade'le daha fazla takılmaya başlamıştım çünkü Theo dolaylı olarak beni oraya gönderiyordu ve dahası olmak istediğim yer orasıydı.

"Bunu önce Theo'yla konuşmak istiyorum," dedim. Üzerimden atmam gereken çok fazla şey vardı. Bazıları Wade'i de kapsıyordu ama hepsi değil. "Senin için sorun olur mu?"

Wade bacaklarını açarken başını iki yana salladı. "Bir gün daha bekleyebilirim."

Biraz daha takıldıktan sonra yeni botlarımı giydim –Theo'nun aldığını giymek tuhaf geliyordu– ve kapıda Wade'i öptüm. "Seni sonra ararım."

"Arasan iyi olur yoksa Griffin Takımı'ndan çıkarım."

Odamda dolanırken son yıllarda kendim için hayalini kurduğum geleceğe veda ettiğimi biliyordum. Wade'le gelecek kurma konu-

sunda kendimi henüz aşırı rahat hissetmiyordum ve hiçbir zaman hissedemeyebilirdim ama eskisi kadar çaresiz de hissetmiyordum. Theo, Jackson'la birlikteydi ve ben de Wade'le deneyecektim. Theo'yla birlikte olacaksak, bir şekilde olurduk. Ama daha fazla beklemeyecektim. Wade haklıydı.

Theo'yu aradım ama sesli mesaja düştü. "Selam, Theo, benim, Griff. Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Bizimle ilgili değil, yemin ederim. Aslında bu kısmen yalan, ikimizi de biraz ilgilendiriyor ama düşündüğün şekilde değil. Her neyse. Beni ara."

BUGÜN

17 ARALIK 2016, CUMARTESİ

İşte, Theo.

Senden geçmişi saklıyordum. Belki bu seni hazırlıksız yakalamıştır. Belki de başından beri şüpheleniyordun ama beklemediğine emin olduğum bir şey vardı çünkü beni de şaşırtmıştı: Wade'e âşık olduğumu hissediyordum. Aşk hikâyemizde başımı döndüren, kalbimi hızlandıran bir gelişme. Onu, senin hayatına devam etmenin intikamı olarak kullanacağımı sanıyordum ama benim de hayatıma devam edeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Jackson hayatına girdiğinde bana nasıl dürüst davrandıysan ben de sana dürüst olmak istiyordum. Telefonumu açmadığında kendimde son planımızdan gerçek anlamda vazgeçecek gücü bulduğuma inan lütfen.

Dört saat sonra öldün.

Haberi aldığımda yalnızca bir daha aşk yaşayamayacağımız için değil, aynı zamanda en yakın arkadaşımla artık aynı evreni paylaşmayacağım için de ağladım. Wade ve benim hakkımda ne düşünürdün, bilmiyordum ama artık önemi yoktu. Âşıktım ve aşk ölmüştü ve bıraktığın acı bir daha bununla yüzleşecek gücü kendimde göremeyeceğim türdendi.

Yine de bu beni Wade'in binasına girmekten alıkoymadı. Evde olmasını ve beni geri çevirmeyeceğini ummaktan alıkoymadı. Asansöre bindim ve mucizevi bir şekilde giriş kattan yirmi yedinci kata hiç durmadan çıkmasına rağmen çok uzun geliyordu. Üçümüz asansörde on yedinci katta yirmi dakika kaldığımız zamandan bile uzun.

Ne kadar çok şeyin değiştiğini ve karmaşık bir hal aldığını düşünmek tuhaftı. Sanki arkadaşlığımız her şeyi yanlış yere koyan bir yaşındaki bebek tarafından yapılan bin parçalık bir yapbozdu. Bazen bu evren alternatifmiş gibi hissediyordum ama sen bunu zaten biliyordun.

Asansörden indiğimde fikrimi değiştirip koşarak uzaklaşmayı düşündüysem bile fırsatı kaçırmıştım. Wade iki elinde birer çöp torbasıyla evden çıktı. Üzerinde parlak turuncu basketbol şortu ve beyaz çoraplarından başka bir şey yoktu. Tıpkı asansörde kablolar kopmuşçasına kalbim mideme indi. Sebebi o çok istediği karın kasları olmadan da vücudunun çok güzel görünmesi ya da onu ne zaman şaşırtsam beni gözlüksüz bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısması değildi. Sen öldüğünden beri ilk kez kendime bu çocuğu ne kadar özlediğimi ve sadece arkadaş kalmanın ne kadar garip olacağını itiraf ediyordum.

Yine sana dönmüştüm.

"Griffin."

Hissettiğim ürperti, tıpkı bugünkü gibi soğuk bir kış akşamında hissettiğim ürperti gibi değildi. Bunu yalnızca sevdiği birinin adını söyleyen kişi hissettirebilirdi.

"Çorapların," dedim.

Wade çoraplarına baktı. "Çoraplarım mı?"

"Kirlenecekler," dedim.

İçimi oyan ona sarılma dürtüsünü bastırmak için elimden geleni yaparak yanına gittim. Torbalara uzanıp soğuk parmaklarımla hızlı, dayanılmaz bir saniye boyunca sıcak eklemlerine dokundum ve torbaları koridorun diğer ucuna götürürken birbirine çarpan bira

şişelerinin kokusunu alabiliyordum. Torbaları çöp bacasından attım. Wade'in beni kapının önünde beklemesini umuyordum –şimdiye dek beni görmezden gelmediyse ya da gitmemi söylemediyse bundan sonra da yapmazdı– ama bana doğru yürüyor, botlarımdan dökülen erimiş kar birikintilerinin üzerine basıyordu.

"Çorapların," dedim yeniden.

Sanırım beni öpecekti. Onu itecek tek bir kasım bile kalmamıştı ama Wade bunun yerine kollarını boynuma dolayıp sarıldı. Ben de ona sarıldım ve soğuk parmaklarımı omurgasına koyduğumda ürperince az kalsın gülecektim.

"Çorapların çok kirlenecek," dedim.

"Umurumda değil," dedi Wade. "Çoraplar da, neden burada olduğun da umurumda değil. İyi anlamda."

İşte bu, tanıdığımız Wade'di, Theo. Duyguyu doğru anlıyor, ifade etmek için yanlış kelimeleri seçiyordu ama ona kızamazdım çünkü yanlış şeyi söylemek onun anadili sayılırdı ve bundan bir türlü kurtulamıyordu. Bana sarılmayı bıraktı ama dirseklerimden tuttu. Üzerimde mont olmamasını diliyordum, böylece avuçlarını tenimde hissedebilirdim. "İçeri girmeni istiyorum ama önce anneme sormalıyım. On iki yaşında gibi konuştuğumun farkındayım."

"Her şey yolunda mı?"

İç çekti. "Daha önce hiç yaşamadığım ciddiyette ev cezasına çarptırıldım. Uzun hikâye."

"Kısası?"

"Okulu asıyordum."

"Neden?"

"Uzun hikâyeyi bekle." Wade kapıya gitti ve içeri girmekte tereddüt ederken tıpkı Coney Adası'na gittiğimizde hız trenine binmek istemediği zamanki gibiydi ve ben deli gibi korkup senin elini tutarken Wade bir yabancıyla oturmak zorunda kalmıştı. Bu anı hatırlamak o zamandan daha da kötü hissettirdi. "Döndüğümde burada olacaksın, değil mi?"

Hassas, "beni kırma" bakışına hayır diyemezdim.

"Olacağım," diye söz verdim.

"Kırıklarımı onarıyorsun" bakışı bana inandığını gösteriyordu.

Onun bu yanını hiç görmemiştin, Theo. Aslında bu mantıklıydı çünkü muhtemelen insanlar farklı insanlara farklı yanlarını gösteriyorlardı. Seninle birlikteyken, Wade'le birlikte olduğum gibi değildim ve Jackson benimle birlikteyken seninle olduğu gibi değildi.

Wade üzerinde dar, beyaz bir tişörtle koridora tekrar çıktı ve elini sallayarak beni içeri çağırdı. Ev çok sıcaktı ve vanilya kokuyordu. Kokunun önce mumdan geldiğini sandım, sonra büyük ihtimalle annesinin aromalı votka kokusu olduğu aklıma geldi.

Bayan Juliette'in yarı uyur vaziyette bir yarışma programı izlediği salona girdim. Bana merhaba deyip nasıl olduğumu sordu ama herkesin yaptığı gibi, kırılgan bir cam parçasıymışım gibi değil. Normal davranması beni neredeyse rahatlattı. Bayan Juliette, Wade'den su istediğinde bunun daha fazla votka için gizli şifre olmadığını umdum ama Wade mutfaktaki musluktan bardağı doldurdu ve annesi neredeyse bir dikişte bitirdi.

Bayan Juliette başının ağrıdığını, erken yatacağını ve benim geç saate kadar kalmamamı, zaten normal şartlarda Wade'in misafir bile kabul etmemesi gerektiğini söyledi. Birazdan öğreneceğim sebeplerden dolayı kızgın olmasına rağmen odasına çekilmeden önce Wade'i alnından öptü.

"Odam biraz değişti," dedi Wade kapıyı açarken.

Hafife indirgemişti. Odası soyulmuş gibi görünüyordu. Külüstür kayıt aletinin yerinde yeller esiyordu. O şey sonunda bozulduysa ve Wade atmak zorunda kaldıysa şaşırmazdım ama bu düz ekran televizyonuna ya da Xbox'ına ne olduğunu açıklamıyordu. Dizüstü bilgisayarı da masada her zamanki yerinde değildi ve şarj aleti de görünürde yoktu. Kalan şeyler sadece yatağı; sandalyesi ve üzerinde lambanın altında açık duran bir ders kitabının olduğu masası; kurgu olmayan türde ve "aşırı bilgi yüklemesinden" dolayı –senin yapacağının aksine– genelde yarım bıraktığı kitaplarla dolu kitaplığı ve

telefonuydu. Telefonu odanın köşesinde dik duruyordu. Jaz akustiği artsın diye öyle yapıyordu.

"Annenin, eşyalarını nereye sakladığını sormaya korkuyorum. Lütfen sattığını söyleme."

"Bir yerlerde bir depoya sakladı."

"Ne yaptın?"

Wade cebinden naneli sakız çıkarıp çiğnedi ve yatağına oturup bana da oturmamı söyledi. Yatak yerine sandalyeye oturdum. Başta çok rahat gelmedi çünkü küçük radyatöre yakındım, bu yüzden fazla soyunmamayı kendime hatırlatarak montumu çıkardım. Ne kadar soyunursam üzerimde kalan kıyafetleri çıkarmak ve kendimi onda kaybetmek o kadar kolay olurdu; senin önünde. Şüphesiz Wade'in kafası karışıktı ama beni zorlamadı çünkü bunun beni uzaklaştıracağını çok iyi biliyordu.

Vay canına. Birinin beni tanıması güzel olmalıydı, açık olmasını engelleyen bir şey değil, değil mi? Keşke burada olup da bana cevap verebilseydin.

"Geçen hafta okulu asıyordum. Kütüphanedeki olaydan ve senin Jackson'ı bana tercih etmenden sonra her şey kötüleşti. Okulun her yerinde seni ve Theo'yu görmenin de kendimi daha az yalnız hissetmeme bir faydası olmuyordu. Deli gibi hayalet görmekten bahsetmiyorum ama anılar canımı sıkıyordu. Ertesi sabah okula giderken kravatımı takmayı unuttum ve eve geri döndüm çünkü cezaya kalma havamda değildim. Gittiğimde annem çoktan işe gitmişti ve evde kalma fikrini aklımdan çıkaramadım. Müzik dinleyip video oyunları oynadım ve uyudum. Ertesi gün yine aynı şeyi yaptım. Fakat üçüncü gün okul iyi olup olmadığımı sormak için annemi aradı ve her şey boka sardı. Eve geldiğinde bana asla vurmama kuralını çiğneyeceğini sandım."

Başımı salladım. Anlıyordum. "O zaman mı her şeyini aldı?"

"Ertesi gün okuldan döndüğümde, evet. Sadece telefonuma izin verdi çünkü onu yasaklaması sorumsuzluk olurdu. Ödev yapmak için dizüstü bilgisayarımı bile kullanamıyorum ve çalışmak için

beni geç saatlere kadar kütüphanede kalmaya zorluyor." Omuz silkti. "En azından telefonumda oyun var."

Ceza konusunda diyecek lafım yoktu. "Bu arada sadece bizi özlediğini söylesen de olurdu."

"Ne?"

"Kısa versiyonu sorduğumda beni ve Theo'yu özlediğin için okulu astığını söylesen de olurdu."

"Biraz erkek olup tüm bunları anlatabilmek için zamana ihtiyacım vardı ve sen beni yargılıyor musun? Çok kötüsün, Griffin."

"Biraz erkek olamadığım" ve gözlerine bakamadığım için pencereye döndüm. "Gerçekten kötüyüm, Wade. Acım diğer herkesinkini gölgede bırakıyormuş gibi bencildim. Jackson'la konuşuyordum ama senin son bir aydır kimsen yoktu."

"Sormam gerek," dedi Wade ve sonra bir süre hiçbir şey sormadan bekledi. "Sen ve Jackson..." İsimlerimizi söyledikten sonra uçurumdan aşağı uçan bir arabanın direksiyonunda oturuyormuşçasına gözlerini kapadı. "Sen ve Jackson birlikte falan mısınız? Unut gitsin, bilmek istemiyorum." Odaya bakındı, muhtemelen televizyonu açıp dikkatini dağıtabilmeyi diliyordu ama burada benimle kapana kısılmıştı. Ben bir şey diyemeden devam etti: "Zaten önemi yok, sonuçta seninle çıkmıyoruz. Yani, biz ne yapıyoruz, Griffin? Sadece seks mi? Yalnızca buysa buna devam edebileceğimi sanmıyorum."

"Bence yeniden arkadaş olmalıyız," dedim.

"Şu an daha fazlasını denemeye kalkmak fazla karmaşık olur," dedi Wade.

"Olaya bu şekilde bakmamalıyız. Bence arkadaş olarak daha iyiyiz, hepsi bu. Ben şahsen yeni biriyle ilişkiye başlamak istemiyorum. Kesinlikle yakın zamanda değil. Henüz çok erken."

"Tamam," dedi. "Ben de Jackson hakkında bir şey bilmesem daha iyi olur."

Sorun şuydu ki aşk bana artık anlamlı gelmiyordu ve bana yalan söylendiğini hissediyordum. Aşk kendimi yenilmez ve galip hissettiren muazzam bir güç değildi. Birbirimize gerçekten âşık

olsaydık Wade'e gider miydim? Wade'e âşık olduysam Jackson'a gider miydim? Belki kendime zarar veren birini aldatmak değil, aşkın kendisini aldatmaktı. Aşk, evrendeki en büyük yalancıydı.

"Şu an bir arkadaşa gerçekten ihtiyacım var," dedim. "Bunu yapabilir miyiz?"

Wade başını onaylarcasına salladı. "Evet, arkadaş olabiliriz."

"Çok üzgünüm, Wade."

Wade'le yeşeren ilişkimi saran suçluluk duygusu ve anksiyete o kadar fazlaydı ki kendimizi arkadaşlıkla sınırlayarak kötülük ediyormuşuz gibi geliyordu. Ama uzun vadede bizi koruyacak olan buydu.

Ona Kaliforniya'yı anlatırken Jackson'la seks yaptığımızı ve senin ölümünde parmağım olduğunu söylemedim. Seni nasıl andığımızı bilmesini ve diğer insanların gözündeki değerini korumak istiyordum. Başka birinin daha hayatını, senin gözünde gerçekten değeri olup olmadığını merak ederek geçirmesine gerek yoktu.

"Sahile gittiğin için seninle gurur duyuyorum," dedi Wade. "İkinizle de."

Kolay değildi. Bunu daha önce itiraf edememiştim çünkü sen dinliyordun ama Wade'in benimle ve Jackson'la orada olmasını gerçekten istemiştim. O da okyanusla mücadele edebilirdi. Bunu düşününce, iltifatını kaldıramadım.

"Artık Jackson'la konuşmuyorum. Bir süre birbirimize destek olduk ama bence bu aptalca ve sağlıksızdı. Başka biriyle onun hayatını daha fazla kurcalamaktansa burada seninle kalıp Theo'nun acısıyla başa çıkmalıydım. Üzgünüm. Tekrar." İkinci özür. Çift sayı.

"Yapalım öyleyse," dedi Wade.

"Gerçekten mi?"

"Sen Theo'dan vazgeçmiş olabilirsin ama ben onu özlüyorum."

İyisiyle kötüsüyle Theo hikâyeleri anlatmak çok yorucuydu, Wade'in yatağına kıvrılıp göğsünde uyuyabilmeyi diliyordum ama babam mesaj atıp hava kararmadan eve dönmemi söylemişti. Muhtemelen bunu yapmam en iyisi olurdu çünkü burada biraz daha kalırsam Wade'in üzerine atlamadan duramayacaktım.

"Gitmem gerek," dedim telefonumu kaldırırken.

"Yine ortadan kaybolmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." En azından öyle umuyordum.

"Bu hafta Denise ve Theo'nun ailesini ziyaret etmeyi düşünüyorum. Sen de gelmelisin," dedi. "Bu ay tanıdık yüzler görmekten hoşlanacaklarından eminim."

"Birlikte Theo'nun evine gitmemizin doğru olduğundan emin değilim," dedim.

"Neden? Griffin, Theo'yu aldatmadın. Theo, Jackson'la çıkıyordu ve sen yalnızdın. Yanlış bir şey yapmadık," dedi Wade. "Ayrıca biz sadece arkadaşız."

Ona sarılmak istiyordum ama direndim. "Yarın beni ara da günü belirleyelim. Görüşürüz, Wade."

Beni geçirdi ve kapıdan çıktığımda arkamı dönmek kadar basit bir hareket kendi yüzüme yumruk atmışım gibi hissettirdi. Arkadaş olduğumuz zamanlarda ona görüşürüz der, asansöre biner ve günün geri kalanında onu bir daha düşünmezdim. Takılmaya başladığımızdaysa evinden çıktığımda yüzüne bile bakamadığım zamanlar oluyordu. Bir keresinde –*sadece bir kez*– dönüp onu kapıda öptüm ve suçluluk hissetmeden onu göreceğim bir sonraki gün için heyecanlandım.

Şu an neyin uygun olduğunu bilmiyordum. Wade de büyük ihtimalle aynı şeyi düşünüyordu ama karar vermemi beklemeden bana başıyla selam verip kapıyı kapadı. Kapana kısıldığım bu evren giderek kötüleşiyordu: Tüm bu geçmişin ardından seninle nasıl bir geleceğim yoksa, onunla da olamazdı.

19 ARALIK 2016, PAZARTESİ

Wade'le Denise'e bakmaya gitmiştik.

Ellen ile Russel, Noel alışverişine çıkacaklardı. Ailenin hediyeleri şimdiden paketleyip yataklarının önündeki dolaba koymaması

büyük bir olaydı ama Denise bunu fark etmeyecek kadar küçüktü. Ama neyse ki Noel Baba işinin iç yüzünü bilecek kadar akıllıydı çünkü Wade'le bu durumdan sıyrılacağımızdan emindim.

Ailen daha iyi görünüyordu. Russel tıraş olmuştu ama hâlâ sigara kokuyordu ve yakın zamanda kolunda nikotin bandı görmeyi umuyordum. Ellen anlaşılır bir şekilde yorgun görünüyordu ve sarı saçlarındaki griye dokunmamıştı ama yenilmiş görünmüyordu.

"İkinizi de görmek çok güzel, gerçekten," dedi Ellen. Ona inanıyordum. "Jackson'ı misafir ettiğin için teşekkürler, Griffin. O da sizin gibi aileden sayılır ama o dönemde birine ev sahipliği yapmaya gücüm yoktu. Sanırım biraz rahatlayıp daha iyi hissettiğimiz bir döneme giriyoruz."

"Sorun değil," dedim. Tek oğlunun ölümündeki rolüden haberi yoktu. *Benim* rolümden haberi yoktu. Ne burada ne de bir daha ailesinin yakınında olmayı hak ediyordum. Ben keskindim, zehirdim, boğucuydum ve ateştim. Ama ileride etrafımdakilere daha fazla dikkat edecektim. "Theo'nun eşyalarının olduğu kutu sağlam geldi mi?"

Ellen başını evet anlamında salladı. "Jackson'la onları ayırdığınız için teşekkürler. Theo'ya olan sevginizin ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

"Anlatmanıza gerek yok."

Russel ve Ellen, Denise'i öpüp makul bir saatte eve dönmek için aceleyle çıktılar. Bu haftaki alışveriş yoğunluğu düşünüldüğünde zor olacaktı ama Wade ve ben bize ihtiyaçları olduğu sürece buradaydık.

Wade, Denise'in karşısında kollarını birleştirip yüzünde komik-ciddi bir ifadeyle güvenlik görevlisi gibi durdu. "Pekâlâ, Dee, emrindeyiz. İlk ne oynamak istersin?"

Denise odasına koşup kucak dolusu sevdiği kutu oyunlarıyla döndü. Monopoly Jr.'ı seçeceğini düşünmüştüm ama bir keresinde birlikte yaptığımız elli parçalı kaplumbağa yapbozunu seçti. O bu üç kişilik kaplumbağa ailesini birleştirecek gücü kendinde buluyorsa,

ben de bulabilirdim ve bulacaktım. Konu yapboz olunca Wade daha çok gözlemciydi ama bize katılıp sağ üst köşeden –ipucu vereyim– kaplumbağaların gittikleri mağaradan başlayarak sanırım kendisini bile şaşırttı.

Aslında güzeldi. Wade Denise ve benim yarattığımız kaplumbağalar için ev yapıyordu.

Normalde her yapbozun hikâyesini sen anlatırdın. Bu görevi üstlenmeye hazırdım ama Denise araya girerek hayal gücünü senin kadar çılgınca çalıştırdı. Yapboz bittiğinde Denise başka bir oyun getirirken bize onu toplamamızı söyledi, pardon, emretti.

"Bu kısmı hiç anlamam," dedi Wade. "Yapbozu bozmayı."

"Theo'yla bazılarını bozmamıştık," dedim. Wade'le aramızda bir şeyler varken senin hakkında konuşmak kesinlikle tuhaftı. Ama ilişkiyi yasakladığımız için senden bahsetmek normal geliyordu. Yine de bir yanım Wade'in rahatsız hissetmediğini umuyordu.

"Bozmak tam bir zaman kaybı. Bir dakikalığına başından ayrıldığında insanların arkadaşlarını üzerlerine ittikleri kumdan kaleler gibi."

"Ben öyle düşünmüyorum. Her yapbozla birlikte birtakım deneyimler kazanıyorsun. Yapbozlar hayat gibidir; mahvedip yeniden kurabilirsin ve bir sonrakinde daha akıllıca davranırsın." Okyanusun ve yosunların kenarını çıkardım, ardından yüzgeçleri, deniz kabuklarını ve son olarak da kafaları. Denise senin daha zor yapbozlarına geçmeden önce kaplumbağaların bir ya da iki kez daha ortaya çıkacaklarını düşünüyordum.

Denise hoparlörleriyle döndü ve onları annenin dizüstü bilgisayarına bağlayıp çalma listesinden şarkı açtı. "Dans partisi!" Ellerini ve kollarını nasıl salladığını görmeden gözleri kapalı dans ediyordu. Wade'i şapşal davranmaya zorlayacağımı sanıyordum ama benden önce kalkmış bana o ciddi-komik surat ifadesiyle bakıyordu. Elini uzatıp kalkmama yardım etti ve hemen bıraktı. Başı ritimle uyumsuz bir şekilde sallanıyordu ama belki aklında çalan tamamen farklı bir şarkı bu küçük kızın dans partisini atlatmasını sağlıyordu.

"Dans et, Griffin!" diye bağırdı Denise.

Dans ettim. Seninleyken yaptığım gibi dans ettim ki bu çokça zıpladığım anlamına geliyordu. Üçümüz birden o kadar gürültülü dans ediyorduk ki muhtemelen alt kattaki aileyi sinirlendirmiştik. Sesten şikâyetçi olmak için yukarı çıkmaya cüret etseler bile kapıya söylenmek zorunda kalacaklardı çünkü durmayacaktık. Ağabeyini özleyen kızın mutluluğunu, ilk aşkını özleyen çocuğun mutluluğunu, en yakın arkadaşını kaybeden diğer çocuğun mutluluğunu, mutluluğa çaresizce ihtiyaç duyan üç kişinin mutluluğunu bozmayacaktım.

Dans partisi sonunda bittiğinde Wade'le buzdolabında annenin buzlu çayını bulduk ve kendimize birer bardak doldurduk. Denise'in limonatayı ne zaman içeceği belirsizdi çünkü hâlâ duvara yaslanmış amuda kalkıyordu. Bu saatte onu yatırmalıydık ama bu kadar enerjisi varsa uyuduğunu hayal bile edemiyordum. Tek başına yataktayken aklından geçenleri düşünmekten nefret ediyordum.

Telefonum titredi.

Jackson mesaj atmıştı: *Bugün iki kez dilimi ısırdım. Neden bilmiyorum. Üç kez ısırsaydın dört olsun diye bir kez daha ısırır mıydın?*

Bunun nasıl bir mesaj olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama cevap vermeyi düşündüğüm bir soru kesinlikle değildi. Telefonumu koltuğun diğer tarafına atıp Denise'e film seçmesini söyledim. Denise, *Peter Pan*'i açınca aklıma Jackson'ın eski en yakın arkadaşlarının oyunu geldi ama hemen aklımdan çıkarmaya çalıştım.

Filmin yarısında Denise Wade'in kolunda uyuyakaldı. Wade de dalmak üzereydi. Onun standartlarına göre erkendi ve neden bu kadar yorgun olduğunu bilmiyordum ama yatakta tek başınayken neler düşündüğünü merak ettim.

Wade de uyuyunca koltuktan kalktım. Senin odana gittim ve kapıyı çalmamın bir anlamı olmasını diledim. Kapıyı açtım, her şey hâlâ yerli yerindeydi, yalnızca Jackson'la yurdundan topladığımız eşyaların olduğu koli eklenmişti. Tek eksik sendin. İçeri tek ba-

şıma girecek gücüm yoktu ama eşyalarının hâlâ durduğunu, ailene gönderilen iyileşmekle ilgili son e-postada yazdığı gibi bir anda kaldırıma bırakılmadığını görmekten mutluydum.

Döndüğümde Wade gözlerini açmış, beni izliyordu. Neden bilmiyorum ama bu beni durdurdu. Yorgundu ama aynı zamanda bilmiyorum, hayal kırıklığına uğramış ya da öfkelenmiş görünüyordu. "Ne?" dercesine ağzımı oynatınca başını yavaşça iki yana salladı. Bir şey olmadığına inanmıyordum ama özellikle de Denise'in yanında üstüne gitmeyecektim.

Koltukta yanlarına oturup ayaklarımı sehpaya koydum. Filme odaklanmaya çalıştım ama yapamıyordum. Ölümsüz olmadığına hâlâ inanamıyordum. Denise'i taklit ederek gözlerimi kapadım.

25 ARALIK 2016, PAZAR

Bu Noel, geçen Noel'den daha da tuhaftı. Aynı şeyi Şükran Günü için de söylediğimi biliyordum ama Noel daha çok acı veriyordu; tıpkı yılbaşının, doğum gününün, kendi doğum günümün ve hayatta olmadığın diğer her günün acı vereceği gibi. Yalan söylemeyi bıraktığıma göre bu konuda yalan söyleyemezdim.

En azından gün hızlı geçiyordu. Evde hediyelerimizi verdik ve teyzemde toplandık. Babam fazla kalmayacağımıza söz verdi, özellikle de Şükran Günü'ndeki olaydan sonra kalamazdık. Pislik kuzenimi görmemek için teyzemin odasında saklanıyordum ama salondan herkesin kahkahalarını duyuyordum. Neye güldüklerini biraz olsun merak etmiyordum ama bu bana bu sabah odamdan çıktığımda annem ve babamın yerde, çok bakımlı olmayan çam ağacının altında ilk Noelleriymiş gibi oturduklarını gördüğümde ne kadar sevindiğimi hatırlattı.

Birbirlerinden bıkmamaları ya da sevgilerinin hiç eksilmemesi çılgıncaydı. Sabahın ikinci en iyi yanı onlara katıldığımda annemin pijamasıyla defiledeymiş gibi bize modellik yapmasıydı.

Annem, büyükannemi odaya getirince koluna girerek televizyonun karşısındaki sallanan sandalyeye oturmasına yardım ettim. Annem içerinin onun için fazla gürültülü olmaya başladığını ve büyükannemin "sessizliğime" müdahale etmediğini umduğunu söyledi.

Büyükannemin bayıldığı ama asla tam olarak algılayamadığı haberleri açtım. Obama'nın hâlâ başkan olduğunu sanıyordu ve ben de Obama'yı özlediğim için bu konuda konuşmak hoşuma gidiyordu. Geçen haftaki vahşi pusumda doksanıncı doğum gününü kaçırmıştım ama onu aradığımı söylesem gerçek sanırdı.

"Theo geliyor mu? Onun çiçekli filmini izlemek istiyorum."

Büyükannem için hâlâ hayattaydın. Hâlâ filmler çekiyordun. Hâlâ telefonunu çıkarıp ona videolarını gösteriyordun. Hâlâ elimi tutup bana günaydın öpücüğü veriyordun. Hayatta olmadığını *biliyordum* ama sana ölmüşsün gibi davranmadığımı da biliyordum. İzlediğini biliyordum ama izlememe ihtimalin olduğunu da biliyordum. Yaşamadığını biliyordum ama içimde her zaman yaşayacağını da biliyordum.

Büyükanneme her şeyin bittiğini söyleyip onu üzemezdim çünkü ölümsüzlüğünün hayalini kurmasını çok görürsem nerede olduğunla ilgili gizemin ortadan kalkmasından endişeleniyordum.

"Theo gelemedi," dedim. Yalanın içinde saklı bir gerçekti. "Ama bu videosu var." Telefonumdaki video albümüne girip büyükannemin yanına oturdum. Yarattıklarını, ilk kez görüyormuşçasına neşeyle izleyen kadınla birlikte yeniden izlerken kendimi oldukça kırılgan hissediyordum.

Her neredeysen, Theo, mutlu bir Noel geçirmeni umuyordum. Senin için *eggnog* deneyecektim.

"Sana hediye alamadığım için özür dilerim," dedim metronun merdivenlerinden çıkarken eldivenli avcumu kaşıyıp kulak mememi çekerek.

"Ben de sana almadım," dedi Wade. "Sorun yok." Soluma geçip orada kaldı. Yerimi geri almak üzere hamle yaptım ama beni engelleyip durdu. "Bir dakika boyunca solundan yürüyeceğim."

"Hayır. Ben sonsuza dek soldan yürüyeceğim."

"Eğlendir beni."

"Komik değil."

"Kesinlikle. Bu ciddi bir durum ve sen hiç bu şekilde yaklaşmıyorsun. Sağımdayken nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Daha önce de sağımdan yürümüştü ama o zaman sen hayattaydın ve ben senin solundaydım çünkü benim için açıkça daha önemliydin, bu nedenle genel olarak çok rahatsız olmamıştım. Tek başımızayken Wade hiçbir zaman sağımda olmamıştı ve buna izin vermek benim için önemliydi, biraz seninle ilk randevumuza benzerdi. Seni neredeyse hayatım boyunca tanımış olmama ve sıradan bir insanın asla deneyimleyemeyeceği şekilde her şeyimle güvenmiş olmama rağmen tetikteydim.

"Uzun sürmeyecek ama dene bakalım," dedim.

Wade kışın güçleri aniden onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmaya karar vermişçesine birkaç adım geri atınca onu durdurmak için sola çekildiğimi hissettim ama omuzlarında kar taneleri ve suratında kısmen gergin bir gülümsemeyle yanlış tarafımda yeniden belirene kadar bekledim. "Nasıl gidiyoruz?"

"Dikkat çekmemek daha iyi olabilir," dedim sola dönmeye direnip karşıya bakarak. Boynumu o tarafa çevirmem neredeyse imkânsızdı. Pes ettiğim anda bu deneyim mahvolurdu ve onu hayal kırıklığına uğratmış olurdum, bu da çığ gibi büyüyerek daha kötü şeylere yol açardı. "Bana bir hikâye anlat."

Bir keresinde komşusuyla yaptığı sporcu içeceği içme yarışmasını anlatmaya başladı hemen. Kazandıktan sonra çişini yapmak için eve gitmişti ama annesi çıkmıştı ve Wade'in anahtarları yanında değildi. Yani mahvolmuştu. Merdivenin altına yapmayı denediği sırada biri aşağı inmeye başladığı için kaçmıştı. Gündüz vakti olduğu

için yakalanmadan çalılıklara da yapamazdı ve diğer komşuların kendisini ihbar etmeyeceklerinden emin olamazdı. İdrar torbası o kadar acıyormuş ki dikkatini dağıtmaya çalışmış ama başarısız olmuş çünkü etrafında su birikintileri varmış ve yağmur çiselemeye başlamış fakat herkesin içeri koşup da dışarıda rahatça işeyeceği kadar yağmıyormuş.

İkinci deneme için merdiven boşluğuna girerken idrar torbası dayanamayıp kotuna "gazabını" salmış, onu "hiç bitmeyen çişle" sırılsıklam yapmış. Wade, çişinin bacaklarından spor ayakkabılarına akması bittikten sonra durumun vahametini anlamadan önce rahatlama duygusuyla gözlerini devirmiş.

Wade'in binasına geldiğimizde onun hikâyesindeki gibi ben de solumdan yürümesinin yarattığı anksiyetemi tutuyordum fakat yerime geçmedim (ya da altıma yapmadım). Asansöre binip de artık kimin ne tarafta olduğunun önemi kalmayınca rahatladım. Karşı karşıya duruyorduk. Eve girince doğruca odasına gittik. Noel tatili sebebiyle annesi televizyonunu geri vermişti çünkü tatil ödevlerini ve üniversite başvurularını tamamlamıştı. Ama okul açıldığında televizyon yine alınacaktı. Hazır televizyonuna kavuşmuşken film falan izleyeceğimizi sanıyordum ama bunun yerine *E.T.*'nin film müziklerini açıp yatağa oturdu. Bense sandalyeye yerleştim. İlk şarkı bitince sıradaki başladı.

"Dur, tekrar dinlemek istiyorum," dedim.

"Neden?"

"Rahatlatıcı," diye karşılık verdim.

"Sebebi bu değil," dedi Wade. "Belki biraz etkilidir ama tamamen değil. Sadece tekrarlamak istiyorsun. Bu oyunu biliyorum, Griffin. Radyodan nefret ediyor olmalısın."

"Nefret etmiyorum," dedim. "Ama bayıldığım da söylenemez."

"Telefonunu ver," dedi.

"Neden?"

"Seni karışık çalma sihriyle tanıştıracağım," dedi. Telefonumu vermedim ama Wade montumun cebinden almaktan çekinmedi.

"İndirdiğin müziklerle radyo dinleyeceğiz. Bak, bunlar senin seçtiğin ve farklı sebeplerden dolayı sevdiğin şarkılar."

"Yani kontrol hâlâ bende mi?"

"Pek sayılmaz. Ama kendini şaşırtmaya izin vermenin kontrolü sende."

"Şaşırmayı kontrol edemem, bu hiç mantıklı değil."

Wade pis pis sırıttı. "Griffin, konfor alanın biraz fazla konforlu, tamam mı? Adeta ses sisteminin ve tüm video oyunlarının olduğu bir televizyona ve en sevdiğin insanların seninle takılabileceği devasa bir yatağa sahipsin. Ama orası gerçek değil ve sen daha gerçekçi bir yerde yaşamalısın." Wade odanın köşesine gidip daha iyi akustik için kendi telefonunu alıp yerine benimkini koydu. "Kendini soyutlamayı öğren."

Oynat tuşuna bastı ve ilk çıkan şarkı beni anında geçmişe götürdü.

Sonra Postal Service'ten *Be Still My Heart* çaldı. Birbirimize açıldığımız gün eve dönerken kulaklıkları paylaşarak dinlemiştik. Zamanın başına ışınlanmışım gibi hissettim. Bu şarkıyı o kadar uzun zamandır dinlememiştim ki özlediğimin farkında bile değildim.

Icona Pop'tan *All Night*. Bu şarkıyı doğum günümden bir gün sonra Wade'le keşfetmiştim. Günleri karıştırdığın için kendini aptal gibi hissederek doğum günümü kutlamak için aramandan biraz sonraydı. Wade'le birlikte babamın bize seks konuşması yaptığı Duane Reade'e gidiyorduk ve bu şarkı park halindeki bir arabada çalmaya başlamıştı. Yalnızca o akşamüzeri aklıma takılmıştı ama o an hoşuma gitmişti, tıpkı şu an gittiği gibi.

Franz Ferdinand'dan *Take Me Out*: Seni hatırlatan bir başka şarkıydı ama bunu sana söylememe gerek bile yoktu. Biraz rahatsız ediciydi çünkü Wade, seninle ilk kez seks yaptıktan sonra bu şarkıyı tekrar tekrar dinlediğimizi biliyordu. Guitar Hero oynarken çıktığında ikimiz kahkaha atınca herkes sebebini öğrenmek istemişti.

Wilson Phillips'ten *Hold On*: Peki, bu biraz depresifti ama senden ayrıldıktan sonraki aylarda bu şarkıda kendimi buluyordum. Ezikçe

olduğunu biliyordum ama kendimi yalnız hissetmemi sağlıyordu ve gerçekten nasıl hissettiğim hakkında yalan söylemeye zorlamıyordu. Başka insanlar için güçlü duruş sergilemeyi anlıyordum ama kendim için asla.

Family of The Year'dan *Carry Me*: Wade'in en sevdiği, jazz ya da film müziği olmayan şarkıydı. Bunu benimle paylaşmıştı çünkü sözlü şarkıları sevdiğimi biliyordu ve evet, bu şarkı birkaç hafta boyunca aklıma takılmıştı. Wade'le yaptığımızı düşünmek istemediğim zamanlar oluyordu ama kendimi bu şarkıyı dinlemekten alamıyordum, adeta oksijen gibiydi.

Şaşkınlığımı kontrol edemeyeceğim konusunda haklıydım ama bu sürprizlerin benim için ne kadar iyi olabileceği konusunda yanılmıştım. Her yeni şarkıda yeniden hayata dönüyordum. Bu, anıların gerçek gücüydü. Anılar ve eski duygular yeniden yaşanıyordu ve bundan şikâyetçi değildim. Şarkı dinlemeyi bırakmama sebep olan tükenmişliği hâlâ hissediyordum ama bir süre kendime gelmeyi de sorun etmiyordum.

Wade ayağa kalkıp telefonu kapadı. "Nasıldı?"

"Bir şarkı daha aç," dedim. "Sadece beş tane çaldı."

"Biliyorum."

"Beş, sevdiğim tek sayılardan değil. Sevdiklerim bir, yedi ve yediyle biten herhangi bir sayı."

"Biliyorum, bir taşla üç kuş."

Kendimi kandırılmış hissediyordum. Solumdan yürüme ve farklı şarkılar çalma planının amacını anlayabiliyordum ama çift sayılarıma karşı da atağa geçmesini beklemiyordum. Yine de sorun değildi, bundan sıyrılabilirdim; daha önce daha zor, kontrolümün tamamen dışında olan, benim hatammış gibi beni etkileyen durumlardan sıyrılmıştım. Wade'in benim şarkılarımdan önce çaldığı jazz şarkısını birinci ve altıncı olarak sayabilirdim çünkü zaten sevdiğim ve yeniden dinlemek istediğim bir şarkıydı.

Acı verici bir taşla üç kuş yorumundan ise çok çaresiz kalsaydım üç artı birin dört olduğunu söyleyerek kurtarabilirdim ama

bu benlik değildi, rahatlamam için başka bir şeye ihtiyacım vardı. Hah, tamam, gruplandırabilirdim; kuşlar bir grup ve taş diğer grup.

"İyi misin?" diye sordu Wade.

Derin nefes aldım.

"Dünyanın sonu gelmedi," dedi Wade. "Kendini endişelerinden soyutladın."

Haklıydı. Evren, kendi kolunu çiğneyen bir yamyam gibi kendini yemiyordu. Bu evren en azından dişliyor gibiydi ama hâlâ buradaydım ve bütündüm. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum ama bir akşamda üç deneme –üç!– yapabildiğimi bilmek bile çok önemliydi. Ayrıca seninle hiç yaşamadığım türden –en azından dürtülerim konusunda– güçlendirici bir histi.

"Theo kendimi özel hissettiriyordu," diyerek Wade'i şaşırttım. "Yani dürtülerim konusunda. Affedersin. Bazen sinirlendiğini biliyordum ama bunların beni onun gözünde öne çıkardığı hissinden kurtulamıyordum. Ayrıca, bilmiyorum, ben hep Theo'nun beni sevdiğine inanıyordum ama içimden bir ses beni her zaman ona uyum sağladığıma emin olmaya ikna ediyordu. Değişmezsem, onun gözünde her zaman özel kalırdım. Sanki şu an yaptığımız gibi bir şey yapmaya başlarsam büyü bozulacaktı ve bilmiyorum, onun gözünde değersizleşecektim?"

"Senin bu şeyin... sağlıklı değil," dedi Wade. "Aklından neler geçtiğini anlamıyorum ama dürtülerinin kölesi olmamak için ne gerekiyorsa yapmak zorundasın. Bu hayatını sınırlıyor."

Kontrol etmiyordu. Sınırlıyordu.

Buna inanmaya çalıştım ama yapamadım. Dürtülerim sağlığımı tehdit ediyordu, hem fiziksel hem de zihinsel. Mesela üç erkekle seks yaptığım düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum... Üç. Yatmak istediğim başka kimse olmamasına rağmen bunu yapmaya mecbur hissediyordum, aksi takdirde evren kendi kendini yok edecek ya da sevdiğim birine kötü bir şey olacaktı. Mantık yürütmeye çalıştım: yattığım erkeklerden sadece ikisiyle –Wade ve Jackson– ihtiyaçtan yatmıştım, onları sevdiğimden değil. Yani Wade ve Jackson ayrı

kategorideydiler, senin içinde yaşadığın baloncuktan çok uzaktaydılar. Ama bu çizgide ilerleyeceksem seks yapacağım bir sonraki kişiyi sevmem gerekiyordu, ihtiyaçtan olmamalıydı.

"Anlıyorum," dedim. "Bu alıştırmaları daha sık yapacağım." Ondan bu büyük iyiliği istemeye henüz hazır değildim ama bana yardım etmesini istiyordum. Gerçek buydu. O da bana yardım etmek istiyordu. Yardımı karşılığında ona kalbimi ya da penisimi vermek zorundaymışım gibi konuşmamaya çalışıyordum ama ona arkadaşlığımı vermek zorundaydım. Bir süredir aklımdan çıkardığım geçmişi geri vermişti. Karşılığında dürüstlüğümü hak ediyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek. Bunu kibarca nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama içimi dökmem gerek. Batırdım. Durumumuza ne diyorsan onu mahvetmekle kalmadım, doğru düşünemediğim bir anda aptalca bir şey yaptım." Ne söylemek üzere olduğumu biliyordu, yüzünden anlayabiliyordum. Ama ondan kelimeleri sakınamazdım. "Kaliforniya'dayken Jackson'la yattım."

Wade sallanan başlı korsan bebek gibi başını defalarca onaylarcasına salladı. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" Bu imkânsızdı. Kimseye söylememiştim ve Jackson da onunla konuşacak değildi. "Nasıl?"

"Çünkü seni tanıyorum," dedi Wade. "Sen böylesin. Üzgünüm, böyle deyince sanki fahişeymişsin gibi oldu, bunu kastetmedim. Yapmaman gerektiğini bildiğin şeyleri yapıyorsun. 'Doğru düşünemediğin anlarda' yanlış yapmaya programlanmış gibisin, ayrıca neler olacağını tahmin etmek zor değildi."

"Anlamıyorsun. Theo'yla eskiden yaptığımız o öpücükler vardı ya? Theo onları Jackson'a öğretmiş, bu da beni delirtti ve Theo'ya beni erkek arkadaşıyla seks yaparken izlemesini istediğimi söyledim..."

"Theo'ya *söyledin* mi? Anlamıyorum."

Kahretsin. Ona yalan söyleyemezdim ve gerçekleri ondan gizleyemezdim. Bunu kendime ve sana söylemiştim ve artık yalan söylemeyi bırakmıştım. "Theo'yla hâlâ konuşuyorum."

"Ne kadar zamandır? Öldüğünden beri mi?"

"Evet. Bazen öncesinde de konuşuyordum, mesela yeniden bir araya geldiğimizde söylemek isteyeceğim bir şey olduğunda. Ama öldüğünden beri bazı konularda beni affetmesini sağlamaya çalışıyorum ama seninle aramızdakileri bir türlü söyleyemedim..."

"Seni hiç kazanamayacağım değil mi? Ne en yakın arkadaş ne de... her neyse, her zaman bir hayaletle yarışacağım," dedi. "Hayır, yarışmıyorum bile. Savaşma şansım yok." Wade yatağından kalkıp telefonumu uzattı. "Ben biraz yorgunum."

"Ciddi misin?" diye sordum.

Wade başka bir şey söylemedi. Beni bu şekilde uzaklaştırabileceğini hiç düşünmezdim ama şu an yanında olmamı kesinlikle istemiyordu.

"Dahası var..." Ölümündeki parmağımı ilk Wade'e anlatmayı düşündüm ki bu onun benim için ne kadar değerli olduğunu gösterirdi ama kendime kulak asmadım. Yine de pislik gibi davranıp ona söyleyebilirdim ama bu, onun da taşıması gereken bir sorumluluk değildi, özellikle de benim gibi boktan bir arkadaş yüzünden. "Görüşürüz."

Montumu alıp evden çıktım ve yirmi yedi katın merdivenlerini indim. Bana olanlar yüzünden başkalarını ve bazı olayları suçlamayı gerçekten bırakmalıydım. Başıma gelen en kötü şey *bendim.*

28 ARALIK 2016, ÇARŞAMBA

Dizüstü bilgisayarımdan görüntülü konuşma programını açıp tek sayılı dakikada Jackson'ı aradım.

Kaliforniya'dan döndüğümden beri bana onlarca mesaj attığını göz önünde bulundurunca konuşmayı kabul etmesine şaşırmadım. Yalnızca bu kadar erken saatte konuşmayı kabul etmesine şaşırdım çünkü Santa Monica'da saat sabah yediydi. Belki tüm gece uyumamıştı.

Beşinci çalışta açtı. Ekran hâlâ siyahtı ama hoparlörden Jackson'ın sesi geldi: "Sende de dört kere mi çaldı?"

Görüntüsü geldiğinde ona hayır demek üzereydim ve onu özlemediğimi söylersem yalan olurdu. Onu etrafımda görmeye alışmıştım, onun yakınında uyanmaya bile alışmıştım. Ona karşı romantik duygu beslememiştim ve bu yüzde yüz gerçekti, Theo. Kimse mükemmel değildi ve Jackson da kesinlikle istisna değildi ama ona karşı sana hissettiğim ya da Wade'e hissetmeye başladığım gibi bir çekim hissetmemiştim. İki eşcinsel arkadaşın birlikte vakit geçirip birlikte olmayı istememeleri normaldi.

Öğreniyordum. Alışıyordum.

"Beş," diye yanıtladım.

"Üzgünüm, bende dört kere çaldı. Kapatıp tekrar deneyeceğim. Yine dördüncüde açarım, bende sekiz, sende on kez çalmış olur."

"Bence konuşmaya devam edelim," dedim. Senin de tıpkı Jackson'ın şu an yapmaya çalıştığı gibi benzer düzeltmeler yapman ne tuhaftı. Jackson'a nasıl olduğunu ve Noelinin nasıl geçtiğini sormalıydım ama bunların hiçbiri doğru gelmiyordu; fazla arkadaş canlısı olurdu ve tekrar tekrar öğrendiğimiz üzere o arkadaşlığı hak etmiyordum. "Seninle iletişimi kestiğim için üzgünüm. Bana çok iyi geldin ve benim de sana iyi geldiğimi biliyorum, sadece fazla karmaşık bir hal aldı."

"Buluştuğumuz ilk gece sana söyleyecektim. Bu yüzden buluşmak istemiştim," dedi Jackson. Huzursuzca kıpırdanırken omzunun arkasından Chloe'nin yatağa atlayıp başını onun yastığına koyduğunu gördüm. "Seni mahvetmek istiyordum ama sonra birbirimizi tanıdıkça senin acının da benimki kadar kötü olduğunu anladım. Bıçağı çevirmek istemedim."

O benden daha iyi biriydi.

"Seks yaptığımız için üzgünüm," dedim.

"Ben de."

"Bunu seni incitmek için söylemiyorum ama ilk hamleyi neden yaptığımı bilmelisin," dedim. Ona sadece seninle paylaştığım, Wade'le hiç yapmadığım ve ona öğrettiğin öpücüklerden bahsettim. Bitirmeden önce derin nefes aldım. "Böylesine özel bir şeyi seninle paylaştığına inanamadım. Tepkimi dışa vurdum. Böyle bir şeyi ilk yapışım değil. Yazın Wade'le takılmaya başladım. Başka bir şeye dönüşmeye başladığı için o gün Theo'yu aramıştım."

"Vay canına."

"Tabii Wade şu an benden nefret ediyor. Muhtemelen böylesi en iyisi. Aşkı bir kez daha kaldırabileceğimi sanmıyorum," dedim. Birkaç ay önce en büyük düşmanım olan birine ne kadar hassas olduğum hakkında bu kadar dürüst davranmam müthiş bir rahatlıktı. Dürüstlük anılarda kalmamıştı. Bunu da öğrenmiştim.

"Onun eşcinsel olduğunu bilmiyordum," dedi Jackson. "Wade ve Theo'nun arasında birtakım saçmalıklar olduğunu biliyordum ama Theo onu seviyordu ve arkadaşlığını özlüyordu. Bir gün Theo'ya senin, hayatına ne zaman devam edeceğini düşündüğünü sordum. Hiçbir zaman doğru düzgün cevap alamadım."

"Hayatıma devam etmemi istiyor gibi miydi?"

Jackson başını onaylarcasına salladı. "Ama benimle konuşuyordu, unutma."

"Seni seviyordu," dedim. Bu Jackson'a söyleyebileceğim en zor ve en dürüst şeydi. "Theo'nun âşıkken nasıl olduğu konusunda uzman sayılırım."

"Bir anlamı varsa, senin adına mutluyum," dedi Jackson. "Eminim Theo da mutlu olurdu."

Jackson'ın benim için mutlu olduğuna inanıyordum. Sen de benim için mutlu olur muydun?

"Anlamı var."

Jackson gülümsedi. "Ocak ayının ilk haftası birkaç gün New York'a geliyorum. Uçuşlar çok kalabalık olmadığında. Anika ve

Veronika'yla aramı düzeltmeyi umuyorum. Seninle de. Bir daha konuşmak istemezsen sorun değil."

"Konuşmaya devam etsek iyi olur," dedim.

"Zaman farkını dikkate alırım," dedi Jackson.

"Ben hep uyanığım. Bir daha seni sabah altıda uyandırmamaya çalışırım."

"Uyanmak için güzel bir sebepti."

Yakın zamanda yeniden konuşmaya karar verdik. Görüşmeyi bitirdim ve ekran karardı.

Tıpkı benim gibi, Jackson'ın da senin hayatın ve ölümünle ilgili cevapları olması çılgıncaydı. Wade, Jackson... Hepimizin soruları vardı ve sana istediğimiz kadar sorabilirdik ama bize asla cevap vermeyecektin. Her zaman biraz gizem olacaktı.

29 ARALIK 2016, PERŞEMBE

Wade dünkü buluşma teklifi mesajıma hâlâ cevap vermemişti. Jackson'la görüntülü konuşmadan sonraki dört saatlik "kestirmemden" uyandığımda telefonumda Wade'den mesaj göreceğimi sanıyordum. Hatta bu sabah mesaj atmış olacağından daha da emindim ama hiçbir şey yoktu.

Sanırım gerçekten batırdım, Theo.

30 ARALIK 2016, CUMA

Wade'in evinin kapısını çaldım. Birinin delikten baktığını duyabiliyordum ve ne kadar hızlı geri döndüğü düşünüldüğünde onun Wade olduğunu tahmin etmek zor değildi. Annesi kapıyı açana dek tekrar tekrar çaldım ve bana dünyanın en ikna edici olmayan sesiyle Wade'in evde olmadığını söyledi. O kadar aptal olmadığımı bildiğini biliyordum ama bu onun savaşı değildi.

Geri çekilip ona mutlu yıllar diledim çünkü muhtemelen onu 2017'de görmeyecektim.

31 ARALIK 2017, PAZAR

2016'nın son bir saatiydi. Wade sene sonuna kadar benimle konuşmak istemiyordu madem ona saygı duyacaktım. 2017'de Wade-siz olacaktım. Yeni yıl kuralım buydu: Eskileri bırakıp yenilere açılacaktım. Bu yenilik olayı için sabırsızlanmalı mıydım, emin değildim ama bunun kendi başımın çaresine bakmaya çalışmamla başlayacağını biliyordum. Ayın büyük kısmında Jackson'dan destek almıştım, ondan önce de Wade'den. Kendi ayaklarımın üstünde durmak umut vaat ediyordu ama başka birinden destek almanın da eşit derecede çekici olduğunu itiraf etmem gerekiyordu.

Belki elma şarabındandı –ya da ailemle içmenin getirdiği havadan– ama Wade'i son bir kez arayıp ona mesaj bırakacak ve doğru şekilde veda edecektim. Sesimdeki dürüstlüğü duyamadığı mesajlaşma saçmalığından bıkmıştım. Kızgın olmadığımı ve ikimize şans vermediğim için yalnızca kendimi hırpaladığımı bilmesini istiyordum.

Fakat Wade telefonu açtı.

"Selam," dedi.

"Selam. Aslında mesaj bırakacaktım," dedim aceleyle odama giderken.

"Onu tercih mi ederdin?"

"Benimle konuşmayı sorun etmiyorsan hayır," dedim. Hayır demedi. "Ne yapıyorsun?"

"Annemle evdeyim ama onu bilirsin..."

"Çoktan yattı mı?"

"Yeni yıl heyecanına kendini kaptıramıyor."

"Bize gelmelisin." Başka biri için bu sıradan bir şey olurdu. Altı ay önce Wade için de sıradan bir şey olurdu. Ama sen ölmeden önce bile her şey değişmişti, Theo. "Beni geri çevirme. Yemeğimiz ve kötü

müziğimiz var ve Times Meydanı'nda topun düşmesini izleyeceğiz. Yeni yıla yalnız girmemelisin. İstersen konuşabiliriz de ya da bu gece susup daha sonra konuşuruz..."

"Artık kesinlikle susmalısın," diye sözümü kesti Wade ve "Oraya geldiğimde konuşabiliriz," dedi usulca.

"Top düşmeden önce burada ol lütfen."

Özet geçecek olursam Wade'e veda etmek için aramıştım ve şimdi bize geliyordu. 2016'nın son saatiydi ve o gün ilk defa olasılıkları ve canlandığımı hissediyordum. Üstelik bunun gerçekleşmesi için yalan söylememiştim.

Koşup annemlere Wade'in geleceğini söyledim. Neden bu kadar heyecanlandığımı anlamadılar ama beni böyle görmekten mutluydular. Hemen odama gidip yerdeki kıyafetleri kaldırdım, botlarımı ve montumu dolaba attım ve yirmi dakika sonra zil çalana dek ufak tefek başka şeyler yaptım.

Wade'i kendim karşılamak için kapıya koştum ve onu boş bir ifadeyle soluklanırken buldum. Ciğerleri yanıyor olmalıydı ve koridorda ona sıkıca sarılmamın da pek yardımı dokunmuyordu.

Bir süre ailemle sohbet etti ama topun düşmesine az kalmıştı. Onu odama sürükledim ve ondan faydalanacağımı düşünmesin, ailem de durumu yanlış anlamasın diye kapıyı açık bıraktım.

Wade buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Etrafına baktı, her duvarı, her eşyayı inceledi. Birtakım değişiklikler olmuştu, en büyüğü de o farkında olsun ya da olmasın, kendisiydi. Sen muhtemelen farkında olduğunu söylerdin, değil mi? Bana karşı ne hissettiğini bildiğimi düşünürsek son günlerde ve bu akşam sadece arkadaş kalmaktaki ısrarım hiç adil değildi.

"Geldiğin için teşekkürler."

"Davet ettiğin için teşekkürler," dedi Wade pencerenin pervazına otururken.

Başımı iki yana sallayıp ona uzandım. "Gel, benimle otur." Wade elimi tuttu ve yan yana oturduk, dizim kalçasına değiyordu. "Gece yarısı olmadan konuya girmeliyim. Yeni yılına beklemeye

değer olup olmadığımı düşünerek başlamanı istemiyorum." Derin nefes aldım. "Theo'ya olan aşkım sana engel olduğu için üzgünüm. Benim için de büyük bir engeldi. Ama şunu bilmelisin ki Theo'nun öldüğü gün senin hakkında konuşmak istediğim için onu aramıştım. Ulaşamayınca sesli mesaj bıraktım ve görünüşe bakılırsa onun okyanusa girmesine sebep olmuş... Hayatta en çok sevdiğim insanı öldürdüm çünkü ona en yakın arkadaşımıza karşı hissettiğim yeni duygulardan bahsetmeye çalışıyordum..."

Wade konuşmamı bitirmemi beklemeden bana sarılıp sırtımı sıvazladı. "Bunun senin suçun olması mümkün değil. Ters gitmiş olabilecek yüzlerce şey var. Lanet olsun, dostum, bu suçluluk duygusunu taşıdığını bilmiyordum." Geri çekildi. "Ben de batırdım. Jackson'la ilişki kurmaya çalışmadığını biliyordum ama yine de kıskandım. Kaybeden taraf olmak eğlenceli değil. Son birkaç geceyi durumumuzla ilgili kendimi aptal hissederek geçirdim. Seks yapmasaydık şu an burada oturup gelecek sene birbirimizin hayatında olup olmayacağımıza karar vermeye çalışmazdık."

Haklıydı. "Denemek istiyorum, yemin ederim. Ama aceleye getiremem yoksa hataya sürükleniriz. Theo'yu hâlâ yanımda taşıdığımı anlaman gerek, eminim sen de taşıyorsundur. Ama benim için farklı. Senin Theo olmadığını biliyorum ve olmanı istemiyorum da."

Hayatıma devam ederken kimseye olan aşkımı küçümsemeyeceğime söz verdim. *Aşk* kelimesinden nefret eder hale gelmiştim çünkü hep ezikçe geliyordu ama aşk yalnızca zafer olduğunda sayılmamalıydı. Aşk hiçbir zaman yalancı değildi; yalancı bendim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Sanırım." Wade beni alnımdan öptü ve omuzlarımdan omurgama soğuk ürperti yayıldı. "Senin için daha fazlası olmak istediğime inanıyor musun?"

"Sanırım." Yanağından öptüm.

Annem bize seslendi; geri sayım başlamak üzereydi. Salona koşup aptal parti şapkalarından takıp boyunlarımıza plastik düdüklerden geçirdik. Babam bize plastik bardaklarda şarap koydu.

Burada olmanı o kadar istiyordum ki... romantik anlamda değil ama grubumuzun her şey karmaşık bir hal almadan önceki gibi yeniden bir arada olmasını istiyordum. Ama sorun değildi. Yeni yılda daha az pişmanlığım olması için uğraşacaktım. Geçmişte olanları geride bırakacak, hayatıma devam ederken hatalarımı tekralamadığımdan emin olacaktım.

On. Dokuz...

Wade bana döndü. Hayatına yeniden başlamış gibi gülümsüyordu.

Sekiz. Yedi...

Şarabımı içip bardağı bıraktım.

Altı. Beş...

Wade de ellerine ihtiyacı olacağını bildiğinden aynısını yaptı.

Dört. Üç...

Onu dünyayla yeniden tanıştırmaya hazırlanıyordum.

İki. Bir...

Kalbim kontrolden çıkmıştı ama Wade'i kendime çekip tüm mutluluğumla öperken kontrollüydüm. Sayesinde pek çok beklenmedik şey olmuştu. Ailem kendi öpüşmelerini bitirdiğinde bana sarılmayı umacaklardı ve beni hiç beklemedikleri kollarda bulacaklardı. Wade'in kollarında kaldım çünkü *Auld Lang Syne* çalmaya başladı ve lanet olsun, Theo geçen yıl o kadar imkânsızdı ve çabalayarak geçmişti ki nasıl sağ kaldığımı bilmiyordum. Ama bu yıl nasıl hayatta kalacağımı biliyordum.

Ve hayatta kalmanın en zor kısmının beni beklediğini de biliyordum.

4 OCAK 2017, ÇARŞAMBA

Senin eski sevgilin ve benim henüz-değil-ama-bir-gün-belki sevgilimle aynı taksiye binmek kötü bir şakanın başlangıcı gibiydi. Fakat şu ana kadarki en komik şey Wade'in Jackson'ı tehdit edip

penisime üç metreden fazla yaklaşmamasını aksi takdirde onunkini koparacağını söylemesiydi.

Sanırım tuhaf bir espriydi.

Jackson tam zamanında gelmişti çünkü yarın okula dönüyordum. Neyse ki yanımda Wade vardı: Dağ Takımı. Görünüşe bakılırsa Jackson henüz okuluna dönmeye hazır değildi ve onu zorlamayacaktım.

Taksiden inip doğruca ailenin bizi beklediği dairenize çıktık. Russell ve Ellen bize sıkıca sarıldı. İyi görünüyorlardı. Zamanla daha da iyi olduklarını görmek eminim seni mutlu ediyordu. Kimse onların mutsuz olup ayağa kalkıp ilerleyemediklerini görmek istemezdi.

Annen buzlu çay hazırlarken Jackson ile Wade babanla konuşuyor, Denise de bana Noel hediyelerini anlatıyordu. Her birini... Kısa süre içinde kurtarıldım çünkü Ellen onlarla konuşmak istediğimiz konunun Denise'e uygun olmadığını biliyordu ve onu üzmek istemediğimiz için Denise'i yarış oyununu oynaması için odasına gönderdi.

"Ee, neler oluyor?" diye sordu Ellen bacak bacak üstüne atıp kendi sıcak çayından içerken.

Ailene ölümünden nasıl sorumlu olduğumuzu anlattık. Ben ve Jackson. Aramızdaki anlaşmazlık olmasaydı seni bu kadar delirtmez, herkesten uzaklaşma ihtiyacı hissetmene sebep olmazdık. Onlara senin okyanusa girmene sebep olan sesli mesajımdan bahsettim ama seni arama sebebimi söylemedim. Jackson seni kurtaracak kadar cesur davranmadığı için özür diledi.

"Aman Tanrım," dedi Ellen başını iki yana sallayarak. "Hayır. Hayır. Kendinize bunu yapamazsınız. Theo'nun ölümü sizin suçunuz değil. Griffin, sesli mesajın onu okyanusa girmeye ikna eden bir tür hipnoz mesajı değilse hiçbir suçun yok."

"Doğru," dedi Russell. "Senin için de aynı şey geçerli, Jackson. Kimse senden koşup Theo'yu kurtarmanı beklemedi. O tehlikedeydi ve sen de boğulabilirdin. Theo'nun ölümü bir kazaydı ve beklenmedik bir olaydı."

"Bu suçluluk duygusunu biz de taşıyoruz, emin olun," dedi Ellen. "Ya onu Batı Yakası'nda okula hiç göndermeseydik? Küçük-

ken daha iyi yüzme derslerine gönderseydik? Bunlarla kendimizi sonsuza dek delirtiriz."

"Deliliği bize bırakın," dedi Russell.

"Sanırım kendimi hep suçlu hissedeceğim," dedim.

"Çünkü Theo'yu seviyorsun, nerede olursa olsun," dedi Ellen. "Üçünüz de seviyorsunuz. Bunu zaten biliyorsunuz ama onun için yaşamak ve onun için sevmek zorundasınız." Ellen beni ve Wade'i süzdü çünkü birbirimize Jackson'a olduğumuzdan daha yakın oturuyorduk ve o kadar boş alan vardı ki istesek uzanabilirdik. "Takılı kalmamalısınız. Yeniden âşık olduğunuz için kendinizi suçlu hissetmeyin."

"Bu çok korkutucu ve şu an aklımdaki en son şey ama buna hiç hazır olabilecek miyim, emin değilim," dedi Jackson.

"Hazır olduğun zaman, doğru zamandır," dedi Ellen.

"Öncesinde bile olabilir," dedim. Wade'e dönüp elini tuttum ve parmaklarımı parmaklarına geçirdim. Başımı kaldırmaya korkuyordum ama elimi sıkarak bana güç verdi. Ellen ve Russell gülümsüyor ve başlarını onaylarcasına sallıyorlardı. Onların onayı dünyalara bedeldi çünkü senin için en iyisini istiyorlardı ve güzel bir şeye başladığımı görebiliyorlarsa, senin de görebildiğini biliyordum.

Ellen ve Russell bize aileden olduğumuzu söylediler. Üçümüz de onların uzaktan çocuklarıydık ve Denise'in ağabeyleriydik. Denise'i tekrar içeri çağırıp Wii'yi kurduk ve onunla yarıştık.

Annenleri ya da kardeşini bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Belki gelecek ay doğum gününde uğrar, Denise'e hediye verirdim. Ama kapının bana açık olduğunu bilmek güzeldi.

"Bugün mezarlığa gideceğim," dedi Jackson, senin evinden çıktıktan sonra. "Doğum gününde gelmeyi planlamıştım ama sanırım evde kalıp geleceğimi planlamaya çalışacağım. Onunla biraz baş başa vakit geçirmek iyi olacak."

"Bu senin kendimizi davet ettirmemizi engelleme yöntemin mi?" diye sordum kolumu Wade'in koluna dolarken.

"Sayılır," dedi Jackson.

Bizimle öğle yemeğine gelmesi için ikna etmeye çalıştık ama akşam Anika ve Veronika'yla buluşup arkadaşlıklarını düzeltmeye çalışmadan önce Theo'yla vakit geçirmeye kararlıydı. Jackson ikimizi de bahar tatilinde Kaliforniya'ya davet etti ve kısmen-ilişkimde ve genel olarak o kadar ileriye bakmak korkutucuydu ama boğucu bir düşünce değildi.

"Ona tekrar sarılmamın sakıncası var mı?" diye sordu Jackson, Wade'e.

"O benim patronum değil," dedim Jackson'ın kollarına doğru ilerlerken. Ona hiç sahip olmadığım kardeşimmiş gibi sarıldım, bir gün kardeşim diyeceğimi bilsem asla yatmayacağım bir kardeş gibi. "Her şey için teşekkürler, Jackson. Seninle konuşamasaydım ne durumda olurdum düşünmek bile istemiyorum. Alternatif Evren Griffin'i oldukça kötü durumda."

"Eh, Alternatif Evren Jackson'ının da hayatını yaşadığı söylenemez," dedi Jackson geri çekilirken. "İletişimi kesersen buraya uçup seni rahatsız etmek zorunda kalırım ve Wade'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

"O zaman da benim patronum olmayacak," dedim.

"Öyle sanıyor," dedi Wade.

"Theo'ya yüklenme," dedim. "Kendine de."

"Sen de öyle," dedi Jackson.

Ona bir taksi çevirdik. Son kez el salladık ve gitti. Onu bir daha ne zaman göreceğimi gerçekten bilmiyordum ama birbirimizi kollamaya ve bir daha ona asla sırtımı dönmeyeceğime söz verdim, Theo.

7 OCAK 2017, CUMARTESİ

"Okula dönmeyi neden kabul ettiğimi bilmiyorum."

Tüm Evrenlerin Yaratıcısı'na şükürler olsun ki Wade cumartesi sabahını kaçırdığım derslerde arayı kapatmama yardım ederek geçiren kibar, sıkılmış bir insandı.

"Sanırım ikimiz de biliyoruz," dedi Wade kendini göstererek. "Mükemmel yaşam seçimi, bu arada." Yatağıma uzanmış matematik ödevimi bitiriyordu; beni yargılama, tüm bunları tek başıma yapmam imkânsızdı. Dağ Takımı, unuttun mu? Dirseği kalçama değiyordu ve bu aylar önce olsaydı birbirimizden uzaklaşırdık. Bu kez ona yaklaştım.

Çalma listemin özgürce çalmasına izin vermiştim ve İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili ödevimin son rötuşlarını da yaptıktan sonra Wade'e döndüm. "Bitti." Yanına uzandım. Fazla seksi bir şeylerin olamayacağını biliyordum çünkü kapıyı açık bırakmıştık. Can sıkıcıydı ama Wade'le bir süre seks yapmayacak olmaktan mutluyduk. Oldukça zor bir başlangıç yapmıştık ve artık yeni bir başlangıca ihtiyacımız vardı. Bu ilişkimize emek vermek anlamına geliyordu.

"Gitmeliyiz."

Bu hafta okula dönmekle kalmıyor, yeni bir doktorla terapiye de başlıyordum. Dr. Anderson iyiydi ama annemin arkadaşının önerdiği psikiyatriste gitmeye başlayacaktım. Dr. Fergesen'ın kendimi gergin hissetmeme sebep olmayacağını umdum yoksa onun muayenehanesinden de çıkıp giderdim. Bir sonraki adımıma karar verirdim.

Montlarımızı giyip dışarı çıktık ve kliniğe yürüdük.

"Ne kadar iyi gittiğim hakkında kendime yalan söylediğimi biliyorum ve tüm dürtülerimden ve anksiyetemden tamamen kurtulamayabileceğimi de biliyorum ama en azından hayatımın kontrolünü biraz olsun elime alıp alamayacağımı görmek istiyorum," dedim.

"Bir şey değil," dedi Wade.

"Teşekkür etmedim," dedim.

"Fark ettim. Seni doğru yöne sevk edeyim dedim."

"Beni kendime dürüst olmaya zorladığın için teşekkürler," dedim.

"Ne zaman istersen, şampiyon."

Önüme bakmadan önce ona gülümsedim. Birinin hayatımı kurtarmasında yanlış bir şey olmadığını fark ettim, özellikle de

bunu doğru şekilde yapacağıma güvenemezken. İnsanların insanlara ihtiyacı vardı. Bu kadar basitti.

Bu seansın nasıl geçeceği konusunda inanılmaz gergin olsam da şu an her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum. Mesela üzerimde yalnızca tişört ve boxer'la kar melekleri yapıp hiç hasta olmayacakmışım ya da yerçekimini umursamadan Wade'le binanın yan duvarına tırmanma yarışı yapabilecekmişim gibi.

Elbette Wade'in solundaydım ama sinemaya ilk gidişini anlatırken sağına geçip elini tuttum ve yalan söylemeyecektim, tuhaf hissettim. Ama aynı zamanda iyi de hissettim. Artık hayatımın ters tarafından uyanmıyordum.

ANI

13 KASIM 2016, PAZAR

Theo'nun eşyalarını oraya tıkıştırdıktan sonra dolabım ve kıyafetlerim tozluydu. Tişörtümü ve kotumu çıkarıp yere attım. Şifoniyerime yürürken telefonum çaldı. Theo'ya Wade'i anlatmak zorunda olduğum için biraz gergindim ama herkes için yapılması gereken buydu. Yine de kötüydü. Fakat arayan Theo değildi. Annesiydi.

"Merhaba, Elle..."

Ağlıyordu.

Sonrası bulanıktı. Theo'nun bu akşamüzeri boğulduğuyla ilgili yalan söylüyordu, değil mi? Bunu neden yapıyordu, bilmiyordum ama doğru olması imkânsızdı. Ama yalan söylemiyordu. Koşarak salona gidip telefonu annemlere uzatırken ben de onunla birlikte ağlıyordum. Gözlerim acıyordu ve nefes alamıyordum. Hava almaya ihtiyacım vardı.

Dışarı çıkıp koştuğum sırada annemin bana seslendiğini duydum. Merdivenlerden hızla inerken birkaç kez takılıp az kalsın düşecektim ama umurumda değildi. Evren beni bayıltabilirdi, umurumda değildi. Dışarı çıktım. Hava dondurucuydu ve o an üzerimde boxer ve çoraptan başka bir şey olmadığını fark ettim. Ayaklarım anında sırılsıklam oldu ama soğuk, sokakta koşmamı yavaşlatmıyordu.

Bunu yapmak istemiyordum; Theo'suz yaşamak istemiyordum. Bir arabanın yaklaştığını gördüm. Park halindeki arabanın arkasından geçip onun önüne atlayabilirdim.

Yapacaktım.

Çünkü o sözünde durmamıştı.

Araba birkaç metre uzaklıktaydı ama onun yerine kendimi bir kar yığınına attım. Titriyor, ağlıyordum. Theo kendime zarar vermemi istemezdi. Ama Theo McIntyre'la konuşamayacağım bir evrende nasıl yaşanacağını da bilmiyordum.

BUGÜN

8 OCAK 2017, PAZAR

Sana veda etmem gerekiyordu, Theo McIntyre.

Mezarının başında, dizlerim kara gömülmüş duruyordum ve bunun benim için en iyisi olduğunu anlamanı umuyordum. Psikiyatristim OKB için bana maruz bırakma terapisi uyguluyordu ve delüzyonel bozukluk teşhisi koyduğu için ilaca başlatmıştı. Haklı olduğuna ikna olmamıştım ama acı gerçekle yüzleşmeliydim: Aslında beni dinlemiyordun. Bu düşünce avcumu kaşıyıp kulak mememi çekmeme sebep oluyordu çünkü öldüğünden beri söylediğim hiçbir şeyi dinlemediysen bu, gerçeği bilmeden öldüğün anlamına geliyordu.

Fakat madem burada, seni gömdüğümüz yerdeydim, belki seninle konuşabilirdim.

Sana olan aşkım bitmedi, yemin ederim. Hatta hiç bitmeyeceğinden endişeliydim. Başka biriyle çıkmaya başlayıp o yeni yapbozun, yeni hikâyenin parçalarını koyarken bir yandan kendimi senin şeklindeki parçalara uzanırken bulacakmışım gibiydi. Bu belki iki, dört, altı ya da sekiz parça için sorun olmayabilirdi ama daha fazlası olursa ortaya yarısı senin yüzün, yarısı başkasının yüzü olan bir

yapboz çıkardı. Bu seninleyken yaptığım gibi, kendisine her şeyimi vermemi bekleyen kişiye haksızlık olurdu.

Wade'e haksızlık olurdu.

Her zaman en sevdiğim insan olacaktın. Bunu kimse senden çalamazdı. Ama artık toparlanıp sevdiğim daha fazla insana yer açmalı, Wade ve Jackson'ın kendi taçlarını hak ettiklerine inanmalıydım.

Son zamanlarda böylesine dürüst olmanın faydasını görmüştüm. İşin ucunda başkalarının hayatları varmışçasına dürüst olmaya devam edecektim ki sanırım gerçekten başkalarının hayatları vardı. Yalan söylersem kimse ölmezdi ama doğruyu söylersem hayatlar gelişip daha dolu bir hal alabilirdi. Dürüst olmak, Wade'le birlikteyken kendimle olan kavgamı bitirirdi ve onu boşluğu dolduracak biri olarak değil de olduğu gibi görürdüm.

Belki Jackson buradayken o da seninle bu konuşmayı yapmıştı. Bu biraz midemi bulandırıyordu çünkü seni, senin hatan olmayan bir şey yüzünden terk ediyormuşuz gibi hissediyordum. Ama sanırım bunun anlamı şuydu: Jackson ve ben seni yanımızdan ayırmayacaktık, sadece kendimizi önde tutacak ve senin de bunu yapmamızı istediğine emin olarak hayatımıza devam edecektik.

Yeniden mutluluğu bulacaktım. Seni onurlandırmanın en güzel yolu buydu.

Seni sıcak tutması için sweatshirt'ünü mezar taşına sararken titreyerek ayağa kalktım. Artık bunun bende kalması doğru olmazdı. Ona ne olacağını merak ettim. Benden sonra seni biri ziyarete geldiğinde mucizevi bir şekilde burada olup olmayacağını ya da rüzgârın uçurup karların derinliklerine gömüp gömmeyeceğini ve daha sonra bir yabancının bulup bulmayacağını merak ettim. O kişi ilk kez seks yaptığımız akşamüzeri bunu bana verdiğini hiç bilmeyecekti.

Ama sorun değildi. Anılar onların değerini en iyi bilenle kalırlar.

Seni seviyordum ama daha fazla kalamazdım.

Gidiyordum. Bir sonraki konuşmamız uzun zaman sonra olabilirdi. İlkim olduğun için çok mutluydum, Theo, tüm acıya değerdin. İlk aşkın olmadığım alternatif bir evrende yaşamadığımı umuyordum.

Ama önemli olan yalnızca bu evrendi ve sana son bir sorum olacaktı: Anılarımızı yanlış yorumlamadım, değil mi?